C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-13-Ledova_spolecnost-Stanice_fantomu.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-13-Stanice_fantomu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.3.2004
Modification Date: 20.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
13. Ledová společnost

1

Stanice fantomů

Železniční Instrukce pravidelně zaznamenávaly, že ta a ta tulení nebo velrybářská stanice je už dlouhé roky opuštěná, a mohly jen konstatovat, že se s tím nedá nic dělat. V příšerných podmínkách tam přežívali muži a s nimi i pár žen, a snad si už ani nevzpomínali na to, že je Síť Raka spojuje s jejich mateřskou společností, Panamerickou. Neměli ani vozy schopné někam dojet, mysleli, že koleje jsou zpřetrhané jak směrem na západ, tak i na východ. Jejich jedinou starostí bylo lovit tuleně a tučňáky, a občas i velrybu. Všichni ale vyráběli alkohol, z glykogenu extrahovaného ze svalů a jater ulovených zvířat.
"A to vám povídám," řekl starý Pavie. "Na mořském ledovci se všichni dohodli, a je to už pěkně dávno. Na všechno zapomněli, až na destilační proces."
Železniční Instrukce na tyto lidské trosky zapomínaly možná i ve jménu jistého puritánství. Soukromý vlak mířil napříč ledovcem k západu a narážel přitom na jednu překážku za druhou. Až desetkrát za den museli odšroubovat kolejnice a přejet na vedlejší trať, instalovat výhybky. Na noc vždycky někde zastavili, protože museli šetřit olejem. Téměř bez ustání foukal nesnesitelný vítr, přesahující rychlost dvě stě kilometrů za hodinu. Přinášel sebou sněhové závěje, měnící se v nebezpečné koule a válce. Naštěstí se jim vždycky podařilo schoulit se v jiných závějích podél trati. Laserem a občas dokonce i výbušninou také museli vyprošťovat koleje ztracené hluboko v ledu. Byly dny, kdy neujeli víc než čtyřicet kilometrů, jejich nejkratší denní úsek měřil pouhých dvaatřicet kilometrů.
V nuzných stanicích si opatřovali špatně filtrovaný zvířecí olej, který si museli sami rafinovat pomocí na koleně sestaveného zařízení, aby se nezanesl hořák. Mechanik Wark pracovat bez oddechu, ale pomáhal mu každý, kdo právě mohl. Pavieho specialitou se stalo uvolňování trysek hořáku. Yeuze zase dávala dohromady plátěné filtry na olej. Všechny vagóny byly prázdné, kromě obytného a stájového.
Lidské trosky z ledovce dávaly často najevo svou nevraživost, když zjistily, že ve vlaku je pouze pět lidí, z toho jedna žena a jedno dítě. Právě Jdrienovi se však díky jeho mentálním schopnostem dařilo působit na jejich mozky, oslabené alkoholem a strádáním. Směnný obchod oleje za nějakou tu láhev a potraviny býval doprovázen jen několika bezvýznamnými slovy. Tyhle tvory už zbytek civilizace nezajímal. Pomalu umírali ve svých stanicích - iglú, s trochou tepla, trochou tučného masa a spoustou alkoholu. Nic jiného nepotřebovaly. A když se jim pokazil kotel, tak pálili olej pouze v plechovkách a nestarali se o to, že jim může jejich obydlí roztát nad hlavou.
Ve Storm-Station, poslední velrybářské stanici před velkou pustinou, si opatřili nezbytné zásoby, ovšem až poté, co se Jdrienovi podařilo částečně paralyzovat nepřátelské úmysly místního velitele, který obdržel rádiový rozkaz soukromý vlak zadržet. Tenhle člověk, obklopený několika opilci, ovšem nemohl dělat o moc víc, než pobřežní člun, jemuž Dítě vyřadilo z provozu elektronická zařízení.
Řekli jim, že dál už není vůbec nic, dokonce ani koleje, a přesto navzdory ledovým bouřím pokračovali dál v cestě. Yeuze napadlo, že se možná potkají s částí Zrzavých, kteří se po tom, co Jdrienovi vzdali čest, vraceli do svých rodných míst na ledovci bývalého Pacifiku. Jdrien jí ale vysvětlil, že jeho lid se ze strachu vyhýbá železničním tratím, a instinktivně se od nich vzdaluje. I Ram, který tak dlouho žil u města Kaempolisu, a nakonec i Jdrui, který prožil tři čtvrtiny svého života na kupoli železniční stanice obývané Lidmi z Tepla.
"Rozprchli se do všech stran, a já nemůžu zachytit ani zlomek jejich myšlenek. Ztratili jsme příliš mnoho času, a oni mohou urazit i sto nebo sto dvacet kilometrů za jediný den. Někdy šli i osmnáct hodin bez jediné zastávky."
Toho večera si pomysleli, že jejich útěk definitivně končí, tady, v této hrůzné samotě, zatímco před nimi na Síti Raka vítr nadále vršil kusy ledy.
"Tohle náš laser nikdy nedokáže," řekl zkroušeně mechanik Wark. "A výbušniny nám docházejí."
"Co vítr učinil, může i odčinit," opáčil Indirah, který měl nyní, po dezerci zbytku posádky, na starost nekonečně mnoho věcí.
Třetího dne večer, když se bouře trochu utišila, se všichni sešli, aby se rozhodli, zda se vrátí nebo budou pokračovat.
"Lady Diana nás podle všeho očekává ve Storm-Station, nebo také v některém z jejich hlídkových člunů," řekla Yeuze.

"Touží se zmocnit Jdriena a moci tak využívat jeho mimosmyslových schopností, jeho možností ovlivňovat ochabující mozky i mikropočítače."
"Zbývají nám potraviny na deset dní."
"Můžeme porazit krávu. Mléko nám může dávat koza," navrhla Yeuze.
Starý Pavie si povzdechl. Bál se, aby nakonec neobětovali i jeho kozu.
"Jak jsme na tom s olejem? Máme ho právě tak na návrat do nejbližší stanice - iglú a kdo ví, jestli i to!" vyrazil ze sebe Wark a poprvé tak prozradil, že pomalu ztrácí odvahu.
"Přece jsme viděli tučňáky, tuleně. Můžeme je lovit a olej vyrábět z jejich sádla."
"V každém případě musíme něco dělat. Ale co zmůžeme s těmi závějemi? Náš laser na ně stačit nebude, i kdyby měl neomezený zdroj energie. Před sebou máme opravdové ledové hory."
Nazítří vítr sice část ledu z kopců odvál, stále se však před nimi tyčil do výše asi stometrový blok.
"Pojďme ulovit nějaké tuleně," obrátila se na ostatní Yeuze. "Musí jich tu být hodně."
Viděli však pouze albatrosy, vznášející se nad zmrzlou mršinou mořského psa. Donesli pár kousků ztvrdlého sádla a nechali je roztát na primitivním kotlíku, instalovaném ve stájové vagónu. Výsledek je ale zklamal. Několik litrů kalného oleje za cenu téměř stejného množství paliva.
"Musíme se vrátit zpátky až k té díře, kde jsme tehdy viděli tuleně."
"Dva dny jízdy vlakem," řekl jen Wark. "A možná i nové závěje. Ale řešení to je."
Cesta zpátky naštěstí zůstala volná a už druhého dne spatřili racky a albatrosy, kroužící nad tulení stanicí.
Yeuze by nikdy neuvěřila, že dokáže tak malým klackem zabít tak obrovské zvíře. Ulovili jich hodně a svoji kořist zpracovávali ještě dlouho do noci. O kotel se starali Pavie a Indirah. Cisterna se pomalu naplňovala. Přelévali olej do všech nádob, které sebou měli, zmrazovali jej, vyráběli vany z ledového krunýře a připoutávali je k vagónům.
Opět narazili na závěje a vyplýtvali spoustu energie na jejich překonání. Dva dny jim zabralo vykopání průrvy v té obrovské mase. Znovu stáli na kolejích, o nějakých čtyřicet kilometrů dál se však celá situace opakovala.
"Celý rok," dostal ze sebe starý Pavie, "budeme potřebovat na to, abychom ledovec přejeli, ovšem pouze tehdy, pokud nebude přerušena trať, o čemž pochybuji. Myslím, že poslední expedice se tam vydala v roce 2310 a že tam ti chlapi málem zůstali."
Wark a Indirah se chvilku pokusili pracovat s motykou a lopatou, ale v izotermických kombinézách to bylo příliš vyčerpávající. Ocel se při doteku s ledem lámala. Jedinou možností tak zůstal laser a ostří ledolamu. Snažili se tedy drolit masu souvislým paprskem a pak se do překážky vší silou opřít. Lokomotiva plivala ohromná oblaka páry, která se okamžitě srážela do drobných kousků ledu. Tímto způsobem vždy popojeli o pár dalších metrů kupředu.
Koleje byly často zkroucené, a tak brali materiál i z jiných tratí, a používali jej na místech, kde bylo možno instalovat výhybky.
"Tady si můžeme být jistí, že nás hlídkový vůz nebude pronásledovat," řekla Yeuze.
Narazili na prázdnou stanici - iglú. Nalezli v ní na třicet úplně zmrzlých mrtvol. Spojovací dveře zabraňovaly v přístupu masožravým zvířatům, ptákům a vlkům. Mrtvých těl se nedotkly ani krysy. Ty se spokojily ze zásobami oleje ve vysokých kádích. Na hladině plavaly desítky zmrzlých krysích těl.
"S tím dojedeme daleko."
Yeuze jim ale připomněla, že je nutné mrtvé pohřbít do ledu.
"Na co vlastně zemřeli? Vždyť měli dost jídla na to, aby přežili."
"Možná nějaká nemoc?"
"Nevypadá to na to. Jsou jako všichni ostatní, se kterými jsme se setkali, opoždění ve vývoji, degenerovaní, ale jinak na nich není nic zvláštního."
Nakonec příčinu smrti těchto lidí přece jen odhalili. Byla prostá. Jejich život skončil jen proto, že byli namol opilí. Přestalo fungovat topení a během doby, kdy vyspávali opici, všichni do jednoho zmrzli.
V noci slyšeli vytí vlků, kteří už dlouho mrtvoly cítili, ale nemohli se k nim dostat. Druhý den si všimli, že šelmy chodily pravidelně na obří iglú močit, stále na stejné místo, tak aby led postupně roztával. Používaly i své drápy. Zbýval necelý metr a dostaly by se dovnitř. Poté, co díru opět zaplnili ledem, řekla Yeuze:
"Už musíme jet. Tahle zastávka nám pomohla. Teď už vím jistě, že se nám podaří dostat na 160. poledník."
"Počítejte nejméně s rokem," zopakoval Pavie, ale z jeho hlasu se už ztratil jeho dřívější pesimismus.
Brzy ráno vyrazili na cestu a jako zázrakem ujeli dvě stovky kilometrů, aniž by narazili na nějakou překážku. A potom opět přišly závěje, a koleje poničené tím hrozným táním, vyprovokovaným před časem Obnoviteli Slunce.
Krávu nakonec museli porazit. Vychutnávali její maso, než byli přinuceni opět se vrátit k mnohem méně chutnému masu tulenímu.
A potom jednou večer, dříve než se úplně setmělo, narazili na obrovskou ledovou horu. Nebezpečně se rozkymácela a hrozila, že vlak rozdrtí.
"Jsme uzavřeni v ledovém krunýři," oznámil všem Wark. "Před svítáním nemá cenu pokoušet se z toho dostat."
Čekalo je však ještě jedno nepříjemné překvapení. Lokomotiva vyjela z kolejí. Všichni beze slova vystoupili, poté co Wark zničil led, který by vlak začal postupně pohřbívat.
Měli štěstí, že se lokomotiva neobrátila na střechu a nestrhla sebou obytný vagón.
"Zkusíme instalovat výhybku, ale potřebujeme na to další věci, hlavně zvedáky."
"Můžeme také odšroubovat vedlejší trať."
Po týdnu se lokomotiva konečně ocitla zpátky na kolejích. Pracovali jako otroci, dopřávali si pouze krátké přestávky na jídlo a několik hodin spánku. Laserem museli vyhloubit široký tunel, aby v něm pod kola vsunuli koleje, které metr po metru svařovali cyanokrylátem. A stále bylo třeba udržovat kotel, hořák, přívod oleje. Pracovat mohli pouze v

izotermických kombinézách. Po jedné hodině práce museli uvnitř další dvě hodiny odpočívat.
"Přijdou další bouře a další ledovce," prohodil Wark, když vlak opět zamířil k Síti Raka.
"Ano. Ale podaří se nám to. Teď už je příliš pozdě na to, abychom se vrátili," odvětila Yeuze.
"Pořád jsme ještě nedosáhli bodu, odkud není návratu," prohlásil přesto mechanik.
"Už brzy se dostaneme z oblasti bouří."
"A co když trať někde skončí? Chcete snad postavit stovky kilometrů trati?"

2

Stanice fantomů

Jednou ráno čekal Gola ve své kanceláři v Kaempolisu na Kida. Šéf Společnosti Mořského ledovce přijížděl z Titanpolisu. Nedávno obnovená východní síť fungovala bez nejmenších potíží, a hospodářství bylo kompletně obnoveno. Továrna, která jako surovinu používala křemík, právě začala vyrábět první panely transformující světlo v elektřinu.
"Dobrý večer, Golo, co se děje?"
Šéf policie, zabývající se dříve hlavně Zrzavci ze Skládky, ho následoval do jeho osobní kanceláře.
"Něco se proslýchá. Zrzavci se vracejí. Postupují dolů po 160. poledníku. Drží se sice v uctivé vzdálenosti od Sítě, ale přesto je někdo už zahlédl a ve městě je z toho pozdvižení, hlavně na Skládce."
"Víte to jistě?"
"Zatím ne, ale pokud by to byla pravda, mohli by tu být do čtrnácti dnů."
"Snad by se nevrátili všichni najednou?"
"Zatím bylo vidět pouze pár malých skupinek. Myslíte si, že Ram a další Zrzaví by se chtěli usadit na Skládce?"
Právě v tom spočíval největší problém. Na Skládce vzniklo po odchodu Zrzavých asi třicet pracovních míst, při zpracování odpadu z výroby velrybího tuku. Gilda Harpunářů se tu zbavovala špatně vyčištěných kostí. Zrzavci je nechávali projít varem, aby z masa dostali druhojakostní olej a morek, a potom kosti drtili na prášek. Vyplácelo se to, a hodně lidí z města dělalo vše pro to, aby mohlo Zrzavé po jejich odchodu nahradit. Proto byla vytvořena ona pracovní místa.
"Najdeme jim jinou práci," nadhodil Kid.
"Komu, Zrzavcům?"
"Ne, těm, kteří je vystřídali."
Gola se na něho upřeně zadíval. Měl kulatou hlavu, rovně posazenou na širokých ramenou. Z ní vystupovaly dvě vytřeštěné oči.
"Budete mít potíže."

"Mohli bychom zřídit další Skládku a odpad mezi ně rovnoměrně rozdělit."
"Lidi už si tam zvykli. Postavili si mobilní domy, mají tam jídelní vagóny, saunu, dokonce i kabaret. Stalo se módou zastavit se tam po flámu a dát si smažený morek z velryby."
"Vždyť já vím," zahučel Kid. "Tak dáme Zrzavce jinam. Odešli a teď se najednou chtějí vrátit? Nemůžou přece čekat, že znovu dostanou své místo."
Gola se sotva znatelně pousmál.
"To snad ani nemůžete myslet vážně. Vždyť vy je máte v podstatě rád."
"Řekněme, že se na ně dívám jako na ostatní Lidi z Tepla."
"A to je právě to, co se vám vyčítá," řekl Gola. "Až se znovu objeví, vypuknou ve městě demonstrace."
Kid raději vyjížděl na inspekce na Síť 160. poledníku. Byla zdevastovaná,dokonce i Jarvis-Station, odkud podnikli Obnovitelé svůj osm dní trvající pokus o návrat Slunce. Ostatně průrva, vytvořená ve vrstvách měsíčního prachu, který už po tři století obklopoval Zemi svým neprůhledným závojem, se už neobnovila ve své původní síle. V některých hodinách se tak světlo stávalo intenzivnějším, a teploměr poskočil vždy o několik stupínků. Nejčastěji z šedesáti stupňů pod nulou na pětapadesát. Lidi, žijící na ledu, to však stále znepokojovalo.
Kid si uvědomil, že se lidé usazovali raději na síti Sever-Jih, než na té druhé, Západ-Východ. Nalézal další nové kolonisty, rybáře lovící krill, hojně rozšířené růžové krevety, agar-agar a plankton. Žili tu také lovci tuleňů, tučňáků, a dokonce i hledači vraků na místech bývalých ostrůvků a polynéských atolů. Tloušťka ledu na těchto vnitrozemských ledovcích umožňovala snadné vyzvedávání, dařilo se dokonce pronikat až k fosilním kokosovým palmám, a starobylým předmětům z dávných dob.
Sledoval rekonstrukční práce, které nepokračovaly o víc než o kilometr nebo dva za den. Někde však zůstávala síť neporušená i na délce deseti kilometrů, navzdory třem stoletím své existence.
"Stále ještě nejsme blízko spojení se Sítí Raka," řekl mu vedoucí staveniště, který znal jeho skryté obavy.
Jeho adoptivní syn Jdrien, Yeuze, a tři další lidé se nacházeli daleko na východě, ztraceni na obrovském mořském ledovci, zabírajícím plochu více než sto miliónů čtverečních kilometrů. Vždy, když se zadíval do nedozírných ledových dálek, táhnoucí se až k horizontu, nemohl se ubránit chvění.
Lien Rag, otec dítěte, se stále nevracel z Transevropské. Posel nepřinášel žádné nové zprávy. Co jiného tedy zbývalo, než nadále čekat na ono spojem se Sítí Raka, pokud by náhodou ještě jako celek existovala. I ona byla postavena před třemi stoletími, a využívána nebyla alespoň sto třicet let.
"Táhnou tudy obrovské velryby. Některé mají až tři sta tun," říkal mu vedoucí staveniště. "Mají tam svou díru k nadechnutí. A ty, které váží méně, se po celé dny plazí po ledu."
Vrátil se do Kaempolisu, aniž by Zrzavce zahlédl. Město však stále obíhaly fámy o tom, že se vrací ve stejném počtu, jako když před půl rokem odešli. Dvacet tisíc se jich tehdy vydalo oslavit kult Jdrou, matky Jdriena, dítěte považovaného za mesiáše.
"Několikrát volal Mikado," řekli mu v jeho kanceláři. "Ptá se, zda už jste se rozhodl."
Mikado byl jeho společníkem ve Společnosti Mořského Ledovce. Ve skutečnosti se však spokojoval pouze s inkasováním zisku. Byl to Kid, kdo investoval. Oba muži měli jen velmi málo společného, a navíc měl tlusťoch z mořského ledovce nepopsatelnou hrůzu, a tak raději žil v koncesi své původní malé společnosti na vnitrozemském ledovci. Mikado toužil svůj podíl prodat, Kid však neměl dost peněz na to, aby jej koupil. Obával se, že se jeho společník nakonec přikloní k Panamerické, tedy k Lady Dianě, která v této společnosti vlastnila nejvíce akcií.
Lady Diana mu jako odměnu za to, že skoncoval s Obnoviteli Slunce, slíbila tepelnou elektrárnu. Jak doufal, netušila, že se ti vědci rozhádali sami mezi sebou, a že to jejich zařízeni v Jarvis-Station nakonec zničila disidentská frakce. Slíbená elektrárna však stále nepřicházela.
"Okolo skládky se zase potulovali Zrzavci," soukal ze sebe šéf Gildy Harpunářů Yal a sotva přitom popadal dech.
"Viděl jste je na vlastní oči?"
"Já ne, ale pár mých přátel. Necháte je, aby se tam usadili?"
"Samozřejmě. Pouze však v omezeném počtu. Měli byste už radši počítat se dvěma skládkami. Rozšíření lovu by vám to mělo umožnit. Máme uzavřené smlouvy až po Transevropskou."
Lien Rag mu dal vědět, že podepsal kontrakt na sto tisíc tun masa a na stejné množství oleje.
Pod tulením kožichem si Yal pohrával se svým opaskem, jako kdyby tam někde hledal pneumatickou harpunu. Jen ztěží potlačoval svou zuřivost.
"My tu ale Zrzavce nechceme. Odešli si na mořský ledovec hledat to své božské dítě, a odtáhli si i mrtvolu jeho matky. Dobře udělali. Už je tu nechceme ani vidět."
"Přesto byste je měli přijmout zpět," opáčil suše Kid.
Muž upřel na trpaslíka pohrdavý pohled, a dával mu nepokrytě najevo, že by ho rád vyzval na souboj, pokud by ovšem měl co dělat s normálním tvorem.
"Varuji vás před jakoukoli otevřenou nebo skrytou revoltou. Nezapomeňte, že mám stále v úmyslu otevírat další loviště velryb. Na jihu, kde táhnou ty nejlepší kusy. Velice brzy byste mohl přijít na mizinu."
"Neměl byste provokovat Gildu. My jsme tu byli dříve, než vy."
"To ano. Ale já jsem skoupil všechny malé koncese. Já mám vlastnické listy, ne vy. U komise pro Dohody z NY Station bych vždycky vyhrál, a nemusel bych se ani soudit. Stačilo by, kdybych jim ukázal svoje papíry."
"Vy ovšem zapomínáte na vašeho společníka, toho tlusťocha Mikada. Ten by s prodejem práv na koncesi nám vřele souhlasil. A my si můžeme dovolit zaplatit hodné, Kide. Jsme bohatí, moc bohatí."
Tihle špinaví velrybáři byli skutečně v balíku. Ročně prodali jeden milión tun oleje, a stejné množství masa. Byly to závratné sumy, ze kterých se točila hlava.

"Jen pozor," řekl Kid. "Komise z NY Station by mohla začít strkat nos i do vašich obchodů. Nelovíte vždy podle pravidel, z železničního vozu. Vaši lidé táhnou po mořském ledovci, zvířata rozřezávají a celé čtvrtky táhnou na saních zpět. To je v naprostém rozporu se Smlouvami, a vy to velice dobře víte. Vyděláváte sice fantastické sumy, ale jenom proto, že nikdy neinvestujete do tratí. Můžete mi jmenovat jedinou linku, kterou byste vy postavili? Nutíte mě, abych to udělal. Pokud byste náhodou koupili Mikadův podíl, nikdy se s tím nesmířím. Mezi námi bude válka."
Yal naráz zbledl. Celý bez sebe se otočil na podpatcích a vyšel z místnosti. Kid zavolal ředitele banky Společnosti.
"Chtěl bych znát přesnou výši vkladu Gildy ve vaší bance."
"Spočítám to a večer..."
"Teď hned."
"Okolo jednoho miliónu dolarů na jméno Gildy, vklady Harpunářů by se ovšem mohly pohybovat mezi čtyřmi až šesti milióny dolarů."
"Byl bych vám velice vděčen, kdybyste mi to mohl převést na Kalorie."
"Promiňte. Dělá to třicet miliónů Kalorií podle kursu šest set Kalorií za jeden panamerický dolar."
"To je všechno?"
"Říká se, že harpunáři ukládají svůj majetek do zlata a drahých kamenů. Vždycky to tak dělali."
"Pošlete za mnou vašeho ekonomického experta. Chci vědět, kolik Gilda vydělává."
Expert se dostavil odpoledne i s tlustým fasciklem papírů. Kid ho však hned zkraje přerušil.
"Chci znát průměrnou roční cifru."
"Dobře. Řekněme tři sta miliónů dolarů za olej a sto miliónů za maso. Ah, promiňte, v Kaloriích to dělá při dnešním kursu..."
"Děkuji," řekl suše Kid.
Ve stejném okamžiku zazněl na nástupišti křik. Kid vstal z křesla, a rozběhl se na svých krátkých nohou k oknu. Nepřátelsky naladěná skupinka právě roztahovala transparent s heslem vyjadřujícím nenávist k Zrzavým.

3

Stanice fantomů

Nebyla to stanice - iglú, ale opravdové město, ztracené na mořském ledovci nějaké čtyři tisíce kilometrů od Panamerické, a určitě stejně tak daleko od Sítě Poledníku.
Zčásti bylo zabořeno do ledovce. Už na jeho ochranném poklopu byla jasně znát léta opuštění. Nebyl to ani dóm, ani kopule, ale poklop z obrovských desek z umělé hmoty, vyztužený občas žebrovím z ledových oblouků. A všude kolem stovky starodávných vagónů, dříve používaných jako obytné domy.
Albatrosi pronikající dovnitř vydávali příšerné zvuky. Útočili hlavně na přemnožené krysy. Ty hltaly všechno, na co přišly. Dřevo, kožené polštáře i jejich vlněnou výplň, a nepohrdly ani žíněmi. Pouštěly se do knih, do oblečení. Právě krysy také musely spořádat všechny mrtvé, a nezastavily se dokonce ani před jejich kostrami, protože po lidech tu nikde nebyla ani nejmenší stopa.
"Ani v Železničních Instrukcích vydaných před padesáti lety o něm není žádná zmínka," řek! Wark, který kdysi našel jejich poničený exemplář v jedné stanici. "Už před padesáti lety sem tedy vůbec nikdo nejezdil."

"Snad to byla velrybářská stanice?"
Našli tu sice nějaká zařízení na tavení tuků, ale to rozhodně nebylo to hlavní. Někdo tu také musel rybařit, pracovat s řasami.
Nakonec to byl Pavie, kdo objevil jméno tohoto opuštěného města.
"Vítejte v Nort-Pacific-Station, přátelé. Jedna cedule tu trůní přímo vedle vás a další nejsou daleko. Vůbec to nebylo nějaké ledajaké hnízdo, žily tu tisíce obyvatel. Měli tu kina, hospody, a dokonce i lepší restaurace. Dnes je to stanice fantomů. A určitě nebude jediná."
Yeuze, zahloubaná do svých myšlenek, si sama pro sebe řekla, že právo na objevení patří výlučně Warkovi. Panamerická se podle všeho o mořský ledovec, vzdálený více než dva tisíce kilometrů, nezajímala. Tohle město by možná mohlo opět ožít, a to bez nějakých velkých nákladů. Mohli by sem přijet noví osadníci. Tuleňů i velryb je tu nepočítané. Všude, kam lze dohlédnout, jsou jejich dýchací otvory. Stáda tuleňů tu byla obrovská. Některá přesahovala i sto tisíc kusů.
Nacházeli zde zásoby kolejnic, stavebních vozidel, tuny železa připraveného k použití. Společnost Mořského Ledovce by tady mohla získávat suroviny, které jinak musí draze nakupovat za hranicemi,
"Měli bychom pokračovat v cestě," navrhl Wark. "Doplnili jsme zásoby oleje. Pokud nebude Síť Raka porušená, mohlo by už brzy skončit naše strádání."
"Vám se tahle stanice fantomů nelíbí?"
"Ani moc ne," přiznal se mechanik. "Mám z ní takový divný pocit. Proč odtud vlastně ti lidé odešli? Nebo snad všichni pomřeli?"
"Třeba už nemohli dále snášet pocit izolace od své vlastní společnosti."
"Jaké?"
"To nevím," řekla Yeuze, která znenadání upadla do rozpaků.
Náhle se jí zmocnila až téměř svatokrádežná myšlenka. A co když už obyvatelé North-Pacific-Station nemohli dále snášet samotný život na mořském ledovci? Neskončí úplně stejně i třeba Kaempolis, jako ztracený a lidskými bytostmi opuštěný?
Zase jeli tři dny, a zase naráželi na drobné či větší potíže. Závěje, bouře, trvající tentokrát ovšem pouhých dvanáct hodin, výměna jednoho úseku trati, ucpaná tryska a problémy se závěsnou pružinou. Nyní už věděli, jak si poradit s jakoukoli nepříjemností. Dopracovali se téměř až k úplné dokonalosti.
Urazili asi pět set kilometrů od North-Pacific-Station, když tu se náhle rozezněl na poplach analyzátor plynulosti trati. Téměř ve stejném okamžiku se ozval i hloubkoměr.
"Přerušená trať," povzdechl si rezignovaně Wark a jeho myšlenky se okamžitě soustředily na to, že bude třeba instalovat výhybku, anebo znovu položit celý jeden úsek trati.
Radar nepřestával dávat poplašná znamení.
"Vypadá to, že tu celá síť končí," řekl Pavie. "A to je i náš konec, kamarádi."
Bylo tomu tak. Jedna trať sice ještě pokračovala asi čtyři sta metrů nalevo, ale tam i ona končila. A kam jejich oči dohlédly, nikde žádnou jinou trať neviděli.
"Tohle není trhlina, kterou by způsobil ledovec, ani sesuv ledu. Celou trať prostě někdo někam odvezl, i když to, co říkám, vůbec nevypadá pravděpodobně. Kdo by mohl dojet až sem jen proto, aby ukradl celé kilometry..."
"Někdo, kdo měl zájem na tom, aby si opatřil tolik železa. Dělají to celé organizované skupiny. Mohli sem dojet s velkým konvojem, a náhodou si vybrali zrovna tohle opuštěné místo. A muselo se to stát už hezky dávno. Musely to být tuny železa... Takové bandy jsou třeba v Austrálii. Jsou tam maličké společnosti, přežívající pouze díky téhle zlodějně. Někde jsem to četl, v nějakém časopisu..."
"Žádná trať, vůbec nic," šeptal si pro sebe sklíčený Wark. "A přitom jsem si byl tak jistý, že bychom se do týdne dostali na Síť 160. poledníku."
"Opravdu?"
Yeuze ho slyšela a musela vyvinou nesmírné úsilí, aby se ovládla a nezačala nahlas křičet. Jdrien okamžitě uhodl důvod a pokusil se ji nějak uklidnit. Zahrnul ji přívalem něhy a to ji uklidnilo.
"Ani s dalekohledem není nic vidět, celé kilometry jsou bez trati."
Vykročili na mořský ledovec a pustili se mimo dosah kolejí.
"Pražce jsou stále na svém místě," upozornil je Indirah. "Jsou staré, ještě dřevěné."
Nyní se už používaly lehké pražce, vyrobené z umělé hmoty na bázi pryskyřice a železných pilin. Dřevo se tak ušetřilo pro jiné, důležitější potřeby.
"Jsou tu ještě zásoby kolejnic v North-Pacific-Station," vyhrkla Yeuze. "Pár desítek kilometrů odtud."
Wark sebou trhl:
"To ale znamená tři dny cesty. A my ani nevíme, zda by ty zásoby stačily aa to, abychom dojeli k nějaké další sekci. Ti zloději odtud mohli odvézt i tisíce kilometrů kolejí."
"Není cesta zpátky," šeptala si pro sebe, aniž by na něho pohlédla.
Vrátili se do vagónu a shromáždili se v salónu. Indirah přinesl kávu, Pavie nějaké koláčky a syntetický med.
"Takže to bychom měli," začal Wark. "Tentokrát jsme opravdu v koncích. Až k obzoru nejsou vidět žádné koleje. Musíme se vrátit do Panamerické. Yeuze si pro vás ale připravila ještě jeden návrh."
Chvilku jí trvalo, než našla správná slova, a pak promluvila:
"Jsme téměř u cíle. Nebo alespoň u 160. poledníku. Nemáme žádný důkaz, že zůstal neporušený, stejně tak jako nemáme žádný důkaz, že ještě vůbec existuje. Ano, nabízí se tu řešení vrátit se zpět do Panamerické a vydat se tak na milost Lady Dianě. Ale v North-Pacific-Station jsou přece obrovské zásoby kolejí. Pražce zůstaly na svém místě. Předtím, než

vyslovíte svoje námitky, řekněme si, kolik kolejnic bychom tu mohli sami denně položit."
Wark si povzdechl:
"K tomu přece potřebujeme materiál, přístroje. Jenom jejich doprava..."
"Prosím vás, odpovězte na mou otázku."
"Až získáme náležitou zručnost a budeme mít k dispozici odpovídající materiál, tak myslím, že bychom mohli položit tak deset kilometrů za den, díky těm pražcům. Ti, co ukradli koleje, je odšroubovali. A protože my jsme lehký konvoj, můžeme šrouby umisťovat ve větších vzdálenostech od sebe. Hlavní je jejich poloha. Jeden se dá o něco vedle a mašina, kladoucí koleje, nemůže dál. Musíme k tomu mít speciální stroje."
"Deset kilometrů za den? Když připustíme, že ukradli sto kilometrů, tak to představuje deset dní. Řekněme si tedy dvacet. Kolik času budeme potřebovat na přípravu těch speciálních strojů? Měsíc?"
"To určitě, a navíc v lepších podmínkách, než jsou ty naše. Většina z nich už je naskrz prolezlá rzí. Ze tří uděláme sotva jeden. Musíme upravit nosič kolejí a..."
"Začněme tedy nosičem. Zatímco budete opravovat další mašiny, uděláme si zásobu. Kdo je pro tento návrh?"
Nikdo nezvedl ruku. Nutila se do úsměvu:
"Chcete se tedy vrátit do Panamerické?"
"Ne," ozval se Pavie. "Ale vy jste cvok. Dva měsíce rachoty a nikdo ani pořádně neví, jestli koleje ze Stanice fantomů vůbec budou stačit. Budeme makat jen tak pro nic za nic. Jsme všichni utahaní, máme toho tak akorát dost."
"Dobře," řekla. "Můžeme se tedy do toho opuštěného města vrátit a trochu si tam odpočinout. Osmačtyřicet hodin, možná i více, když budete chtít, a potom si o tom všem ještě jednou popovídáme."
"To by možná šlo," řekl Pavie.
Dva dny a jednu noc jim trvalo, než se do metropole na ledovci dostali. Jakmile se ocitli pod jejím skleněným poklopem, usnuli na dlouhé hodiny.
Sotva se Yeuze probudila, vydala se hledat Warka. Nalezla ho ve skladu, jak nehybně stojí před nepřebernou hromadou rezavého železa.
"Tak tady jsou ty vaše mašiny," utrousil. "Vy věříte, že bychom z toho dokázali něco vykouzlit? Já tedy ne. Je tu pokladač kolejnic, ale tenhle je určený hlavě pro opravy, a ne pro stavbu. Musel by se nějak upravit a nemyslím si, že bychom s tím mohli být hotovi dříve, než za měsíc."
"Tak to budeme dělat třeba dva měsíce."
"A proč vlastně tohle všechno? Abychom dojeli na tu zatracenou Síť poledníku?"

4

Stanice fantomů

"No konečně," vyrazil ze sebe Kid, když do Bílého vlaku vstoupili Lien Rag s Leouan. "Čekám na vás už několik dní."
"Transevropská nás nechtěla pustit."
"Zradili vás?"
"Obávali se toho, že nebudou dodrženy dohody, a tak jsem musel složit kauci. Víte už, že Mikado dostal svoje starožitnosti?"
"Mikado chce prodat svoje podíly a já se snažím, abych ho nikde nepotkal. Nemám ani Kalorii na to, abych je koupil, a přitom po nich pase Gilda Harpunářů. Ani v nejmenším nemám v úmyslu se s nimi spojovat, tak dělám mrtvého brouka."
"Odkud víte, že Jdrien je na mořském ledovci?"
"Vzkázala mi to Lady Diana. Zlobí se, že Yeuze nesplnila svoje povinnosti funkce velvyslankyně. Najednou také není nic nového pokud jde o tu slíbenou elektrárnu, která tu přece už dávno měla být."
"Na nedozírném mořském ledovci," šeptal si pro sebe sklíčeně Lien.
"Lady Diana se chtěla Jdriena zmocnit, aby mohla využít jeho schopností. Yeuze určitě dobře věděla, proč utíká na mořský ledovec."
"Jakou mají šanci, že se dostanou na nějakou síť?"
"Prakticky nulovou. Dříve sice byla Síť 160. poledníku spojená se Sítí Raka, ale to už je tak dávno, že o tom spojení nikdo nic neví. Nikdo nezná přesné místo, kde by to mělo být. Poslal jsem na Síť poledníku několik pracovních čet, některým z nich se dařilo postupovat kupředu. Samozřejmě pokud jsou v pořádku koleje. Občas je to ale pěkná fuška. Vůbec nic tam není. Nejprve je nutné zjistit, kde se vlastně nachází ten druhý konec trati, aby se zabránilo chybě v zaměřování. Pojďte, vezmeme si něco k jídlu. Co jste zjistil v Transevropské?"
"Spoustu věcí," odpověděl Lien Rag, "ale nevím, jestli nám pomůžou uchránit Jdriena před zbožňováním. Do knihovny Vatikánu II jsem se nedostal, ale i tak vím, jak skončil poslední papež z doby před Velkou panikou."
Poté, co pojedli, usadili se v Kidově kanceláři a znovu se rozhovořili o Jdrienovi.
"Mohou být třeba už všichni mrtví, a celá léta je tam nikdo nenajde. Měl byste se vrátit do Panamerické a pokusit se přesvědčit Lady Dianu, aby v této věci něco podnikla," řekl Kid.
"Ona určité už něco dělá. A nikdy nepřipustí, abych se vydal z území její koncese na mořský ledovec. Nechá mě uvěznit a donutí mě znovu pracovat na tom jejím připitomělém projektu tunelu pod ledovcem."
Nazítří už opět velkou rychlostí projížděli obnovenou Sítí 160. poledníku. Zatím ještě bez jakýchkoli potíží. Lien se rozpomínal na obrovské těžkosti, které na této síti zažil v době, kdy se mořský ledovec začal zahřívat a praskal. Nebylo možné se tehdy dostat přes široké trhliny v ledu.
"Jsme teď asi pět set kilometrů na sever od Jarvis Station."
"A co Zrzavci, opravdu se vracejí? Žádného jsem neviděl."
"Po městě kolují podivné řeči. Někdo už je spatřil a potom, co jsem prohlásil, že je opět přijmeme, se lidé začínají bouřit."
Podle toho co Lien Rag viděl, čelní skupina pro urychlení opravovala pouze jednu dvojici kolejí, zatímco dvě ostatní dávaly do pořádku polovinu trati, tedy dvanáct kolejí.
Čelní skupina byla už šest set kilometrů od Jarvis Station, a stále ještě vytoužené spojení nenašla. Objevila zato starodávné stanice, nejméně sto let opuštěné, které kdysi musely velice slušně prosperovat díky rybolovu.
"Je tu ta sporná koncese," řekl Kid. "Někdy se sám sebe ptám, jak to bude s vlastnickými papíry. Budou tu tisíce akcií, a velice mnoho vlastníků. Nebude existovat žádný důvod, jak se dotknout drobných majitelů akcií, a ti velcí se přitom domnívají, že jim to všechno chceme hodit na hřbet. Dobře, že jsem mohl koupit tak velký balík akcií, jinak bych teď jenom utrácel peníze a nakonec přišel na mizinu. Ale teď se hraje o Jdrienův život a já nemohu myslet na nic jiného."
Lien Rag o tom sice na chvilku zapochyboval, ale nezlobil se na něho. Kid celý svůj život obětoval Společnosti mořského ledovce.
"A co Titanopolis?" zeptal se a divil se přitom, proč o tom Kid vlastně ještě nezačal mluvit.
"Všechno bude v pořádku. Zachrání nás křemík. Tak jako nás už zachránila síra."
Kid nedával kupodivu najevo žádné nadšení. Přestože dřív nemluvil o ničem jiném, než o novém městě, které chtěl vybudovat v sousedství známé sopky. Lien se nemohl zbavit dojmu, že mu řízení Společnosti rozmělňuje čas na absurdní detaily, na malé mrzutosti všeho druhu.
"Stále ještě toužíte postavit nejkrásnější město na světě?"
Kid neodpověděl. Šli podél kolejí. Zrychlil krok. Nastoupil do Bílého Vlaku nesoucího zlaté znamení. Neobratně šplhal po schůdcích a Lien Rag náhle při pohledu na tohoto neuvěřitelného človíčka pocítil něco jako dojetí. Měl nepočítané přezdívek, Fantasmagorický skřítek, Trpasličí císař nebo Nedonošený zmetek chorobného velikášství. Na nástupištích v Kaempolisu o něm dokonce prodávali pamflety.
"Máte pravdu," řekl Kid, když se opět sešli v kanceláři. "Musíme je zachránit, musíme se vydat na východ a ne na západ. Můžou to vydržet dlouhé měsíce, možná rok nebo dva. Já Yeuze důvěřuji, i tomu Warkovi, který nakonec souhlasil s tím, že zůstane. Indiraha moc neznám, ani toto starého Pavieho, kterého si dítě samo našlo a zbožňuje ho. Ostatní mě hodně zklamali svojí dezercí, ale cožpak se na ně mohu zlobit? Je to přece tak dávno, co se nikdo neodvážil

přejet tenhle obrovský mořský ledovec."
"Dokázali to Zrzavci, a dokonce se po něm i vrátili."
"Ano, ale ti šli po svých."
"To je možná ono," skočil mu do řeči Lien Rag, "šli po svých. Často se sám sebe ptám, zda náš hlavní omyl nespočívá právě v tom, že Dohody z NY Station dodržujeme až příliš striktně."
"Dobře, že nás tu nikdo neslyší," přerušil ho Kid. "Ještě by nás někdo mohl obvinit z bláznovství, nebo i z podvracení. Dokonce ani v mé Společnosti nikdo o Dohodách nepochybuje. Potřebujeme nalézt náš způsob života, Liene, naši etiku, a tu možnost nám dávají právě Dohody. Často je opravdu těžké je dodržovat, ale je to nezbytné. Stejně tak, jako se nemá krást a zabíjet, tak se musejí používat železnice, proto, abychom v tomto nepřátelském světě přežili."

5

Stanice fantomů

Jdrien si navykl potulovat se po mrtvém městě celé hodiny. Zpočátku, když takto zmizel poprvé, pociťovala Yeuze smrtelný neklid a spolu s Paviem a Indirahem se ho vydala hledat.
Tehdy jí dítě začalo v pravidelných intervalech posílat telepatické vzkazy. Přibližně každou půlhodinu pociťovala tiché štěstí. Za jiných okolností by nevěděla, čemu je přičíst. Teď si byla jistá, že Jdrien není v nebezpečí a že ho baví prolézat ty staré mobilní domy a objevovat další nástupiště.
Celé dva týdny jim zabrala těžká práce na opravě kolejového transportéru. Bez ohledu na své úctyhodné téměř stopadesátileté stáří by jim tahle mašina mohla prokázat velice cennou službu. V provozuschopném stavu totiž sloužila k pokládání kolejí v požadovaném směru, a to i kdyby nebyly k dispozici všechny pražcové šrouby, a byla potom schopná znovu začít s pokládáním o pětadvacet metrů dál. Pokud by byl stroj už na místě, mohli bez další ztráty času

pokročit o deset až dvanáct kilometrů denně.
"Je to práce ještě tak na týden," opakoval několikrát po sobě Wark, který v poslední době začínal poznenáhlu propadat očividnému pesimismu.
Nakonec dieselový motor stroje, kterému začali říkat Truck, kvůli jeho podobnosti s nádražními vozíky, znovu naskočil a běžel jako hodinky. Wark byl opravdu skvělý mechanik. Mohli se tak vrhnout na složitý mechanismus, který umožňoval naložení asi čtyřiceti kolejnic na každé straně, a jejich přípravu k pokládání. Další systém je pak v několika minutách dopravoval k místu jejich konečného uložení na pražcích. Pak už pouze stačilo přišroubovat dva znehybňující kolejové šrouby, a Truck mohl popojet dál o dalších pětadvacet metrů.
Yeuze byla právě hluboce zabraná do čištění šroubového soukolí, když tu náhle pocítila zvláštní tísnivý pocit, který dosud neznala, a u kterého v první chvíli neuhodla příčinu. Ihned si však uvědomila, že Jdrien objevil něco nového a podivného, a dává jí to tímto způsobem na dálku na vědomí. Nestávalo se to moc často, ale tentokrát se s ní dítě v myšlenkách spojilo a poprosilo jí, aby se i ona na jeho objev šla podívat.
"Našel jsem vejce," pochopila. "Obrovitá vejce. Vešel bych se do nich celý, všichni bychom se do nich vešli, i kdybychom byli třeba třikrát větší, než jsem já."
"Nedělej hlouposti," zavolala na něj.
Wark, Pavie a Indirah zvedli naráz hlavu, jako kdyby volání patřilo jim.
"To nevolám na vás, to mi Jdrien pouze říká, že někde našel nějaká gigantická vejce."
"Vejce," opakoval Pavie, "tak to abych se na to šel podívat."
"Nejdříve bychom snad měli dodělat tohle soukolí," zaprotestoval Wark, podporoval ho však pouze Indirah.
Vedeni telepatickými instrukcemi dítěte prošli celým městem, až se dostali k obrovským skladištím. Byly určitě mobilní, i když si jen těžko mohli představit, jak by při své velikosti mohly být přepravovány po kolejích. Jdrien na ně už čekal u dveří třetího z nich. Tam i oni spatřili ona vejce.
"A sakra! Tak to bych teda moc rád viděl tu slepičku, která něco podobného snesla," vykřikl Pavie, "vždyť to má pět metrů na délku a dva metry na šířku!"
"Tohle nejsou žádná vejce," řekla Yeuze. "Je to úplně průhledné. Řekla bych, že to je z umělé hmoty, nebo ze skla."
Přesto to byla úchvatná podívaná, která na všechny udělala hluboký dojem. Yeuze položila ruku na Jdrienovo rameno, jako kdyby ho tak chtěla před něčím uchránit.
"Zvláštní... Je tam otvor, vypadá jako nějaký poklop nebo něco podobného, dokonce i přístrojová deska, ovládací pult. Jako kdyby k tomu mělo patřit i nějaké elektronické vybavení."
"Takže to jsou vozidla?" zeptala se Yeuze.
Pavie po chvíli překonal svoji počáteční nedůvěru a popošel k jednomu z vajec. Rozkýval obloukovitou desku a podíval se dovnitř.
"Svého času existovaly i stroje, které létaly... A vyrobili je lidé. Viděl jsem to v jedné staré obrázkové knize. Vepředu to mělo přesně takovou přístrojovou desku. Říkali tomu tenkrát kokpit, nebo tak nějak. Myslíte si, že ti lidé, co tady žili, mohli vyrábět i létající mašiny?"
I Yeuze překonala svůj odpor a vydala se za ním. Přesto však její ruka zůstala pevně na rameni dítěte. I ona spatřila pult a na něm různé ciferníky, tlačítka a kontrolní světélka. Nad tím vším se vznášely spojovací dráty, které mohly být připojeny na minipočítač nebo na cokoli jiného. Dráty měly tři barvy, žlutou, červenou a modrou. A na každé z nich byla v izolaci vyrytá sotva znatelná číslice.
"Stejně tomu všemu nemůžu uvěřit," cedil mezi zuby starý Pavie, a neustále přecházel od jednoho vejce k druhému.
"Dvacet sedm. A všechny neporušené. Ale s těmahle mašinama se nikam nedostaneme. Ani s nima nemůžeme vzlétnout do vzduchu, ani se vydat pod mořský ledovec."
"Pod mořský ledovec," opakovala mechanicky Yeuze. "Možná se to mohlo ponořit do oceánu a pátrat v něm..."
S tím ale bývalý horník nemohl souhlasit. Všimnul si totiž, že na bachratější straně vejce jsou otvory, největší velké jako pěst, další tak na šíři prstu, a další sotva viditelné. S takovým strojem se pod vodu dostat nedá.
"To ne," řekla Yeuze, "ale možná mohly být připojovány k nějakému jinému přístroji. Třeba to sloužilo jako prostor pro pilota. Ano, jsou to pilotní kabiny."
"A co jsem říkal já," mručel nespokojeně Pavie. "Kokpity, nic jiného to nemůže být."
Konečně dorazil i Wark, spolu s Indirahem. Nejdříve jim nazlobeně připomněl nutnost vyčistit šroubové soukolí a opravit celý stroj. Při pohledu na vejce však zůstal užasle stát. Přiblížil se, aby se jich mohl dotknout.
"To je opravdu divné," zašeptal. "Nevypadá to jako umělá hmota. A dokonce ani jako sklo. Vypadá to spíše jako nějaká živá látka."
"Jo," přisvědčil Pavie. "Přesně takhle to vidím i já. Připomnělo mi to prasečí měchuřinu, kterou jakoby někdo zatvrdil a zprůhlednil. Tak bych to přirovnal já."
"Podívám se dovnitř," rozhodl se Wark.
"To nesmíte," vykřikla Yeuze. "Co kdybyste se už nedostal ven?"
Sotva znatelně se pousmál, zalomcoval s poklopem a vyšplhal na palubu. Každé vejce stálo pevně na stojanu z umělé hmoty a samo od sebe se nemohlo dát do pohybu. Wark pomalu vklouzl dovnitř a zamířil k pultu. Pečlivě prozkoumal jednotlivá tlačítka a ciferníky, a potom obrátil svou pozornost k drátům. Přibližně ve dvou třetinách délky vejce mohl stát vzpřímeně. Od začátku Ledové doby ztrácelo lidstvo každých čtyřicet až padesát let průměrně jeden centimetr své výšky, a během posledních tří desítek let se proces zakrňování ještě o něco urychlil.
Wark se předklonil a namířil si to ke "špičce". Znenadání se před ním otevřel otvor. Bez potíží by jím mohl vyjít ven. Jedním pohybem ruky jej opět uzavřel. Vše bylo stále dokonale průhledné, takže neviděl ani dveřní závěsy.
"Neobyčejná práce... Skoro se sám sebe ptám, jestli vůbec máme právo dotýkat se tak zázračné věci. Není to ani

plastická hmota, ani sklo. Vypadá to jako..."
Všichni napjatě očekávali, co přijde.
"Určitě je to bláznovství," řekl, "ale hned jsem si vzpomněl na ty bakterie, které se teď začínají využívat na stavbách domů a kopulí nad městy. Produkují hmotu, která vypadá jako živá, ale rozhodně není tak kvalitní, jako tato vejce. Jako kdyby je vyrobil nějaký vyšší tvor..."
"Člověk je vyšší tvor," opakovala Yeuze.
"No, dalo by se to tak říci..."
Stále se ještě neměli k odchodu, procházeli se mezi jednotlivými vejci a vymýšleli jednu nesmyslnou teorii za druhou.
"Musíme najít místo, kde se vejce vyráběla a stroj, na který se připojovala. Ale stejně tak musíme myslet i na svou práci."
"Ano," přitakala Yeuze. "Uvnitř v dílně je určitě o něco tepleji."
Tentokrát ji ovšem neroztřásl okolní chlad. Toužila odtud co nejdříve odejít. Jdrien ji ale odmítl následovat a chtěl se ještě procházet.
"Ne, je to příliš nebezpečné."
Slíbil, že s ní zůstane neustále ve spojení a Yeuze nakonec svolila.
Během příštích dnů v práci hodně pokročili a tam měl Wark opět důvod k úsměvu. Uvedli Truck do provozuschopného stavu, a to dokonce o něco dříve, než původně očekávali. Vyvezli jej ke skladišti kolejnic a naplnili jak jen to šlo. Teď už zbývalo pouze připojit jej k obytnému vlaku a vydat se na ono místo, nacházející se dva dny cesty od North-Pacific-Station. Celé původní jméno tohoto města fantomů bylo North-Pacific-Ice-Field-Station, což bylo důkazem jeho jisté autonomie. Před sto lety byla Panamerická konfederací rozličných společností. Později ta nejsilnější z nich všechny ostatní pohltila. NP Station možná nátlaku odolala. A snad proto, aby ji potrestali, izolovali ji na širém mořském ledovci. Její vyděšení obyvatelé se nakonec rozhodli odejít na americký vnitrozemský ledovec. Snad tu zbylo jen pár nenapravitelných, ale byli to opravdu oni, kdo postavil ta průhledná vejce? Nic tomu nenasvědčovalo.
Pokud by dali do pořádku ještě jeden nosič kolejí, nemuseli by se stále vracet nazpět. Wark ale raději k lokomotivě připojoval plošinové vagóny. Na každou cestu tak mohli vyrazit s materiálem na stavbu dvaceti kilometrů trati. Přibližně dvakrát za týden se budou vracet do mrtvého města.
Když během deseti dnů položili asi padesát kilometrů, zmocnil se jich znovu poraženecký pocit. Své tempo už urychlit nemohli, i tak už byli u konce se silami. Práce v izotermických kombinézách sebou přinášela i nadměrné pocení, se kterým si příslušný mechanismus nedokázal poradit. V botách měli neustále vodu. Stále se museli vracet do tepla a vylévat ji. Dařilo se jim teď pokládat pouze pět kilometrů kolejí denně, a to s prací začínali před úsvitem a končili velice pozdě. Každý z nich nesčíslněkrát denně šplhal na střechu lokomotivy a pomocí speciálního dalekohledu pátral po obzoru. Stále však marně. Druhý konec sítě vidět nebylo. Nemohli se zbavit myšlenky na to, co si počnou, až jim dojdou zásoby kolejí ve městě. Wark byl přesvědčen o tom, že by do vyčerpání zásob mohli položit dvě stě třicet až dvě stě padesát kilometrů. A potom? Demontovat koleje vzadu a pokračovat dál na západ? To nebylo možné. Museli by za sebou táhnout spoustu cisternových vagónů naplněných velrybím olejem. Příliš demoralizující práce. V této chvíli, pomyslela si Yeuze, byli hrdí na to, že staví tuto trať, že znovu obnovují Síť Raka. Každá jiná možnost by je nakonec musela psychicky zlomit.
Po jednom z návratů do North-Pacific-Station si dopřáli dva dny oddechu. Wark je strávil hledáním oné dílny, ve která se vyráběla průhledná vejce. Bez úspěchu.

Stanice fantomů

Lien Rag trávil téměř veškerý svůj čas na stavbě trati 160. poledníku, která pomalu pokračovala severním směrem s malým uchýlením k západu. Imaginární čáru poledníku kopírovala pouze přibližně, mnohdy se od ní dokonce výrazně odchylovala, nicméně byla tak nadále pro usnadnění nazývána. Už nějaký čas přešlapovala skupina číslo jedna na místě. Síť se nacházela v neuvěřitelném stavu. Nedalo se po ní jezdit dokonce ani s lehkými vozidly. Liena Raga dokonce napadlo, jak vůbec mohli ti, co v Jarvis Station přežili, tedy Obnovitelé Slunce, kteří vyprovokovali téměř stejně hrozivou katastrofu jako byla tak, která předcházela příchodu Ledové doby, severním směrem uprchnout. Možná používali lokomotivy s variabilními nápravami, vozy vhodné pro každou trať, které měla Panamerická. Stačily jim pouze dvě neporušené kolejnice, a třetí na další dráze, a stroj se mohl dát do pohybu.
Mezitím museli urovnávat povrch mořského ledovce, odmontovavat zkroucené a jinak nepoužitelné kolejnice, a znovu stavět rozpadlé pražce, znovu navršit násep a obnovit trať. Jeden kilometr denně, někdy i méně.
Potom, co Liena Raga opustila, vrátila se Leouan ke své původní společnosti, Západní Zóně, malé koncesi v severozápadní Evropě. Pokročilí Zrzavci se tam pokoušeli vybudovat zemi, která by patřila Lidem ze Zimy. Leouan, Zrzavá po své matce, nechtěla úplně přerušit své vztahy s vedoucími představiteli Zóny, a proto se k návratu odhodlala. Lien Rag toto náhlé rozhodnutí přijal, i když s nelibostí, a veškeré své úsilí soustředil na svého syna, ztraceného kdesi na mořském ledovci. Pouze na něho chtěl nyní upřít své myšlenky, i když ho odchod Leouan vyvedl z klidu více, než byl ochoten si přiznat.
Jednoho večera si při návratu do svého obytného vagónu na palubě stavební drezíny s překvapením povšimnul malého soukromého vlaku, vlastně pouze samohybného parního vagónu, stojícího na kolejích v garáži.
"Máte tu návštěvu," řekli mu pouze.
Na dveřích zadního spojovacího uzlu si nemohl nevšimnout znaku Neo-katolíků: černého kříže v bílém poli. Stejný znak viděl už na vlajce vztyčené vysoko nad bazilikou svatého Petra v Novém Římě, i na mnoha jiných místech, až po transevropský Velký Sever, a to v době, kdy hledal "ledovou svatyni", ono falešné kultovní místo, kde se takzvaní Zrzaví shromažďovali, aby se pomodlili ke svým bohům.
Řeholníka, který mu přišel otevřít, poznal okamžitě. Jmenoval se bratr Petr a Lien se s ním setkal v nejkritičtější době svého života. Při podobných náhodách nepřestával pociťovat tíseň.
"Až sem jste přijel, bratře Petře," řekl s ironií v hlase, která mu občas posloužila jako maska.
Řeholník se jenom pousmál, a pozval ho do pohodlného salonního kupé.
"Přijíždím z Nového Říma. Vím, že jste tam asi před dvěma měsíci byl i vy. Rád bych se s vámi setkal už tehdy, a ukázal vám některá místa."
"Například knihovnu?"
"Samozřejmě, není nic snadnějšího."
"Chtěl bych si s vámi promluvit o jedné její části, která je pro veřejnost uzavřena. Je uzavřena vlastně pro velkou většinu lidí, dokonce i pro řeholníky. Je to ta část, kde smí studovat dokumenty výlučně sám papež."
"V tomto případě bych ovšem nemohl udělat nic," řekl v rozpacích řeholník a ukázal na pohodlnou lavici.
Otevřel skříňku a vyndal z ní dvě skleničky a láhev vína. Lien Rag už z dřívějška věděl, že se réva pro mešní víno pěstuje v Novém Římě ve sklenících a že její prodej zabezpečuje jednu část papežského pokladu, protože pouze ono jediné víno mohlo být používáno při Eucharistii.
"A přesto stále doufám, že se tam jednou dostanu," trval na svém Lien Rag.
Řeholník sklenice naplnil vínem rubínové barvy.
"Naděje je jednou z křesťanských ctností."
"Musím nalézt způsob, jak se k těm dokumentům dostat."
"Budete bádat dál? Pracujete na nějakých nových výzkumech?"

"Zkoumám stále Zrzavce. Vím, že vás to nepřekvapí. Začal jsem s tím už před lety, potom jsem sice na nějakou dobu musel přestat, přesto jsem ale první, kdo se začal o původ Lidu ze Zimy zajímat. Víte to dobře. Nechci, aby můj syn, můj malý Jdrien, byl považován za nového mesiáše. Chci, aby se stal člověkem jako ostatní. Kdyby dokázal sjednotit Lidi ze Zimy s těmi z Tepla, byl bych jenom rád, ať v tom však není nic božího. Jsem si jist tím, že bych při pátrání v archívech objevil, odkud Lidé ze Zimy přišli a kdo má zájem na tom, udělat z mého syna mesiáše.
"Ale vy přece dobře víte, že Zrzavci jsou produktem nemorálních genetických praktik, které jistý vědec..."
Lien Rag zuřivě položil sklenici na stůl, a víno vystříklo na všechny strany. Bratr Petr vstal a beze slova přinesl utěrku.
"Přestaňte mě konečně pokládat za idiota. Touhle báchorkou jste chtěli lidi zblbnout. Zašli jste dokonce tak daleko, že jste zapálili onu pověstnou laboratoř - svatyni. A to všechno pro to, aby nic nezůstalo..."
"Uklidněte se, prosím vás. Přijel jsem proto, abych vám nabídl jistý obchod."
Lien Rag se na něho podíval s neskrývanou nedůvěrou. Přesto se opět posadil. Řeholník pozvedl svou sklenici a Lien Rag ho po chvilce váhání napodobil.
"Pokud vím, jste autorem významných objevů v Transevropské. Vypátral jste stopy kardinála Lucciniho, státního sekretáře papeže z období Velké Paniky Řehoře XVII. Na trůně svatého Petra seděl od roku 2037, když potom v roce 2050 Měsíc explodoval a jeho trosky vytvořily závoj okolo Země."
"Vy tedy tuto katastrofu uznáváte?"
"Ano. Společnosti nedělají dobře, když se snaží lidem zastírat pravdu. Vznikají tak absurdní fámy. Je to tak, Měsíc explodoval a jeho prach utvořil závoj, který nás odděluje od Slunce."
Lien Rag znenadání opět pocítil nedůvěru k historické realitě. Stalo se všechno opravdu právě jen tak a ne jinak? Neskrývají Neokatolíci nebo snad i někdo další, kdo by na něčem podobném mohl mít nějaký zájem, úplně jinou pravdu?
"Svědectví jsou nevyvratitelná," zdůraznil kněz, jako kdyby uhodl jeho myšlenky.
"Zmínil jste se o Luccinim. Odkud víte, že jsem se o kardinála zajímal?"
"Všechno dříve či později vždycky vyjde najevo. Bylo načase, že jste Transevropskou společnost opustil. Správní rada si dělala starosti. Víte o prelátovi něco nového?" "Možná," odvětil rozvážně Lien Rag.
"Odešel z Říma spolu s papežem?"
"Přesně tak. Vandalové loupili a zabíjeli. Lidé prchali směrem na jih a přitom věřili, že se postup ledovce zastaví na padesáté rovnoběžce, nebo snad na čtyřicáté páté. Všichni se toužili dostat do Afriky, nebo alespoň na břeh Středozemního moře. I uznávaní odborníci tehdy tvrdili, že tam nikdy mrznout nebude. Jsou tam sice nakonec místa, kde je mořský ledovec o něco méně pevný, ale je to pouze díky existenci podmořských sopečných výbuchů."
"Co se ale stalo s papežem?"
"Kurie se nakonec rozhodla postupovat opačným směrem. Zamířila k severu, aby se tam tváří v tvář postavila ledovci a pokusila se přežít."
"To říká legenda," přisvědčil řeholník, a vůbec přitom nevypadal překvapeně. "Nemáme o tom ale žádné důkazy. Domníváme se, že se o něco podobného opravdu pokusili, nicméně někde po cestě zahynuli. Od Řehoře XVII. to byl hrdinský a mučednický čin a měl by proto být prohlášen blahoslaveným. Potřebné kroky už byly podniknuty."
"Jste snad pomocníkem ďábla, který si předsevzal tento krásný příběh poskvrnit?"
"Ne. Už několik týdnů však kolují nepříjemné zvěsti o tom, co jste vlastně měl objevit. Byl zatčen a brzy nato zmizel jistý starožitník jménem Calvino. Někdo další, kdo ovládal starobylé jazyky, jako jsou francouzština a latina, odešel ze svého bydliště na nástupišti Suif v Grand-Star-Station. Nikdo netuší, co se s ním stalo. Prý překládal i jakýsi latinský text týkající se právě Řehoře XVII., a jeho státního sekretáře."
"Nic bližšího o tom nevíte?" zeptal se udiveně Lien Rag. "Třeba něco o tom gregoriánském kostele, ve kterém by se měly stále udržovat rituály z doby před Velkou Panikou?"
"Co záleží na stovce nebo dvou nějakých blouznivců?"
"To je možná pravda. Ale přesto, oni si něco pamatují. Buď díky ústnímu podání, anebo prostřednictvím předmětů, předávaných z generace na generaci."
"Za třista let se každé ústní vyprávění překroutí. I písemných dokladů už zbylo jen žalostně málo."
"Co tu tedy hledáte, v tak nebezpečném kraji, na sotva sjízdné síti?"
Řeholník znovu naplnil sklenice. Říkalo se, že Neokatolíci využívali při dozrávání vína procesů, které dokonale nahrazovaly sluneční svit.
"To víno skutečně není špatné," prohodil Lien. "Ale vy jste hovořil o jistém obchodu, který mi chcete nabídnout?"
"Ano. Víme, že vaše přítelkyně Yeuze a váš syn Jdrien zabloudili kdesi na mořském ledovci. Uprchli z Panamerické, a od té doby o nich nemáte žádné zprávy."
"Přesně tak," přisvědčil Lien Rag, a jeho pozornost zůstávala nadále napjatá.
"Domnívám se, že vám mohu nabídnout spolehlivý způsob, jak je nalézt, dřív než bude příliš pozdě."

7

Stanice fantomů

Situace se stala kritickou. Jejich postup k západu nepokračoval rychleji, než dva nebo i jediný kilometr za den. Pavieho připoutal na lůžko revmatismus, a ostatní, mezi nimi zvláště Wark, neskrývali svoje rozčarování. Museli položit už více než osmdesát kilometrů trati, a přitom nezahlédli ani náznak sítě, na kterou by se mohli připojit.
"Musíme využít systému přenosných kolejí. Je na to jednoduchá mašina." navrhoval několikrát Pavie. "Dvě koleje dopředu, kousek se popojede, vzadu se vezmou další dvě a dají se zase dopředu. Každý den postoupíme o dva nebo tři kiláky a navíc bez všech těch pitomostí okolo, kterých máme všichni už plné zuby. Takhle to dál nepůjde, kamarádi. Pořád jenom pendlujeme tam a zpátky, a neděláme víc než kilometr denně."
"Kdybychom se odřízli od sítě," namítala Yeuze, "všichni na mořském ledovci zemřeme. Co když je druhý konec od nás vzdálený tři sta nebo čtyři sta kilometrů? I s celým vaším systémem na to budeme potřebovat dvě stě dní. Museli bychom mít sebou stovky tun velrybího nebo tuleního oleje."
"Na ten váš pitomý stošedesátý poledník stejně nikdy nedojedeme. Všechno to jsou jenom povídačky. Na tomhle ledovci nikdy žádné spojení nebylo."
"A co ty pražce?"
"Někdo je sem sice položil, ale nebyly na nich nikdy koleje."
"Jak je ale mohl položit? Neexistuje přece žádné vozidlo, které by se mohlo pohybovat mimo kolejí. Aby někdo koleje položil, musel jiné koleje používat."
"Zatracené dohody z NY Station," vyhrkl Pavie.
Opět se museli navrátit do mrtvého města, aby obnovili zásoby oleje a všelijakého materiálu. Pociťovali však také, že je k tomuto městu něco stále silnější připoutává. Směrem na západ se táhl rozlehlý mořský ledovec, nahánějící strach svým krutým větrem, svými pohyblivými závějemi a všemi dalšími nástrahami. Právě v této opuštěné stanici nalézali nakonec pocit jistoty. I Yeuze, která se nejdříve na nástupištích tohoto města necítila nejvolněji, se vždy na návrat východním směrem těšila. Díky všem vylepšením jim nyní přejezd trval jeden den a polovinu následující noci. V cestě jim občas stály závěje a také různá zvířata, nejčastěji obrovití mořští sloni, pravidelně se usazující na trati.
V North-Pacific-Station se vždy uvolnili, nabírali odvahu a sílu, a hlavně hodně spali. Znovu se vydávali hledat dílnu, ve které se vyráběla ona průhledná vejce, stále však nic nenalézali.
Jednoho dne pronikli do jedné z části města, kam se nemohli nikdy dostat kvůli navršené změti všelijakých rozvalin, závějí a trosek pocházejících ze zřícené sklárny, která v těchto místech kdysi stávala. Dlouho museli suť odklízet, aby si proklestili cestu.
"Tentokrát už tu dílnu určitě najdeme," řekl Wark.
Pak ale narazili na ledovou zeď, vysokou asi deset metrů a neobyčejně hladkou, Když odstranili trosky ležící u jejích základů, zjistili, že je zakřivená a že se nacházejí na její vypouklé straně.

"Vždyť je to hotová ledová věž," vyrazil ze sebe Indirah.
"Opravdu vypadá obrovská, to zakřivení je na těch několika metrech sotva znatelné."
Brzy nalezli vstupní otvor, a také jakýsi suterén, zčásti zaplněný troskami. Vítr sem navál i dost těžké předměty. Mohl dosahovat rychlosti až čtyři sta kilometrů za hodinu, převracel zřejmě celé vlaky a odvál jejich náklad až do vzdálenosti několika desítek metrů od trati. Nebyli už ani překvapeni, když zakopávali o železniční kola, o pytle s uhlím, a o barely plné oleje. Na druhou stranu závalu se dostali až po několika hodinách úmorné práce.
"Dílna tu není," přiznal zklamaně Wark.
Yeuze byla zase ohromená rozlehlým kruhovým prostorem, vyhloubeným do mořského ledovce. Připomínal jí cirkus. Stáli na jeho horních stupních a pod nimi bylo ještě dobrých sto schodů, klesajících dolů k jakési manéži.
"Podívejte se, ta zelená barva..."
Wark ukazoval na manéž, která měla přibližně elipsovitý tvar, a rozkládala se do délky asi šedesáti metrů.
"Už chápete?"
"Jak je na tomto místě mořský ledovec silný?"
"To je ono, Yeuze. Před několika měsíci tuhle vrstvu rozpustilo nějaké tání, a pak se to všechno opět zacelilo. Barva pochází z řas, které jsou vespod, anebo přímo z hlubin oceánu."
Yeuze se otřásla a v mžiku pochopila, proč od samého počátku pobytu ve stanici fantomů pociťovala onu nevysvětlitelnou hrůzu. Podvědomě tušila, že tu někde musí být tahle díra spojená s oceánem. Od té doby, co v ledovcové puklině zmizela i s vlakem Kidova žena Miele, přítomnost mořské vody jí naháněla nevýslovný strach.
"Pojďme odtud," zašeptala.
Jdrien ji vzal za ruku a myšlenkami ji uklidňoval. Opakoval jí, že se nemusí ničeho bát, že mořský ledovec je tu velmi silný. Stačilo nepřibližovat se k čerstvé vrstvě.
Přesto ještě vykřikla na Warka, který seskakoval z jednoho stupně na druhý a byl už asi na polovině cesty dolů:
"Prosím vás, vraťte se."
"Tady přece nehrozí žádné nebezpečí," zavolal.
Ona však tento pohled nesnesla. Zakryla si obličej dlaněmi a ustoupila až ke zdi tyčící se na úplném vrcholu cirkusu.
"Něco našel," řekl Indirah, kterému se na tomto místě také moc nelíbilo.
"Přece jenom je to cirkus," řekl. "Už jsem jich viděl pár mobilních. To se přiveze plošinový vagón a okolo se postaví tribuny. Ukazují se tam stará zvířata a akrobati. Ale co mohli ukazovat tady, ve stálém cirkuse? Lidé v tomto městě byli opravdu podivní. Nedodrželi všeobecný zákon Dohod z NY Station, a postavili tuhle arénu. Zmizeli možná právě proto, že byli až příliš samostatní. Sami se nakonec odřízli od zbytku světa."
Yeuze se opět zachvěla. Indirah měl možná pravdu. Bylo velice nebezpečné Smlouvy nedodržovat a navracet se ke stálým stavbám. V těchto obtížných dobách mohla pouze železniční trať umožňovat rychlý útěk a záchranu lidských životů. Až do chvíle, kdy si sami odřízli cestu k ostatnímu lidstvu, tomu zdejší lidé nevěřili. Ani v oněch Železničních Instrukcích vydaných před padesáti lety o nich není ani sebemenší zmínka. A když starý Pavie mluvil o možnosti odšroubovat koleje vzadu a umístit je vepředu, byla nanejvýš zmatená z myšlenky přerušení spojení s civilizací. Z cesty do neznáma, z opuštěnosti uprostřed nejhrůzostrašnějšího z mořských ledovců.
"Už se vrací," vytrhl ji z jejích myšlenek Indirah.
Otevřela oči a spatřila Warka, přinášejícího několik dlouhých kousků vláknitého dřeva, vypadajícího jako větvičky z dávných stromů. Možná to byly zmrzlé mořské řasy.
"Mohou to být i velrybí kostice," nechal se slyšet Indirah.
"Je jich tam plno," řekl Wark a položil je na zem. "Už tušíte, co je to za místo? Mořský cirkus. Obyvatelé města se sem chodili dívat na ochočená zvířata, na velryby, kosatky a velké tuleně. Zvířata tu také zcela určitě bojovala mezi sebou. A také lidé proti kosatkám. Ztratila se tu nějaká úplně odlišná civilizace. A my nevíme, proč."
Yeuze se domnívala, že to ví. Neměla tu stání a pospíchala, aby už byla venku.

8

Stanice fantomů

Onoho večera nemohl Lien Rag ve své kabině dlouho usnout. Hlavou mu vířily podivné myšlenky, a tak kouřil jednu euforizující cigaretu za druhou a popíjel vodku. Bylo slyšet pouze těžké supění parních strojů na výrobu elektřiny a tepla. Jen občas zaznělo cinknutí krystalických kousků ledu, odpadávajících od ventilů.
Bratr Petr znal síť. vedoucí na mořský ledovec. Nejprve bylo ale nutné zamířit k severu a proniknout do koncese, jejíž pouhé jméno už nahánělo strach: Bones Company, Kosterní společnost. Řeholník se však pokoušel sám sebe přesvědčit, že jde o pouhou shodu okolností, a že se třeba původní majitelé této společnosti jmenovali Bonesovi.
"Kšeftují ve velkém a ani se to příliš nesnaží zakrývat. Hlavně se železem. Jde o obrovská množství,
o stovky naplněných vagónů. Podle našich informací jsou to především odřezané kolejnice. Ti lidé jdou po starých sítích a vymačkávají je do poslední kapky. Nechávají jedinou kolej a všechny ostatní ukradnou."
"Ale to je přece mezinárodní zločin."
"Dokažte to. V tomhle kraji už beze stopy zmizel
i inspektor z Komise pro Dohody z NY Station. A navíc, když má dojít k vyšetřování, uplatňují své právo veta Australasijská a Sibiřská, které to železo kupují."
"Oni znali cestu?"
"Určitě znali způsob, jak se napojit severním směrem na Síť Raka. Co vlastně hledají vaši přátelé, doprovázející vašeho syna? Určitě se chtějí spojit se sítí 160. poledníku, museli už ale minout všechny výhybky, které je mohly zavést k severnímu pólu. Mysleli si asi, že musí jet na západ nebo na jihozápad. A právě v tom spočívá jejich zásadní omyl. Pokud by ale na jediném místě, které bohužel neznám, zatočili k severu, dostali by se přímo na poledníkovou síť, a až by jí projeli, tak by se ocitli v koncesi Společnosti Bones. Není to příliš velká společnost. Její rozloha se přibližně kryje s územím bývalého Japonska a Koreje. Tyhle dvě země vyrabovali a teď prodávají staré železo. Jsou to piráti."
Lien Rag si náhle vzpomněl na piráty, brázdící na plachetnicích mořský ledovec v jižním Atlantiku. Dostal se s nimi tenkrát dokonce i do přestřelky a vyvázl z ní pouze díky Leouan. Odvážili by se ale tak daleko?
"Můžete je opravdu potkat i dost daleko od jejich koncese," přisvědčil řeholník, jako kdyby četl jeho myšlenky. "O jižním Atlantiku nevím, ale odvahu by na to rozhodně měli. Ale teď si vzpomínám na toho piráta, jak jen se jmenoval... Kurts. Ten přece působil v Transevropské a byl i vaším přítelem, nebo ne?"
"Já to nepopírám. Co s ním je?"
"Podle všeho zmizel i se svojí skvělou pirátskou lokomotivou někde na ledovci Severního moře. Ale člověk nikdy neví."
"Zachránil mi život," ozval se Lien Rag.
Řeholník náhle přestal tajit své postranní myšlenky. Je prý jediným člověkem, kterého by Bonesovi ve své společnosti přijali.

"Je tu však problém s výkupným. Dělalo by to nějakých deset tisíc dolarů, možná i víc. A navíc jim budete za doplňování paliva a zásob potravin platit třikrát tolik, než v té nejdražší Společnosti."
"Co tedy ode mně očekáváte?"
"Dopátral jste se mnoha podrobností o posledním papeži sluneční éry, Řehoři XVII. Víte, kde se teď nachází jeho tělo? Pokud tehdy udělali některá nezbytná opatření, mohlo by být dodnes zachováno někde v ledu."
Lien Rag se nemohl ubránit smíchu.
"Ano, opravdu vím, co se s ním stalo," řekl když se opět trochu ovládl. "A co vás udiví možná ještě víc mohu to i dokázat."
Polní oltář kardinála Lucciniho už jistě dorazil dorazil k Mikadovi. Jeho deska byla pokryta rudým sametem, na kterém nechal kardinál vytisknout historii posledních let Řehoře XVII, kterého se nyní Nová církev chystala vyhlásit za blahoslaveného.
"Máte důkazy?"
"Ano. Skvělý dokument, psaný dokonce rukou samotného kardinála. Myslím, že jeho rukopis je možné ověřit."
"Nechtěl byste ten dokument vyměnit za povolení bádat ve vatikánské knihovně?"
"Nikdy. Mohl byste se kdykoliv postarat o to, aby ty pravé dokumenty zmizely. Jak už jsem vám řekl, jde mi o skutečnou historii Zrzavých, Lidí z Ledu. Nezrodili se přece před těmi sto nebo stopadesáti lety jen tak z ničeho nic. Vy před lidstvem něco tajíte, a já tuto záhadu chci odhalit. Kvůli mému synovi, kvůli Zrzavým, kvůli všem lidem. A jsem si jistý tím, že si potom oba národy budou lépe rozumět. Vy máte určitý materiální nebo i duchovní zájem na tom, abyste o nich mluvili jako o produktu zla, tedy Chladu. Po několika pokusech se vám dokonce podařilo uzákonit, že ani nemají duši."
"Je to tak, nemají duši."
"Ani ti ze Západní Zóny, kteří budují Koncesi respektující jejich potřeby a zvyky?"
"Ani ti ze Západní Zóny. Nadobro jsme opustili myšlenku vysílat k nim misie. Jednu věc jsem vám chtěl říct, milý Liene. Nikdy neočekávejte požehnání z naší strany Ani kdybyste někdy měl nějaké další informace a chtěl nam je nabídnout. Dnes vám já nabízím život vašeho syna Jdriena, vaší přítelkyně Yeuze a celé posádky, za to, že mi řeknete, co všechno vlastně víte." "Připouštíte, že Zrzaví představují záhadu?" "Vůbec nic nepřipouštím. Vše nechávám na vás. Co tedy o Řehořovi XVII. víte?"
"V posledních letech svého života žil v konkubinátě Se svojí milenkou zplodil několik dětí. A když zemřel poručil své rodině, aby jeho tělo snědla. Pouvažujte trochu o teto historce a já si zase rozmyslím vaši nabídku." Osaměl uprostřed noci. Už zítra bude muset dát svoji odpověď. Řeholník se chystal brzy ráno odjet

9

Stanice fantomů

Už od včerejšího večera tábořili Zrzavci u Skládky a lidé z města, kteří nyní na velrybím odpadu pracovali, vstoupilí v obavách o své zaměstnání do stávky.

Kid dorazil na místo městskou drezínou a čekal, až za ním přijde starý Ram. Mluvčí Zrzavců vypadal velice unaveně a opotřebovaně. Jeho srst zešedivěla, po celých chomáčích mizela a obnažovala tak zažloutlou a uvadlou kůži. Ram přijal pozvání na skleničku alkoholu a doutník. Vypadal smutně a ani se s tím moc netajil. Věřil, že se po téměř půlroční nepřítomnosti vrátí na opuštěnou skládku.
"Přece jsem Skládku nemohl nechat opuštěnou. Všichni se o ni rvali."
"Nás je pořád stejně, o nic víc, než před naším odchodem."
Nebyly jich více než dvě nebo tři stovky. Všichni byli stejně unavení, a netoužili po ničem jiném, než po návratu k pravidelnému životu.
"Máme hlad."
"Postaráme se o vás," slíbil mu Kid. "Postavíme druhou skládku, která bude pouze vaše."
"My ale chceme tu naši, proto, jaká je, jak vypadá, jaká skrývá tabu. Právě na tomto místě byla uctívána Jdrienova matka. Teď se právě sem budou Zrzavci vydávat na své poutě. Lidem, kteří na Skládce nyní jsou, to určitě bude vadit."
Kid zaklel. Tak tohle mu ještě scházelo. Brzy se však ovládl a soustředil na to hlavní, co dnes chtěl projednat.
"Dítě se na mořském ledovci ztratilo. Nevíš o tom nic? Nesetkali jste se s ním u Tvrdého Ledu?"
"Bděli jsme celý den a celou noc," řekl Ram. "Spatřil svoji matku a řekl nám slova, která jsme od něho očekávali. Potom nás požádal, abychom se všichni vrátili na naše území a neměli o něho žádné starosti."
"Já si starosti dělám."
"On je Bůh a ví, co má dělat."
"Nevydrží tak dlouho žít v chladu, jako vy. Po svém otci má potřebu tepla."
"Bude žít, protože je Bůh."
Kid pochopil, že se Zrzavci v žádném případě nevydají Jdriena hledat. Když nabyli přesvědčení, že je uvězněn v Panamerické, nějakých dvacet tisíc jich vyrazilo na nejhrůzostrašnější z mořských ledovců, překonalo ho, Jdriena spatřilo a opět se vrátilo. Přitom se Zrzaví rozdělili. Někteří se dostali do Antarktidy, jiní na Sever. Dvanáct až čtrnáct tisíc jich během této podivuhodné odyssey zahynulo. Nyní však pociťovali potřebu svůj kmen a jeho sílu obnovit. Dítě - Bůh už Zrzavé nepotřebovalo.
"Můžeš dát druhou skládku těm druhým," řekl Ram a ukázal na stávkující, shromážděné opodál se svými transparenty. Zamíchali se mezi ně i chuligáni z města, a všichni ti, kteří se stavěli proti návratu Lidí z Chladu.
"To by trvalo příliš dlouho," snažil se ho Kid přesvědčit. "Zatím byste se mohli usadit na místě budoucí skládky, která bude třikrát větší. Lov velryb zdvojnásobíme a bude víc odpadu."
"My ale chceme zůstat zde," trval klidně na svém Ram, a začínal se mít k odchodu.
"Tak já se s tím pokusím něco udělat," už téměř křičel Kid. nespokojený kvůli Jdrienovi i kvůli Lienu Ragovi, kteří řídil stavbu v severní části sítě poledníku. Do města se vrátil ustaraný. Jak dlouho ještě mohou přežít na mořském ledovci, naleznou vůbec olej, aby mohli udržovat oheň, dávající teplo a světlo, naleznou dostatek potravin? Je tam jistě hodně tuleňů i tučňáků, dokážou je ale ulovit a uškvařit jejich sádlo? Wark byl dobrý mechanik, Indirah byl však pouhým zaměstnancem bez konkrétní specializace. Štěstí, že má Yeuze tak energickou povahu. Prošla už jinými náročnými zkouškami a vždycky v nich obstála skvěle.
Před několika dny požádal Kida řeholník jménem bratr Petr o povolení ke vstupu na Síť poledníku. Kid nejprve odmítl, protože si v tomto sektoru nepřál žádnou náboženskou propagandu. Řeholník mu ale prozradil, že by se chtěl v nutné věci setkat s Lienem Ragem. Mělo se to snad týkat glaciologových objevů v Transevropské? Jednou se to určitě dozví.
Nad mapou mořského ledovce si dlouze povzdechl. Při současném tempu by trvalo celý rok, než by se ke ztracenému vlaku dostal. Kdo ví, jak dlouho to vůbec ještě vydrží, a on by přitom navíc rozházel svůj majetek, který bude zcela jistě potřebovat jinde. Například k tomu, aby uklidnil Mikada, který se stále stejně umíněně toužil zbavit svého podílu.

10

Stanice fantomů

Už dvakrát odložili svůj odjezd na západ ke staveništi. Pavie si stěžoval na svůj revmatismus, Wark stále někam mizel a prohraboval se v archívech města fantomů, pokud ho ovšem už kdysi nepředběhly krysy. S Yeuze tak zůstával pouze věrný a tichý Indirah, stále připraven jí pomoci. Spolu připojili plošinové vagóny a naložili na ně další kilometry kolejnic. Zbývalo jen vydat se na cestu dlouhou jeden den a jednu noc, aby se znovu pustili do svého díla a položili dalších třicet nebo čtyřicet kilometrů nové trati. Ale pouze jediná Yeuze ještě věřila tomu, že by mohli dosáhnout nějakého druhé konce sítě. Nebo alespoň dělala, že tomu věří. Věděla, že je nutné alespoň něco podnikat, a nutit tak ostatní, aby se nevzdali veškeré naděje.
"Pomalu se v tom všem začínáme utápět," řekla jednou Indirahovi.
A potom jednoho dne spolu osaměli v salónu. Políbila ho na ústa a doslova se ho zmocnila. Myslela na to už dlouho, i když on ani jedinkrát neprojevil ani náznak nějaké iniciativy. Hladila jeho penis a dovedla ho k rychlé erekci. Dál se však neodvážila.
Také Jdrien trávil svůj čas mimo vlak a neustále hledal nová zajímavá místa. Město vypadalo jako lepkavá past. Nejdříve z něj měli všichni strach, ale s postupem času je pomalu začínalo fascinovat. Yeuze tušila, že Wark i nadále hledá onu dílnu, ve které se vyráběla velká průhledná vejce. Od jejich objevení viditelně ztratil chuť pokračovat ve stavbě trati mířící k Síti 160. poledníku, ke spojení, který by jim umožnilo pokračovat směrem k jihu, do Společnosti Mořského ledovce, do Kaempolisu, ke Kidovi.
Vždy když vystupovala z vlaku, zabalená do kožešiny, naplňoval ji pohled na vagóny plně naložené kolejnicemi zuřivostí. Tolik dní už ztratili! Mohli postavit už alespoň dalších dvacet kilometrů, možná pětadvacet. A potom by už snad dalekohledem zahlédli vytoužený druhý konec sítě.
Jdrien jí občas poslal něžný a uklidňující telepatický vzkaz. Dařilo se mu dobře. Teď se právě pokoušel ochočit mořského racka. Házel mu kousky zmrzlého masa. Pták ho už dokonce začínal poznávat a přibližovat se k němu. Jdrien pronikl do jeho duše, nalezl v ní však pouze podezřívavou zvědavost a ničím neomezenou chuť k jídlu.
Wark teď hodně pobýval ve vozech - knihovnách. Krysy je sice stačily značně zpustošit, ale k některým dokumentům, uzavřených v ocelovém trezoru, se přesto dostat nemohly. Při jejich objevování pociťoval zvláštní radost. Dlouhé hodiny sedával u stolu, s hlavou zabořenou v dlaních. Když jednou do místnosti vstoupila Yeuze, leknutím až nadskočil. V kupé bylo příjemně teplo. Wark zde instaloval olejová kamínka.
"Pán si dělá pohodlíčko," ušklíbla se Yeuze. "Nikdy bych si vás nedokázala představit jako knihomola. Čekáte snad tady, až přijde vaše poslední hodinka?"
Pohlédl na ni. Všimla si šedozelené barvy jeho očí a ironického úšklebku na rtech.
"A proč ne?" zavrčel. "Mám tu teplo a jídla je tady dost pro celé generace."
Svlékla si kožich, odhodila jej na starý divan a postavila se před chátrající police. Krysy změnily knihy na konfety, rozhlodaly dřevo poliček a zmizely. V tomto městě jich však stále zůstávaly tisíce, hlavně v blízkosti rezervoárů oleje. Pod kožichem nosila vlněné šaty, sahající jí po kolena, a vysoké kožené boty vyrobené ze speciální kůže udržující teplo. Otočila se a všimla si změny ve Warkově pohledu. Pochopila a lehce zčervenala. Nikdy jí vlastně ani nepřipadal hezký, víc se jí líbil Indirah se svýma sametovýma očima a jemnou nahnědlou pletí. Když ho s trochou násilí svlékala, měla pocit, že k něčemu nutí nezkušeného mladíka.
"Copak to čtete zajímavého?"
"Účetní knihu přednosty stanice. Je stará devadesát sedm let. Obchod s Panamerickou v té době zaznamenával hluboký pokles. Tehdy panovalo dlouhé období silných větrů, které vlakům bránily v jízdě sem. Město se učilo žít ze svých vlastních zásob, které měly svůj původ v oceánu. A samozřejmě i z hydroponických skleníků a z chovu sobů."
"A co obchod se Západem, je tam o něm nějaká zmínka?"
Pevně se jí zadíval do očí.
"Vůbec nic jsem o něm nenašel."
V první chvíli téměř omdlela, rychle se však vzpamatovala. Pomyslela si, že Wark může i lhát, a překrucovat pravdu podle svého.
"Nějaký obchod tu přece musel existovat."
"Ještě jsem všechno neprozkoumal. Ale nemůžu se zbavit velice silného dojmu, že toto město bylo pro konvoje z východu, tedy z vnitrozemského ledovce, konečnou stanicí. Veškeré obchodování bylo velice pečlivě zaznamenáváno v knihách, protože se za každou tunu zboží musela platit zvláštní taxa, když město opouštěla nebo když do něj vstupovala. Žádné obchodování se Západem neexistovalo."
"Chcete tím říct, že síť už dál nepokračovala? A co ty pražce? Odkud se tam vzaly?"
"Dostal jsem se jen k jednomu konkrétnímu roku. V příštích dnech si ověřím, zda..."
Yeuze se přiblížila z druhé strany stolu a naklonila se k němu. Pod vlněnými šaty pocítil její těžká ňadra a ztvrdlé bradavky.
"Nic si nebudete ověřovat. Kolejnice jsou naložené, musíme co nejrychleji odjet a pokračovat v práci. Musíme to dokončit, slyšíte? Budeme pokračovat, dokud tu budou nějaké kolejnice. A to bude pořád, protože jich je tu spousta. Budou stačit na stovky kilometrů trati."
"Šrouby jsou už dávno zrezivělé."

"Budeme je nahřívat. Musíme si umět práci zorganizovat."
"I když budeme každý den dřít do úmoru, nepodaří se nám položit víc, než dvě stě nebo tři sta kilometrů. Budeme potřebovat celé roky na to, abychom se odtud dostali."
"Chcete se stát Robinsonem Crusoe?"
Nechápal. Neměl ani tušení o tom, že někdo před šesti sty lety napsal nějakou knihu, kterou dnes už četlo jen velmi málo lidí.
"Tady zůstat nemůžeme?"
"Jdrien svým bratrům nařídil, aby se navrátili do svých domovů a očekávali tam jeho znamení."
"To jsem nevěděl."
Bylo mu to jedno. Žádnou pomoc neočekával. Doufal jen, že tu vydrží alespoň pár měsíců, anebo i celé roky, a bude si listovat v těch nanicovatých knížkách. Možná si přál dokázat, že síť byla přerušena už mnohem dřív, než si mysleli, možná i před dvěma sty lety.
"Nechává vás to chladným, nemýlím se? A přitom jste povinen poslouchat mé rozkazy. Odmítáte tedy poslušnost? Podle papírů jste přece vzorný železničář."
"Přesně tak," řekl jen. "Jenže smlouva podepisovaná se Společností Mořského ledovce je ze všech, které na této planetě existují, nejliberálnější. Zahrnuje klauzuli svědomí. Máme například právo odmítnout přepravu něčeho, co se podle našeho názoru příčí duchu Dohod z NY Station, nebo běžné morálce. Někteří nechtějí přepravovat Zrzavce, jako kdyby to byl nějaký dobytek, jiní zase odmítají vozil pojízdné bordely nebo vagóny s pornografickými představeními."
Yeuze se začervenala. Slyšel snad o kabaretu "Miki", kde se s Kidem producírovala v hodně odvázaných představeních? Nebo to byla jenom náhoda?
"Já odmítám pracovat pro naprosto utopický projekt. Ta síť nikdy nebyla dokončená. Možná, že tu položili nějaké pražce, ale k postavení trati nakonec nedošlo."
"Jsou tam přece stopy po vytrhávání kolejnic."
"Nikdo nemůže říct, jak jsou staré. Snad vytrhali kolejnice do vzdálenosti tisíce kilometrů, možná i víc. Chcete snad utrácet svoji energii tři nebo čtyři roky?"
"V tom případě se vraťme do Panamerické a vydejme dítě Lady Dianě."
Vstal ze židle a vydal se k trezoru pro další knihu.
"To opravdu nechci. Ale pokud dovolíte, mám ještě jednu otázku. Vás nepřekvapuje, že vaše slavná Lady Diana ještě za námi neposlala strážní vozy, že nás vůbec nedala pronásledovat? Proč asi?"
"Protože si myslí, že jsme pryč z jejího dosahu."
"Naopak. Právě proto, že moc dobře ví, že jsme se dostali do slepé uličky, že jsme dojeli na konečnou. Že nemůžeme dát dohromady síť, která nebyla nikdy dokončená. Klidně si čeká, až se k ní sami vrátíme. Proto vám navrhuji, abychom zůstali zde a vybudovali obranný systém, v první řadě způsob vyhlašování poplachu. Omrzí ji to tak za měsíc nebo dva, anebo třeba za půl roku. Pak pro nás někoho pošle. Můžeme postavit jednoduchý signalizační přístroj, a umístit jej nějakých tři sta kilometrů odtud směrem na východ. Potom budeme mít vždycky spoustu času, abychom za sebou zametli všechny stopy. Mohli bychom dokonce na konci sítě předstírat i naše zmizení v hlubinách oceánu."
"Dobře. Lady Diana nás tedy přestane hledat. A co potom?"
"Pak si pro nás bude moci dojet Jdrienův otec."
"A my zatím nebudeme nic dělat, jenom se válet v posteli, nebo si případně číst v účetních knihách?"
"Jste na mně zlá. Je mi to velice líto. Vím také, že přede mnou dáváte přednost Indirahovi."
Yeuze ztuhla.
"On vám to řekl?"
"Ne, Ale pochopil jsem, že po něm toužíte."
"Vy žárlíte?" zeptala se a v jejím hlase zněl výsměch.
"Řekněme, že občas silně pociťuji nedostatek ženské přítomnosti."
"Vám je jedno, která by vám udělala blaho?"
"Nebuďte nespravedlivá," řekl jemně a téměř s něhou v hlase. "Moc dobře víte, jak jste žádoucí. Jinak byste sem nepřišla v kožichu a v těhle šatech, které tak dávají vyniknout vašim tvarům, a v těhle vysokých botách, které jenom zdůrazňují všechno to, co je na vás erotické. Je snadné, představit si vaše stehna nahá, osvobozená od té tmavé kůže. To pomyšlení mě vzrušuje."
Poodešla k divanu a znovu na sebe navlékla kožich.
"Zítra před svítáním znovu vyrazíme na staveniště," řekla jen.
"Jak si přejete. Bude to ale poslední ústupek z mé strany. S naloženými kolejnicemi můžeme položit třicet nebo snad i čtyřicet kilometrů. Tak je tedy položíme. Budeme na to potřebovat dva až tři týdny. Potom bychom už měli uvidět druhou stranu toho přerušení, nebo jak říkáte, druhý břeh. Pokud ne, vrátíme se a na celé tohle šílenství zapomeneme."
"Dovolíte mi potom, abych pokračovala dál sama?"
"Beze všeho. I s Indirahem a také s Paviem, pokud se ovšem dostane z toho revmatismu? Víte vůbec, že s vámi riskuje život? Jako starý horník má silikózu a tyhle životní a pracovní podmínky mu nepřidaly. Neměla jste ho vůbec do tohoto nesmyslného dobrodružství zatahovat."
"Sám s tím přece souhlasil," odsekla mu ještě na cestě ke dveřím.
Venku najednou úplně ztratila hlavu. Od začátku hádky s Warkem úplně zapomněla na telepatická spojení se Jdrienem. Celých deset minut byla přesvědčena o nejhorším. Klid v duši jí vrátil až obraz dítěte, který její mozek naplno ovládl. Pavie si hověl v křesle a snažil se ve společnosti koz a slepic zapomenout na své bolesti. Nezůstala dlouho vevnitř. Zamířila do kuchyně za Indirahem.

"Bude se podávat čaj," oznámil jí.
"Kašlu na čaj," vyhrkla, vzala ho za ruku a táhla do své kabiny.
Zajistila dveře závorou a natáhla se na záda.
"Svlékni mě a pojď se se mnou pomilovat."
"Jak si přejete, paní Yeuze."
"Prosím tě," zašeptala.
Byl k ní jemný a něžný, přesto však ani na chvilku neztrácela hlavu a stále přijímala zprávy od Jdriena. Ten se s ní toužil podělit o své přátelství s mořským rackem. Ani nevnímala, že ji zatím Indirah svléká donaha. Šaty pečlivě skládal na protějším lehátku.
"Tak už pojď," prosila.
Vášnivě ho začala líbat, když však přejela rukou po jeho břichu, nenalezla žádnou známku vzrušení.
"Ty nechceš?"
"Ale ano, paní Yeuze, velice rád bych vám to potěšení udělal."
"Nevyprávěj hlouposti, nemáš mě rád."
"Myslíte jako ženu? Ne, paní Yeuze, netoužím po vás."
"Vypadni," procedila mezi zuby.
"Já vám nechci působit bolest, ale pochopte, já jsem vždycky byl spíše na chlapce, jako jsem já..."

11

Stanice fantomů

Australasijská federace vlastnila největší koncesi celé planety. Zabíhala až na západ afrického vnitrozemského ledovce, na severu k hranicím bývalého Sovětského svazu, a na východě sousedila s mořským ledovcem, na který si dělal nároky Kid.
Bratr Petr a Lien Rag už projeli nějakých sedm nebo osm menších Společností, ale opravdové potíže začali mít, až když se pokoušeli vjet na území Železničního družstva východního centra. Tato společnost bylo zorganizována na kolektivistickém základě a ze všeho nejvíce se obávala vlivu Neokatolíků na některé vrstvy svých občanů.

"Nechceme nic víc, než tranzitní vízum. Jedeme do Společnosti Bones," vysvětloval Lien Rag. "Tady jsou moje papíry. Máte přece dobré vztahy se Společností Mořského Ledovce i s Mikadovou společností. Nemáte žádný důvod pokládat nás za osoby s nepřátelskými úmysly."
Přesto v této hraniční stanici museli čekat celé dva dny. Kolej byla neustále hlídána mladými členy milice, chlapci a dívkami v jednotně zelených izotermických kombinézách. Stanice nebyla vyhřívaná, a jen letitý skleněný poklop chránil před nejhoršími mrazy.
Bratr Petr si často pročítal překlad textu kardinála Lucciniho, státního sekretáře posledního papeže sluneční éry.
"Nikdy neměl být jmenován papežem. Nesešlo se ani žádné kolegium, pouze kurie s několika kardinály. Je to antipapež. Navzdory svým hříchům však Řehoř XVII. byl legálně zvoleným papežem, protože oficiálně své funkce nikdy nebyl zbaven. Pociťuji z toho všeho nesmírný smutek. Pokud byste odmítl vydat mi ten dokument, byl by z toho obrovský skandál."
Zadíval se na Liena, sedícího v miniaturní kabině přímo proti němu.
"Slíbil jste přece, že mi předáte ten kardinálův polní oltář, na kterém je vyryt onen latinský text."
"Pokud by s jeho prodejem souhlasil i Mikado."
"Bude souhlasit. Nemůže odmítnout, protože víme, co je zač. I on má Zrzavou matku. Pokud by se jeho konkurenti dozvěděli pravdu, nepomohla by mu ani jeho všemocnost, ani jeho bohatství."
"Budete ho vydírat?"
"Jsem povinen hájit novou církev, pokud se ocitne v ohrožení. Svatý Dominik nedělal ve třináctém století nic jiného."
Lien neviděl dobře do toho, o co všechno jde. Musel se této mocné zbraně proti Neokatolíkům vzdát, aby konečně nalezl svého syna.
"Pokud ta síť neexistuje, zabiju vás," řekl klidně.
"Já se nebojím. Ale vaše hrozby neberu na lehkou váhu. Vždyť vy už jste zabil. Třeba vraha vaší Zrzavé konkubíny."
"Budete přesto Řehoře XVII. blahořečit?"
"Ale ano, jistě. Věc se už dostala příliš daleko a my navíc potřebujeme mučedníka z období Velké Paniky, kdy se na svět vylilo veškeré zlo a nikoho neušetřilo. Alespoň papež byl statečný. My budeme ctít i onen dar těla, který dal těm hladovějícím ubožákům. Jak nádherný příklad Eucharistie! Jsem přesvědčen, že věřící přijmou i tento akt kanibalismu."
Konečně obdrželi svá tranzitní víza, ale po celou dobu průjezdu touto koncesí museli strpět přítomnost tří mladých milicionářů, osobujících si totální právo o jejich cestě rozhodovat. Putování trvalo celou věčnost, neboť v každé stanici museli dávat přednost nákladním vlakům i soupravám přepravujícím dělníky. Ti, jak se zdálo, takto cestovali velice často. Společnost na první pohled prosperovala. Lien si povšiml horečné činnosti v několika mobilních továrnách. Viděli také mnoho vlaků - skleníků.
V jedné ze stanic přistoupila do jejich vlaku jakási vysoce postavená osoba.
"Vlastníme lovnou stanici na břehu mořského ledovce, a chtěli bychom v ní dosáhnout lepších výnosů. Bylo by možné poslat k vám na stáž několik našich mladých lidí?"
Bylo to podle všeho jen záminka k šíření jejich kolektivistické ideologie. Když opět osaměli, bratr Petr na to znovu navedl řeč.
"Nás neustále podezříváte, a těmito lidmi byste vaši novou společnost nakazit nechal? Můžete si být jistý, že jsou stále věrní té staré marxistické ideologii, o které jsme dlouho věřili, že je zapomenutá."
"Jste pořád stále stejný fanatik," konstatoval jen Lien.
Konečně přejeli hranici, a dostali se na území jedné z rodinných společností. Rodinnými se nazývaly společnosti, přecházející z jedné generace na druhou. Neznamenalo to ovšem, že by všechny jejich páky byly nutně ovládány jedinou rodinou. Jejich akcie byly neustále znovu a znovu vrhány na trh. Tato společnost se jmenovala Sun-Ho.
Tentokrát mohli okamžitě vystoupit a šli se najíst do jídelního vagónu, jehož hlavní atrakcí byla voliéra s vzácnými pestrobarevnými ptáky. Několik minut okouzleně sledovali představení skládající se z červených, žlutých a zelených záblesků v prostoru mezi mřížemi.
"Před třemi stoletími," vydal ze sebe se staženým hrdlem Lien.
Potom ale potřásl hlavou.
"Jste příliš sentimentální," řekl mu bratr Petr, "a skončíte stejně jako ti blázni Obnovitelé Slunce. Málem se jim to přece podařilo, ne? Co s nimi teď je?"
"Nevím. Na to se zeptejte Kida. Ale myslím, že ani on o tom neví o mnoho víc."
"Utekli někam na sever, ale jak, když celá síť je v troskách?"
"Možná měli vozy s variabilními nápravami."
"Vyměnil byste jejich životy za pravdivou historii Zrzavců?" zeptal se řeholník a pustil se přitom do rýže s krevetami, kterou jim mezitím přinesli.
Lien Rag stále zůstával ve střehu. Myslel to vážně, nebo to byl pouhý rozmar? Znovu se zadíval na ohnivé ptáčky, brázdící zadní stěnu místnosti. Mříž byla tak jemná, že ji od stolu ani nebylo vidět.
"Zajímalo by mě, jak vlastně mohli přežívat po celá ta dlouhá tři ledová století. Jsou to kolibříci, nebo něco jiného?"
"Neodpověděl jste na můj návrh."
"Já nejsem udavač. Jsou to sice nebezpeční blázni, ale jdou po nich milióny jiných lidí. Já bych vám nepomohl."
"Málem jste však udal hříchy spáchané Řehořem XVII... Nás nenávidíte, zatímco pro zločinné Obnovovatele máte určitou slabost, nebo se mýlím?"
"I když to jsou šílenci, nabízejí nám svět plný slunce, ve kterém by nám bylo lépe než v tom dnešním. Co nabízíte vy, kromě ledu na věčné časy a imaginárního ráje?"
Před odchodem z restaurace Lien pochopil něco, co ho velmi rozesmutnělo. Oni krásní ptáčkové nebyli ničím jiným, než

dokonalými malými roboty. Právě v této stanici se vyráběli, a odtud byli vyváženi do celého světa. Přepadla ho tíseň. Živého ptáka by si koupil, ale napodobeninu odmítal, byť by byla jakkoli dokonalá.
Na hranice Společnosti Bones dojeli právě v okamžiku, kdy se spustila krutá bouře doprovázená krupobitím. Na skleněném poklopu hraniční stanice se do výše zvedal už z velké dálky viditelný obraz kostlivce.
"Chtějí tak příchozí zastrašit, a zároveň tak dávají najevo svoji domýšlivost," poznamenal bratr Petr. "V každém případě jsou velmi nebezpeční. Ani na okamžik na to nezapomínejte."
Spojovacím uzlem projeli do ponurého nádraží. Byli navedeni k dřevěnému nástupišti žalostného vzhledu.
"Teď můžeme jenom čekat. A vy si zatím můžete připravit deset tisíc dolarů. Vyjednávat budu já."
"Mají tu poměrně teplo, kde berou tolik energie?"
"Rabují konvoje. I hodně daleko odtud."
Nástupiště bylo liduprázdné, blížila se půlnoc.

12

Stanice fantomů

Jdrien postavil Pavieho znovu na nohy. Měl schopnost tišit bolest prosazením své vůle na nervová centra. Stařík se hned i s triedrem škrábal nahoru na střechu parní lokomotivy. Zdálo se jim totiž, jako kdyby zahlédli něco na obzoru, a to něco mohl být toužebně očekávaný druhý břeh.
Bývalý horník pomalu lezl dolů a neodvažoval se Yeuze pohlédnout do očí.
"Závěje," dostal ze sebe. "Nic než závěje."

Během čtrnácti dnů položili třicet osm kilometrů trati, aniž by se vraceli do North-Pacific-Station. Byli vyčerpáni, a zdrceni novým zklamáním. Oleje jim zbývalo právě tak na návrat zpátky, docházely jim i potraviny.
"Kolik už jsme postavili od doby, co jsme dojeli k tomu přerušení Sítě Raka?" zeptal se Wark Indiraha.
"Možná dvě stě kilometrů," odpověděl chlapec, "ano, mohlo by to být okolo dvou set."
Yeuze se osprchovala a natřela si ruce krémem. Navzdory kombinéze a tlustým rukavicím měla omrzliny. Chlad v některých momentech dosahoval až minus osmdesáti stupňů.
Pavie jí donesl šálek kávy, která se pro ně stávala stále větší vzácností. Sám se spokojil s upraženým ječmenem. Toho bylo ve skladištích stále dost.
"Dovolíte staré vojně pár slov? Tady nebyla nikdy dokončená síť. Jenom pražce. A brzo už nebudou ani ty. Vy víte, že jsem Obnovitel Slunce. Vykonal jsem zaříkávání a dokonce i oběť. Odnesla to stará černá slepice, která by i tak už brzo vypustila duši. Smiřte se s tím, moje maličká. Tady Síť Raka prostě není."
Ze začátku tomu bylo opravdu tak, že se sekta Obnovitelů pokoušela vyvolat Slunce prostřednictvím černé magie. Až později se přidali specialisté, fyzikové, astronomové a elektrotechnici, kteří za pomoci starých archívů Sekty začali opravdu vědecky pracovat. Starý Pavie však všem svým modlitbám, zaříkáváním a obětem stále ještě věřil.
"Já stále věřím v opak," trvala na svém Yeuze, prudce odložila svůj šálek a vyběhla ze salónu.
Starý Pavie jen zakroutil hlavou a odešel do řídící kabiny. Naučil se manévrovat s lokomotivou a každé dvě hodiny Warka střídal. Naučila se to dokonce i Yeuze a tak mohli jezdit mezi staveništěm a mrtvým městem bez jediné zastávky. Přejezd jim tak trval pouze osmnáct hodin, i s prodloužením sítě v části, kterou sami postavili.
Někdo zaklepal na dveře a zkoušel je otevřít. Byla však tak zabraná do svých myšlenek, že se ani nepohnula. Až později jí Wark řekl, že s ní potřeboval mluvit.
"Já vím," řekla, "vy končíte. Přesto mi ale nemůžete zabránit, abych ve stavbě pokračovala třeba i sama."
"Je to šílenství," odpověděl. "A já jsem za tento soukromý vlak zodpovědný. Podepsal jsem ručení za hodnotu konvoje."
"Je to ale přece můj soukromý vlak, věnoval mi ho Kid."
"Ano, je to váš vlak. Předpisy jsou ale jasné. V případě nějaké slabosti strojvůdce a vlakvedoucího jsem já na jeho palubě jediným pánem. Nemůžete si ten vlak používat, jak se vám zamane."
"Výborně, budu tedy používat truck, pokladač kolejnic. Jeho kabina mi bohatě postačí na třídenní přežití. Položím vždy jeden kilometr a vrátím se do NP Station."
"Vy jste blázen," řekl.
Během jídla pak vyprávěl o svých nejnovějších objevech v mrtvém městě. Díky účetním a personálním knihám sestavoval dohromady všechny stránky společenského života před sto lety.
"Rozpočet mořského stadiónu, nebo chcete-li, mořského cirkusu, byl obrovský. Obyvatelé jej nazývali velrybárium. Pracovali tam cvičitelé a krotitelé velryb, a pak ti všichni ostatní, kteří se starali o kosatky, tuleně, a dokonce i o žraloky. Dostávali velice slušný plat, a k němu navíc různé odměny. Přidělovali jim protekční byty. V té době se pořádaly slavnosti, který stály něco okolo dvou set tisíc dolarů. Nevím ale, jak tuto částku porovnat s dnešními penězi. Bylo třeba zaplatit výdaje za pohřeb tří krotitelů, a za léčení půltuctu dalších. Při těch představeních asi tekla krev. O metodách výcviku jsem však bohužel žádné podrobnosti nenašel. Vám to všechno nepřipadá úžasné?"
"Ne víc, než Síť Raka," vyrazila ze sebe Yeuze.
Nastalo dlouhé mlčení. U stolu nebyl pouze Indirah, který právě konvoj řídil. Pavie si odkašlal, a pokusil se celou situaci nějak urovnat.
"Poslyšte, Yeuze, pár dní si odpočineme a potom slibuju, že odšroubujeme dalších pár kilometrů kolejí a zase se pustíme do rachoty. Teď nás ale nechte vydechnout. Jedeme bez zastávky. Máte vůbec ponětí co to je, dvě stě kiláků za tři měsíce?"
Yeuze pohlédla na starého horníka a její tvář ztratila svůj tvrdý výraz.
"Máte pravdu," řekla. "Udělali jsme všichni pěkný kus práce. Nemyslíte si, že je zvláštní, že se o nás vůbec nezajímá Lady Diana?"
"Jo," utrousil starý.
"Já si myslím," navázal Wark, "že moc dobře ví, že jsme v tomhle městě fantomů a že jsme v něm zablokovaní. Uvědomte si, že Panamerická je nejsilnější ze všech společností. Má možnosti, jak se ubránit na celé délce své hranice, jak předvídat jakýkoli nenadálý útok. Například by určitě mohla přes tuhle síť poslat nějaké komando. Panamerická ale určitě disponuje automatickými detekčními prostředky, které fungují přes koleje. Díky svým přístrojům tak musí vědět, že jezdíme pořád tam a zpátky po těchto kolejích. Vedou přece až k jejímu velitelskému stanovišti."
"Musíme je zkrátka nějak přerušit a teprve potom si o nás začne dělat starosti. I když na druhé straně je pravda, že jsme nikde nenašli ani stopu po nějakém elektrickém vedení,"
"Na to přece stačí relé na přenos ultrazvuku, infračervené paprsky, indukovaný proud. Náš vlak odpovídá tomu, co je nazýváno spektrem. Ti z Panamerické dobře vědí, že TYP 1771 má ten a ten elektronický obraz, ten a ten infračervený obraz, ten a ten ozvěnový hloubkoměr a tak dále. Naše identifikace by jim neměla dělat nějaké zvláštní potíže. Lady Diana si počká, až budeme se svým odporem úplně na konci."
"A právě proto bychom měli stále pokračovat směrem na západ," řekla až nečekaně klidně Yeuze.
"Vy se nikdy nevzdáte?" zeptal se jí Wark a v jeho hlase zaznělo něco jako obdiv.
"Ne," řekla jen. "Na konci všeho našeho úsilí je svoboda, i když to úsilí může trvat i dva roky."
"To už já s vámi nebudu," vyslovoval pomalu Pavie.
Ještě si úplně nezvykli na podobná slova, která s takovou oblibou pronášejí všichni starší lidé.
"To nic, kamarádi, to nic. Myslím, že už brzo budu velmi daleko. Co ty na to, synku?"

Jdrien jedl koláč s umělým medem a jen pokýval hlavou:
"Je to tak, Pavie... Když mám před sebou obraz budoucnosti, nikdy tě tam nevidím. Ale možná je to proto, že budeš jenom někde jinde."
"Právě," řekl Pavie, "jinde."
Vůbec nebyl smutný, pouze trochu zvážněl a maličko se zasnil.
"Myslím, že už brzy spatřím to darebné slunce, to je hotová věc. Ale na druhé straně si dělám trochu starosti kvůli Jdrienovi, ten přece nemůže vydržet takový žár, míšenec jeden Zrzavej!"
Po návratu do North-Pacific-Station si Pavie navykl celé dny trávit ve velrybáriu. Sedával na jedné z tribun, jako kdyby stále na něco čekal.
"Kdybych tak mohl alespoň jednou v životě uvidět tuhle obrovskou bestii, jednom jednou. Nedovedu si představit takové štěstí. Potom by stálo za to ujet ty tisíce kilometrů."

13

Stanice fantomů

Řeholník to odhadl přesně. Společnost Bones se skládala z několika klanů, které spolu navzájem soupeřily o moc. Všichni měli společný původ, ale přitom už několik desetiletí trávili většinu svého času tím, že se navzájem likvidovali.

Navzdory všem výstrahám Liena překvapilo, když ráno zabušili na jejich dveře tři muži jako vystřižení z nějakého starého filmu o gangsterech. Proužkovaný oblek, křiklavá kravata, ulízané vlasy.
"Dejte si pozor, tihle jsou ze všech nejnebezpečnější. Jsou to Zabijáci. To už bylo lepší padnou rovnou na někoho z klanu Námořních lupičů."
Všichni najednou vtrhli do vagónu. Jeden se usadil na lavici, druhý postával na chodbičce a třetí těsně u okna. Rozepnuli si saka, tak aby bylo dobře vidět na jejich starodávné revolvery na kožených řemenech.
"Tak co, Padre, řeknem si o něco na přilepšenou? Podle toho co víme, se chcete dostat na Panamerickou přes Síť Zmizelých."
Lien Rag sebou trhnul. Nevěděl nic o tom, že by se ta tajemná trať měla jmenovat právě takhle. Ničema se zasmál, vytáhnul z kapsy doutník, ukousl špičku, vyplivnul ji a zapálil si:
"Váš kámoš nic neví. Říká se, že tam více vlaků zmizelo, než někam dojelo. Vy nemáte nahnáno?"
"Nemáme jinou možnost," řekl řeholník. "Hledáme naše přátele, ztracené na mořském ledovci."
"Takže si pro ně pěkně jedete, co? To jsme ale netušili, že se pojede i nazpátek. Takže se zvyšuje taxa, nebo nemám pravdu, Luigi?"
"Jasně, Teddy."
Tihle chlápci museli celé dny zírat na stále stejné staré filmy, takže se už dokonale převtělili do jedné z postav podle svého gusta, a imitovali její slova a gesta až do sebemenších detailů. Obchod se starými filmy byl pořád stejně výnosný, a to i navzdory cenzuře jednotlivých společností. Za filmy o gangsterech se musely platit neskutečné částky.
"Kolik lidí?" zeptal se třetí z nich, který se celou dobu držel na chodbičce a bez ustání něco přežvykoval.
"Čtyři nebo pět, nevíme."
"Takže to navíc dělá deset tisíc dolarů za cestu zpátky. Deset a deset je dvacet tisíc. A tím to pro vás ani zdaleka nekončí. Ze všeho nejdřív musíme projet území klanu Pirátů, potom Námořních lupičů. Tam to práská ze všech stran, to mi můžete věřit. Bude to fuška pro šest chlapů se samopaly a lasery, a to nemluvím o granátech. Potom přijdou ti hlupáci, Okovaný boty. Těm bude stačit, když od nich koupíte pár galonů šnapsu a bude to dobrý. Ti pitomci nemají v hlavě nic jiného, než ty chcanky, co prolejvají destilačním přístrojem. Tam nebude problém žádnej. Potom ale přijde to nejhorší. Železáři. Mají pod kontrolou vstup na Síť Zmizelých, a můžete mi věřit, že se nenechají obměkčit snadno. Těm dáme polovinu prachů a možná jim ani to nebude stačit. A pak ať vás spánembohem třeba sežere ledovec. Po tom podělaným osmidenním tání se tam neodvažují už ani Železáři, a to taky něco znamená."
"Mám jenom deset tisíc dolarů," řekl tiše Lien Rag, "a potom ještě něco málo peněz na nákup paliva a potravin. S dalšími deseti tisíci dolary jsem nepočítal. Velice lituji, ale víc opravdu nemám."
Zabijáci se po sobě nedůvěřivě podívali. Ten z chodby si nadzvedl svůj klobouk.
"Co je zač, Padre?"
"Kámoš. Není zrovna moc prachatý, a přitom si jede za rodinkou na mořský ledovec."
"Je v tý rodince taky nějaká baculatá kůstka?"
"Je tam dítě," promluvil řeholník. "On nemůže zaplatit víc, než deset tisíc dolarů. Bylo to tak domluveno."
"Takže to nepůjde. Jenom po dobu, než přejedeme přes Námořní lupiče, riskuju, že ztratím několik dobrých chlapců. Zadarmo nám nikdo nic nedá. Jsme to my, kdo teď kontroluje hranici a nám tu každý musí vysolit prachy. Ať jedou tam nebo nazpátek. Mastíme si kapsy, ale máte taky vydání. Musíme vydržovat celou armádu. Před námi tady byli právě Námořní lupiči a my jsme je odsud vyhnali. Oni na to nezapomněli. Musíme ten váš vlak pořádně obrnit a vrazit ho mezi dvě co nejsilnější lokomotivy. To všechno stojí prachy."
"Mohu vám podepsat směnku," řekl Lien Rag.
"Ve které bance?"
"Mikado."
Zdálo se, že na ně tohle jméno udělalo dojem.
"Dvanáct tisíc dolarů. Riskujeme, že ztratíme všechno, to snad chápete. Pro ty prachy se taky bude muset někam dojet, a nikde není psáno, že je opravdu dostaneme."
Lien Rag doufal, že by se mu podařilo vrátit včas, aby platbě zabránil. Na zpáteční cestě by určitě použili Síť poledníku, i kdyby měli čekat měsíc nebo dva, než čelní četa obnoví spojení. V žádném případě nesvolí, aby Yeuze a Jdrien museli projíždět koncesí Bonesových.
"Hned se pustíme do práce. Čtyřiadvacet hodin bude trvat nasazení obrněných desek. Palivo a jídlo si obstaráte přímo tady, je tu svobodná zóna. Holky tady taky nejsou špatné, máme tu kasina, hrací mašiny i drogy, na co si jenom vzpomenete. Jen do toho, žádný strachy, samý prvotřídní zboží."
Když hned v prvním baru narazili na téměř úplně nahou dívku, která toho na sobě neměla víc než malou dečku z korálků na podbřišku, bratr Petr se dokonce pousmál.
"Je to tak nestoudné, až je to k smíchu. Měl jsem už několikrát příležitost vidět filmy z takového prostředí. Dali si hodně záležet na tom, aby tu byla ta pravá atmosféra jak má být. Celá tahle fikce je pro ně možná něco jako droga."
"A kdo tu pracuje, kdo řídí konvoje, kdo vyrábí všechno, co je potřeba?"
"Lidi, které prostě vydírají."
"Myslíte si, že kulky tu nejsou fiktivní?"
Zašli si do bufetu na jedno pivo. Nikde jinde dosud Lien Rag neviděl tolik vystaveného zboží, snad jenom ve Vatikánu II v papežských prodejnách.
"Možná bychom si měli pořídit i něco takového," prohodil jakoby mimochodem a prstem ukázal na vitrínu, kde byly vedle sebe narovnané pistole.

14

Stanice fantomů

Jako každý jiný den seděl Pavie ve velrybáriu a oddával se tichému snění. Nemyslel ani na své mládí, ani na slunce, ale na davy, které tady kdysi usedaly a sledovaly představení těch obrovských mořských savců. Jejich krvavé souboje. Cirkus mohl snadno pojmout dvacet tisíc lidí a kdysi byl chráněn vysokou kopulí. Jak rád by tam dole spatřil modrozelené oko oceánu a v něm ty mořské obludy. Stále se mu nedařilo představit si celou tu scénu. Wark mu sice ukázal nějaké obrázky, fotografie ze starých časopisů, ale představivost starého horníka byla omezena na spoře osvětlené štoly, strašidelné stíny jeho druhů a vlhký chlad.
I Jdrien mu promítal obrazy velryb. Vídával je ještě na jihu, nedaleko sopky zvané Titan. Starý si jen povzdechl. Tak rád by uviděl tu pověstnou sopku, přinášející lidem teplo a světlo. Tak rád by poznal Kida a Kaempolis, Jdrienova otce a ještě mnoho jiných věcí, ale smrt se blížila.
Byl šťasten, že se dostal až sem, do bájného města fantomů. Už dříve poznal několik podobných měst, pod ledem, tehdy, když hloubili podzemní chodby pro důlní zařízení. Města ze sluneční doby. Dobře si vzpomínal na jeden malý dům. Byly v něm čtyři místnosti, vnitřní dvorek a malý bazének. Vedoucí inženýr jim poručil, aby dům zcela zbavili ledu a dávali přitom pozor, aby se nezbortil. Pod tlakem sice nakonec stejně spadnul, ale když předtím pomalu rozpouštěli led, šéf se na něj chtěl jít podívat. Pavie v duchu viděl, jak mu tehdy ukazoval přímo před jedním z pokojů místo, chráněné zdmi. Řekl mu, že to bývalo solárium. A že žena, která tu bydlívala, se sem chodila úplně nahá opalovat. Od té doby měl v paměti zachovanou představu krásné mladé dívky, vystavující své mladé tělo zářivým slunečním paprskům.

Jdrien mu poslal láskyplný vzkaz, který ho potěšil u srdce. Dítě mu dávalo vědět, že je se svým mořským rackem, a že pták si už bere z jeho rukou kousky masa, a že ho už brzy bude moci i pohladit. Poprosil Pavieho, aby ještě chvilku počkal, že pro něho přijde a spolu se vrátí do vlaku na čaj. Potom se ještě kvůli Paviemu opravil: na kávu z ječmene.
"Dobře, dobře, synáčku. Půlhodinku ještě můžu počkat, sluníčko ještě nezapadlo," zažertoval.
Z paměti se mu vynořila další vzpomínka. Kousek filmu, který mu jednou tajně promítli. Dvě minuty pohyblivých obrázků. Byli na něm dva stařící, sedící na kamenné lavičce před domem a vyhřívající se na slunci. Nic víc.
Možná právě tyto dvě vzpomínky posílily jeho obnovitelské přesvědčení. Vždycky dodržoval veškeré kouzelnické postupy, nikdy ani jediný z nich nevynechal. A přesto se blíží konec, a on nikdy nepoznal žádné zadostiučinění.
Nemohl se doopravdy radovat dokonce ani během oněch osmi bláznivých dnů, kdy, jak slyšel, se na jednom místě znovu objevilo Slunce. Vlastně to ani nebylo moc daleko od města fantomů. V kůře mrtvolně bledého nebe se objevilo něco jako světlejší čtvereček, vikýř, kterým na tenhle svět na chvilku nakoukly hvězdy, aby hned zase zmizely. Starý Pavie byl skeptický. Nechápal, proč se tato událost nestala na východě. Na východě od místa, kde právě byl. Proč právě na obrovské ledové kře?
Nechal sklouznout svůj pohled dolů do manéže. Led tam nebyl silnější než dva nebo tři metry. Možná i méně. Už na pohled byl velice křehký. Vždyť se na něj neodvážil ani Wark. Říkal, že vespod je ještě vzduch a tak by led mohl snadno puknout.
Chvílemi se mu dokonce zdálo, jako by pod ledem na prchavý okamžik zahlédl nějaké neurčité tvary. Potom se však zase dlouho nedělo nic a Pavie se jen shovívavě usmál nad svojí vlastní naivitou.
Jdrien mu oznamoval, že je už na cestě, že mořský racek už odlétl s ostatními, přesto však ještě naposled zakroužil nad jeho hlavou a zakřičel na pozdrav.
Pavie vstal a pomalu zamířil k tunelu, který vedl k východu. Yeuze mu prozradila, že se toto místo dříve nazývalo vomitorium, jemu se však takové jméno ani trochu nelíbilo.
Najednou za sebou uslyšel strašlivý praskot. Otočil se zpátky k manéži. Na několika místech najednou se led trhal a v gejzírech vybuchoval. Vtom se ve fantastickém vzepětí objevila obrovská, asi deset metrů dlouhá hlava.

15

Stanice fantomů

Zabijáci nosili přes své proužkované obleky ještě husté kožichy. Své tváře ukrývali za širokými brýlemi, jaké v hodně starých filmech nosívali automobiloví závodníci. Na hlavách měli kožené čapky. Všichni byli vyzbrojeni starodávnými zbraněmi, masivními revolvery a samopaly s kruhovými zásobníky. Za střílnami obou silných lokomotiv byli připraveni další muži s lasery a kulomety. Bez váhání pokropili několika dávkami nástupiště hned první ze stanic, patřící klanu Pirátů. Naštěstí bylo prázdné. Vzduchem létaly střepy a drobné úlomky dřeva. Na kopuli této stanice Lien Rag nakrátko zahlédl i několik Zrzavých, škrabajících led.
Netrvalo dlouho a na jedné z příštích křižovatek zaútočili zase Piráti. Cestu jim zkřížil obchodní vlak složený pouze ze starých prohnilých vagónů. Čelní lokomotiva musela prudce zabrzdit, a všichni naráz ztratili rovnováhu.

Na souběžné koleji se znenadání objevilo něco jako raketa na kolech, a z půltuctu střílen začaly štěkat kulomety. Výbušné střely mířily výlučně na obě lokomotivy, zatímco konvoj, na kterém vlál prapor s černým křížem, byl ušetřen. Vtom jedna z nízko letících střel raketu naplno zasáhla. Otřásla jí obrovská exploze. A jako by si s ní pohrávala ruka neznámého obra, položila se na levý bok a nakonec se otočila podvozkem vzhůru. Také vpředu po zásazích hazukou vylétl do povětří obchodní vlak. Za nesnesitelného hluku narazila první lokomotiva svojí mříží na jeho trosky a rozprášila je na malé kousky.
Šéf výpravy, který si, aniž by kdo věděl proč, nechal říkat Malťan, vystoupil na přechodový můstek. Šel se přesvědčit, zda u klientů, jejichž ochranou byl pověřen, všechno klape.
"Nemyslete si, že to máme za sebou. Ještě si na nás někde počkají. Mají pořádné zbraně. Ale nedělejte si s tím starosti. Vyhnali jsme je od hranice a to znamená, že jsme silnější."
Další dvě hodiny pokračovali v nepříliš rychlé jízdě, a snažili se přitom vyhýbat se stanicím. Určitě se tam mohlo dělat i něco jiného, než se navzájem pobíjet, například vyrábět věci potřebné k životu.
"Pravdou je," ozval se řeholník, "že díky jejich volným zónám by nemuseli dělat nic jiného, než obchodovat. Přesto tu mají i skleníky na pěstování rostlin a chov dobytka."
S dalším útokem se setkali ve městě nesoucím jméno Galion-Station. Pro další cestu bylo nevyhnutelné, aby tudy projeli. Kvůli Dohodám tomu Piráti oficiálně zabránit nesměli, uvnitř své koncese se ovšem uchylovali ke lstím. Celý konvoj byl naveden na druhořadou kolej kdesi na periférii kopule, a upadl do připravené pasti. Zastavili na červenou a vtom vzalo vlak útokem asi dvacet mužů. Lien Rag zděšeně pozoroval muže oblečené do podivných strakatých úborů. Pak jen několik kroků od nich explodoval granát a vyrval velký kus starého dřevěného nástupiště. Vlak zasypalo krupobití roztříštěného skla. Za oknem malého salónu se náhle objevila hrozivá tvář s černou páskou na levém oku. Někdo se pokoušel rozbít tlusté okenní sklo. Bratr Petr popadl svůj revolver a na vetřelce zamířil. Tvář ihned zmizela. Všichni útočníci byli vyfintěni podle filmů, které tak milovali. První zteč se nepodařila. Vetřelci ve zmatku ustupovali do svých pozic. Schovávali se za hromadou starých pražců a odtud opět zahajovali palbu na stojící vlak.
Malťan poslal dva své muže odblokovat výhybku. Jeden z nich dostal přímý zásah doprostřed čela a zůstal ležet bez hnutí. Druhému se nakonec podařilo výhybku uvolnit a vlak pokračoval ve své cestě po okružní koleji, odvádějící je od výjezdu ze stanice.
"Když ti darebáci nedají jinak, tak se tu trochu projedeme," cedil mezi zuby Malťan po tom, co se opět vynořil v salónu. Neměl už na sobě kožich a ani jeho krásný proužkový oblek už zdaleka nebyl tak dokonalý jako dřív. Uvolnil si svou ohnivě červenou kravatu a neustále popotahoval z vyhaslého doutníku.
"A když si nedají říct, tak jim vezmeme pár rukojmí. S dohodami si žádné starosti dělat nemusíme, oni je také nedodržují. Už brzy bychom se měli dostat na síť. Kam pojedeme potom?"
Lien se při této poznámce zamyslel. To, že se i tak nebezpečný člověk ptal právě tímto způsobem, jenom dokazovalo velkou sílu celého železničního systému.
"Znovu nabereme rychlost. Toho mrtvého je mi opravdu líto. Budu se za něho modlit. Zde jsou většinou dobří Neokatolíci," odpověděl bratr Petr.
I v blízkosti spojovací komory sice ještě tu a tam zaznělo pár výstřelů, průchod však byl otevřený. Lien pochopil, co všechno zmůže prapor s černým křížem. Zabijáci tak využívali příležitosti, aby se dostali do zón, kam by jinak přístup neměli.
"Ve skutečnosti by vám měli platit oni," řekl Lien Rag. "Váš znak je chrání víc, než všechny ty jejich předpotopní zbraně."
"Já bych si tím tak jistý nebyl, ale kdybychom nepřistoupili na jejich hru, neměli bychom žádnou šanci."
"Takže opouštíme koncesi Pirátů?"
"Teď nás čekají Námořní lupiči, a myslím, že tam už nám náš znak moc platný nebude. Podle toho, co jsem slyšel, se Námořní lupiči téměř neukazují. Uchylují se k nejrůznějším léčkám, odvádějí konvoje ze správné cesty a posílají je do ztracených zón, například k ledovým puklinám. Potom už rabují pouze vrak. Jsou ještě
o něco více nebezpeční, než ti před nimi. Strojvůdce si musí dávat velký pozor na každé výhybce, na každém křížení tratí. Malťan mi řekl, že dobře znají naši trasu. Udělají všechno pro to, aby nás z ní dostali. Musíme také někde nabrat vodu a doplnit palivo."
Dvakrát je falešné signály svedly z cesty, ale pokaždé si toho strojvůdce všiml dostatečně včas, takže měli ještě možnost vrátit se.
Koleje vedly bez jakéhokoli systému do všech stran. V takové změti bylo téměř nemožné určit hlavní směr.
I Lienovo vycvičené oko jen stěží stačilo rozeznávat pravé koleje od falešných. Byly tu nataženy i koleje z umělé hmoty, které by tíhu jejich konvoje nikdy neunesly. Ve svých iglú, vyhloubených podél trati, čekali na svou příležitost Námořní lupiči.
Byla to koncese jako vystřižená z toho nejhoršího snu. Nebyli tu sami. Další obchodní i osobní vlaky se odtud zoufale pokoušely dostat. Vyměňovaly si mezi sebou radiové zprávy, a zároveň si navzájem nedůvěřovaly, protože i konvoje mohly být velice snadno fiktivní a mohly v sobě ukrývat hordu Námořních lupičů, kdykoli připravených vrhnout se na svoji kořist. Opět zpomalili. Přejezd každé z desítek výhybek probíhal v mučivé nejistotě. Nervy měli napjaté k prasknutí. A stále nebylo nikde nikoho vidět. Tady nebyly žádné skleníky. Námořní lupiči žili pouze ze své kořisti.
Daleko na západě spatřili jakýsi obchodní vlak převrácený na boku, s dvacítkou vyrabovaných vagónů. Možná se Námořní lupiči se svojí kořistí spokojili a dál v rabování nepokračovali. Vlak náhle vjel do neznámé stanice. Nikde nebyl vidět žádný nápis, žádná tabule se jménem, která by jim umožnila orientaci.
"Trochu se tu porozhlédneme, a musíme si také doplnit zásoby paliva a vody."
Na všechno tu byly automaty. Vhodil se dolar a mohla se čerpat voda, nebo pohonné hmoty. I obchody tu byly

automatické.
"Pokud byste udělal takovou nepředloženost a vešel tam, nikdy se už ven nedostanete," řekl řeholník. "Vždycky se najde někdo, kdo tomu nevěří a upadne do jejich pasti. Stávají se z nich buď otroci, nebo prostitutky, anebo je po nekonečném handrkování vymění za tučné výkupné. Jak potom chcete, aby se v takových podmínkách dodržovaly Dohody?"
Konvoj se dal opět do pohybu a krokem projížděl změť stovek kolejí, kroutících se všude před nimi. Výhybky mohli bez potíží ovládat na dálku, pouze bylo třeba co nejrychleji rozpoznat tu pravou trať. V přední kabině se navzdory všem svým zkušenostem a znalostem neustále potili tři Zabijáci. Zachraňovala je znalost tajných kódů různých návěstidel, používaných samotnými Námořními lupiči. Malťan byl však neustále ve střehu. Nikdo nemohl vědět, zda nebyly kódy od jejich posledního průjezdu změněny.
"Musíme dát dohromady klan převaděčů, kteří by všechny tyhle přechody znali jako svoje boty. Jinak tohle zatracené území už nikdy nikdo neprojede. Neuvědomují si, že si takhle pletou bič i sami na sebe. Měli by svým obětem nechat šanci alespoň jedna ku jedné. My v našem klanu určitá pravidla dodržujeme. Jednou něco zpackají a co potom?"
Zničeho nic vlak znehybněl. Šéf gangu se s klením vydal podívat, co se stalo. Před nimi se rozkládala objemná nádrž s odpadní vodou, a přes ni byly zavěšené koleje. Pokud by na ně vjela velká lokomotiva, vše by se probořilo. Vrátili se tedy hledat jinou, správnou cestu.
"Tenhle průjezd bude opravdu zasloužený," šeptal si pro sebe řeholník. "K obrazu křestanského ráje."
Lien Rag až příliš prožíval všechny ty falešné manévry, než aby se mohl oddávat myšlenkám na teologii.
"Kdyby se alespoň chtěli na chvilku ukázat, ať to do nich můžeme napálit."
"Nejsou hloupí. Naopak, jsou až příliš vychytralí. Slyšel jsem o nich, že fyzicky jsou velmi slabí a také poměrně málo ozbrojení. Přesto jsou nesmírně krutí a své oběti chycené v pastích s rozkoší zabíjejí ze zálohy. Dobíjejí i všechny zraněné při haváriích. Jsou také odborníci na elektroniku. Říká se o nich dokonce, že dokážou paralyzovat cestovní počítače, schematické skříňky a veškeré další přístroje na palubě. Mezi těmito odborníky jsou i zajatci z přepadených konvojů."
Pokračovali v cestě, aniž by věděli, zda jimi zvolená trať je ta pravá.
"Ještě jednu noc," řekl řeholník. "Potom už budeme u Okovaných bot. Ti nebudou mít na starosti nic jiného, než prodat nám ty jejich alkoholové patoky. Něco si od nich koupíme, a budeme od nich mít pokoj. I když občas umějí být i nebezpeční."
"Malťan říká, že jsou spolu zadobře."
"Kéž by."
Blížila se komora s několikaúrovňovými tratěmi, kozlími skoky, kříženími a nesčetnými výhybkami.
"Námořní lupiči nevyznávají žádné náboženství a pokud se nás zmocní, budou požadovat vysoké výkupné. Pokud by se nám mělo něco stát, prodám svoji svobodu hodně draze. Vůbec nemám v úmyslu čekat čtyři nebo pět let, než se Vatikánu uráčí zaplatit."
O něco dál za nimi byl jeden osobní vlak očividné v nouzi. Strojvůdce se neodvažoval pohnout ani tam, ani zpátky. Lien Rag za okny vlaku rozpoznal vyděšené tváře cestujících. Nikdy se už nedozvěděl, jak tento konvoj skončil... Oni sami však tentokrát měli štěstí. Neznamenalo to ale, že ho budou mít i nadále.
"Nebylo by od věci, kdyby se tu inkognito projela nějaká subkomise Dohod z NY Station," prohodil Lien Rag.
"A co dál? Cožpak by sem mohli poslat intervenční armádu?"
"Můžou se alespoň napříště tomuto špinavému koutu vyhnout, a postavit síť navazující na zbytek koncese."
"Velké společnosti tu mají úplně jiné zájmy. Ve skutečnosti všechny přivírají oči. Mají tu své otevřené účty. Ať už jde o staré železo, nebo různé zboží. Námořní lupiči shrábnou všechno, co ve vyrabovaných vlacích naleznou, něco si ponechají pro svoji potřebu a zbytek dále prodávají. Jejich hlavním odběratelem je Sibiřská, ale jsou to i jiné společnosti, jako Australasijská, která zboží prodává zase Panamerické a Transevropské."
Vlak opět nabral svoji obvyklou rychlost. Do salónu vtrhl Malťan s lahví alkoholu v ruce. Z kapsy vytáhl stříbrné kalíšky.
"To se musí zapít. To nejhorší je už za námi. Jednou sem pošleme expedici, aby to tady celé vyhodila do povětří."
Zbytečně se chvástal. Nikdo, ani ten nejotrlejší zločinec, by se nikdy neodvážil zničit železniční síť. Ta měla v očích všech stále význam přímo démonický.

16

Stanice fantomů

Dítě našlo Pavieho na tribuně velrybária a spolu s ním pozorovalo ohromné kytovce v místech, kde byla ještě před chvílí manéž. Čtyři velryby se pomalu otáčely dokola, aniž vy se navzájem dotýkaly. Ani jeden z nich si v první chvíli nevšiml ničeho zvláštního. Pavie kvůli svým uvadajícím očím, a dítě proto, že prostě věřilo tomu, že se jedná o nějaký nový velrybí druh.
"Kdyby tady bylo alespoň o trochu lépe vidět, co to mají na hlavě, nějaké boule, nebo co... Vidíš je také, chlapče, ty divné bubliny, co vypadají jako velké kapky vody?"
Jdrien mu v duchu přisvědčil, a zeptal se, k čemu slouží. Starý jen zakroutil hlavou.
"Nevím o tom nic víc než ty, synáčku. Vždyť já dnes vidím velryby poprvé v životě."
"Ty, které jsem viděl v Kaempolisu nebo u Titanpolisu, byly jiné. Musíme se na to zeptal Yeuze nebo Warka."
"Ale jsou to přece jenom sakra bestie. V týhle mořský louži pod náma plavou stovky tun. Pro ně je to opravdu jenom louže. Nejdříve si udělaly díru do ledu, a pak ocasem všechno rozmlátily na kaší. Zajímalo by mě, jestli si tady schrupnou."
"Dělá si o mně starosti Yeuze," řekl Jdrien, který právě obdržel úzkostlivé volání mladé ženy.
"Vždyť už jdeme, řekni jí, že už jdeme," šeptal starý, a nemohl se přitom odtrhnout od omračujícího představení. To se však pomalu začínalo ztrácet v nastupující tmě.
Chlapec přestal komunikovat telepaticky a promluvil nahlas. Opět ho tím vrátil zpět do reality.
"Tak jo, jdeme, synku."
Yeuze při jejich vyprávění neskrývala svůj úžas, avšak Wark, který se právě vrátil z knihovny, se zatvářil hodně nedůvěřivě.
"Samozřejmě nepopírám, že tam ty velryby byly, ale co ty bubliny na zádech? Snad kdybychom měli nějaký silný reflektor, mohli bychom se tam jít podívat."
Během jídla si Jdrien znenadání vzpomněl na průhledná vejce a předal tuto myšlenku ostatním.
"Na mou věru," vyrazil překvapeně Pavie a hodil do sebe naráz celou sklenici piva. "To je přesně to, co jsem viděl. A kluk také. Nikdo snad nemůže pochybovat o tom, že dítě má dobré oči."
"Jen klid," uklidňoval ho Wark. "Byla to opravdu ta vejce z neznámé hmoty, která jsme tehdy nalezli?"
"Přesně ta. Velryby byly čtyři a každá z nich měla na hlavě jedno vejce."
"Myslím si, že tomu začínám rozumět," promluvil pomalu mechanik. "Konečně tu máme odpověď na otázky, které jsme si dosud marně pokládali. Otázky o tom, jakým způsobem se tady cvičily velryby... Připevňovali na ně ta vejce, uvnitř se usadil krotitel. Pult byl napojen přímo na nervový systém zvířete, které tak totálně podléhalo lidské vůli. Některé impulsy je mohly přivést až k zuřivosti, jiné zase naopak uklidnit... nebo je navádět k provedení nějakých neobvyklých pohybů. Ponořily se například do velké hloubky, a hned nato se vynořily ha vzduch a navíc překonaly skokem nějakou překážku, třeba i druhou velrybu, kdo ví?"
"Lidé odtud ale zmizeli před sto lety," ozvala se Yeuze. "Cožpak je velryby mohly tak dlouho přežít?"
"Možné to je. A stále se vrací na stejné místo, protože v sobě mají něco jako podmíněný reflex. V cirkuse byly určitě odměňovány podáváním potravy nebo spíše příjemnými pocity. Prostřednictvím svých impulsů jim krotitel mohl předávat pocit štěstí, nebo snad dokonce i orgasmu, proč ne? A proto se sem zvířata čas od času vracejí. Podvědomě touží po tom, aby se něco podobného opakovalo."
Druhý den ráno všichni spěchali do velrybária, ale po zvířatech tu nebylo ani vidu, ani slechu. Vrstva ledu se zacelovala. Wark sestoupil až dolů k vodě a hledal jejich stopy.
"Ještě před hodinkou tady musely být. Led ještě zdaleka není silný, jsou tam i výkaly a moč."
"Já jsem je viděl," šeptal si pro sebe Pavie. "Byly fantastické, a každá z nich měla určitě nejméně sto tun."
"Ty, které se loví v Kaempolisu, jsou o dost menší," promluvila Yeuze. "Váží něco mezi patnácti a třiceti tunami, ale dál na jih táhnou opravdoví giganti. Dokonce jsem je viděla na vlastní oči a bylo to něco úžasného. Hlavně, když se vyšvihly na led a plazily se po něm. Za tři století se hodně změnily. Musely se změnit, jinak by zahynuly."
"Jak je možné, že jim nepukne srdce, když musí nést takovou tíhu," divil se Indirah.
"Dost toho o nich ještě nevíme, ale vypadá to, že v sobě v tisících malých kapsiček shromažďují vzduch, nebo spíše plyny lehčí než vzduch, a ty potom celou tu ohromnou masu nadlehčují. Nikdo se vlastně ještě pořádně jejich schopnosti přizpůsobit se ledovému prostředí nevěnoval. Výzkumný ústav velryb v Kaempolisu byl založen teprve nedávno, a zatím se věnuje hlavně jejich migraci. Chtělo by to nějakého biologa, který by podrobně prostudoval stavbu jejich těla."
Každý den se Pavie do velrybária vracel, ale velryby už nespatřil. Led v manéži se obnovil do své původní tloušťky. Indirah a Yeuze nadále brali kolejnice na místech, kde jich bylo nejméně zapotřebí, a nakládali je na plošinové vagóny. V záchvatu svědomí se i Wark náhle rozhodl, že jim pomůže, a nakonec se k nim připojil také Pavie. Za týden už měli

dost kolejnic na to, aby položili dalších asi sedmdesát kilometrů Sítě Raka. Rozhodli se, že se opět vydají ke staveništi.
"Tak ráda bych tomu chtěla věřit," řekla Yeuze Indirahovi, "že na konci těch sedmdesáti kilometrů už konečně uvidíme druhý břeh."
Indirah se jen usmál a neodpověděl jí. Už nikdy se ho nepokusila zatáhnout do své kabiny. Dělala také všechno pro to, aby se nemusela o samotě setkat s Warkem. Občas se v noci probouzela a její myšlenky patřily právě mechanikovi. Nechtělo se jí přiznat, že po něm touží, a tak si říkala, že by v dané situaci brala jakéhokoli chlapa. Nebylo snad důkazem i to, že si začala něco si Indirahem, který k ním nakonec byl tak upřímný, že přiznal, že ho nezajímá?
Původně zamýšleli zůstat na staveništi tři týdny a po celou dobu intenzivně pracovat. Tentokrát však koleje položili už za čtrnáct dní. Naposledy vystoupila Yeuze na střechu lokomotivy a pečlivě svým triedrem prozkoumala obzor, v naději, že tam někde v dálce zahlédne další část sítě. Ledovec však zůstával neúprosný. Až do nekonečna se táhla nedozírná pláň. Viděla pouze pečlivě vyrovnané pražce, vypadající jako podivné ploché schodiště, mířící někam na západ.
"Tak snad příště," hlesl Pavie, aby ji trochu povzbudil.
"Žádné příště už nebude," odvětila rázně. "Nemám právo nechat vás tu nadarmo dřít. Wark má pravdu. Tady nikdy žádná síť napojená na l60.poledník nebyla. Museli bychom ještě postavit tisíce kilometrů trati. To by nám trvalo celý život."
"Lien Rag přece nenechá svého syna napospas osudu," řekl starý.
"A kde vůbec je? Je na svobodě? Může dělat, co chce?"
V noci vyrazili zpět k východu, do města fantomů. Do města, ve kterém kdysi pošetilí lidé cvičili velryby, připevňovali na jejich záda podivné bubliny, napojovali se na jejich nervový systém a vnucovali jim svoji vůli.
"A to všechno proto, aby pobavili tupý dav," skoro vykřikla Yeuze. "Je to ponižující, takhle jednat s těmito nádhernými živými tvory."
"Každý úpadek sebou takové věci přináší," odpověděl jí Wark. "Lidé v North-Pacific-Station asi tušili, že zemřou, a tak stále hlouběji zabředávali do svého deliria."

17

Stanice fantomů

Vypadalo to, jako kdyby se tady rozbil nějaký obří destilační přístroj a zaplavil celé území Okovaných Bot alkoholickými výpary. Hned při vjezdu do stanice udeřil příchozího pach piva, vodky a whisky. Lidé se tu potáceli, a nemuseli přitom vypít ani kapku. Vyrábělo se tady úplně všechno, na co si člověk jenom vzpomněl, až po ty nejhorší splašky z kdovíjakých odpadů. Všude naráželi na obrovské kádě, ve kterých kvasily různé přísady. Podél nástupiště stály vyrovnány stovky cisternových vagónů a čekaly na naplnění. I každý soukromý vlak tu měl svůj vlastní destilační přístroj.
Byli přinuceni odkoupit si určité množství alkoholu, aby tak zaplatili právo průjezdu. Ani nevěděli, kam všechny ty sudy nacpat. I úplně malí kluci nabízeli na nástupištích kapesní lahvičky, a také miniaturní destilační přístroje jako hračky.
"Zásobují tím velkou část planety, určitě celou jižní polokouli," řekl jim Malťan.
Vše, co se tu pěstovalo, bylo určeno na výrobu alkoholických nápojů, pivem počínaje. Byl tu výběr z desítek značek a druhů. V hlavním městě, jehož opravdové jméno si už nikdo nepamatoval, protože mu všichni říkali Drunk-Station, si podávali ruce obchodníci zastupující všechny světové společnosti. I s náklady na dopravu byl totiž alkohol odtud levnější než třeba v Panamerické. Kupující se však nezajímali pouze o pití. Klan totiž produkoval i alkohol používaný jako pohonná hmota. Navíc to byl prudký jed a recept jeho výroby zůstával tajemstvím.
Průjezd jim trval jen krátce, zato se však ještě dlouho potom nemohli zbavit alkoholového zápachu. Před příjezdem k Železářům se Malťan pokusil vynutit si ještě nějaký příplatek k již zaplacené částce. Lien ovšem odmítal veškerou diskusi na podobné téma.
"Pokud se shledám s našimi přáteli, tak možná nějakou prémii ještě dostanete, ale slíbit vám nemohu nic," dodal.
Malťan po většinu času popotahoval ze svého většinou vyhaslého čibuku, a své okolí častoval mrzoutským obličejem. Neustále si na něco stěžoval. Výprava ho už stála jednoho mrtvého a jednoho raněného. Také obě lokomotivy byly značně poškozené.
"A to si nemyslete, že to se Železářema skoulíme stejně hladce," opakoval. "Není s nima žádná legrace, to mi můžete věřit."
Všude po koncesi tohoto klanu a dokonce i mimo stanice postávaly stovky vlaků složených z vagónů plně naložených železným šrotem všelijakého původu. Kdejaká kolej v garážích byla zabraná naplněnými vagóny, zatímco pro každodenní provoz byly ponechány pouhé čtyři tratě. Tady se všechno točilo okolo železa. Konvoje přepravující tento materiál měly vždy přednost.
"Dobře se dívejte," upozornil ho řeholník. "Všechno to jsou na kousky rozřezané kolejnice, které znovu putují do sléváren. Museli vybrakovat stovky opuštěných tratí."
Liena Raga až zamrazilo. Co když se tihle darebáci pustili i do sítě 160.poledníku, táhnoucí se na východ od nich? Nebo si snad jezdili pro zásoby na mořský ledovec?
"Nejlepší na tom je to, že rozmontovávají staré sítě v Sibiřské a stejné společnosti pak prodávají stovky vagónů šrotu. Stejně to provádějí i s několika společnostmi v Australasijské. Jsou všemi mastmi mazaní. Ale jsou také věnci. V této části světa je dokonce jeden kardinál-biskup. Chtěl bych ho ostatně při této příležitosti navštívit. Určitě nám pomůže ty, co společnost vedou, přesvědčit, aby nás nechali projet Sítí Zmizelých."
Už ten den večer se sešla celá velká rada, aby jejich žádost projednala. Nemohli u toho chybět ani Malťan a jeho lidé, všichni nastrojení v nejlepších šatech. Železáři se nikomu jinému nepodobali. Nenosili žádnou uniformu a všichni bez výjimky působili dojmem, že nedbají nejenom na svůj vzhled, ale dokonce ani na nejzákladnější hygienu. V radě seděly i tři ženy, pěkně masité a copaté matrony, a právě těm byl jejich plán projet onu slavnou síť nejvíc proti srsti.
"Ta síť už je shnilá a nepoužitelná. I my sami jsme ji už definitivně opustili. Ani Sibiřani nejsou nadšení, když po ní někdo jezdí. Mají s ní nějaké plány, a kdyby nebyla válka, tak ji už dávno dali dohromady. Občas tam posílají hlídkové vlaky."
"Přes vaši koncesi?"
"Ne, ale je tam takový krátký úsek, který vede přímo k nim. Když se tudy vydáte, nikdy se nevrátíte zpátky a my budeme mít jenom oplétačky s NY Station."
V duchu jim to samozřejmě bylo úplně jedno, a Lien Rag začínal něco tušit. Železáři tam někde měli mít celou horu železa, a na ní možná i pověstmi opředené skladiště kolejnic z počátku Ledové éry. Říkalo se, že Japonci v té době začali stavět mnoho sítí, aby přežili. Později byli ale jako národ asimilováni jinými národy. Někteří členové rady však měli výrazně asiatské rysy. Zvláště jedna žena s plochým obličejem, v němž se utápěly dvě šikmé oči. Bez přestání na Liena upírala svůj pohled, až mu Malťan pošeptal, že do něj musí být celá pryč.
"Určitě se jí líbíte, to se hned pozná. Mohl byste se o něco pokusit. Má tady velké slovo."

"Připomíná mi Lady Dianu," zaprotestoval Lien a umíněně odmítal vůbec na ni pohlédnout.
"Nemáte moc času. I když vypadá jako naivní holčička, zbožňující milostné románky a sentimentální filmy."
Z celé schůze nakonec nic podstatného nevzešlo, ale matrona, která si nechala říkat Sonny, Lienovi slíbila, že ji bude moci nazítří ráno navštívit.
"Stále věřím tomu, že nám pomůže kardinál-biskup," řekl řeholník. "Jinak nás tudy projet nenechají. Vypadá to, jako by celé roky žádného cizince na tu síť nepustili."
"Ta ženská na mně zítra čeká. Udělám to, když budu muset, ale věřte, že mi to žádnou radost nedělá."
Malťan byl pořád stále stejně mrzutý. Jeho úloha se pomalu chýlila ke konci. Vůbec neměl chuť jezdit s nimi na tu proklatou síť, a navíc mu vyplacených deset tisíc dolarů připadalo směšně málo.
"Čas běží," připomínal Lien. "Můj syn stále čeká na pomoc. Doufejme, že ještě neztratil naději, ani on, ani všichni ostatní, kteří ho doprovázejí."

18

Stanice fantomů

Bylo to už několik týdnů, co objevila vagónem s bazénem. Patřil k soupravě mobilních obydlí v sídelní čtvrti města

fantomů. Poprosila Indiraha, aby jí pomohl s jeho opravou. K tomu, aby se ohřála voda, stačil velice jednoduchý kotel. Také napouštění bylo víc než snadné. Vagón měl průhlednou střechu a okna na všechny strany. Bazén nebyl příliš hluboký, přesto však bylo možné udělat v něm několik temp. Bývalí obyvatelé tohoto města tedy pravděpodobně netrpěli takovou hrůzou z vody, tak jako dnešní lidé žijící na této planetě. V Kaempolisu například žádný takový bazén nebyl, lidé tam potřebu jít si zaplavat vůbec nepociťovali. Všichni dobře věděli, že pokud se ledovec jednoho dne otevře, zahynou v ledové vodě úplně všichni, ať už umí plavat nebo ne. Pokud by někdo dostal ten nápad naučit se plavat, ostatní by ho měli za podivína. Pomyslela si, že bazén se bude líbit Jdrienovi. Proto byla první, kdo ho chtěla vyzkoušet. Indirah neměl moc chuti ji do vody následovat. Rychle se vymluvil na nějakou velice důležitou práci a ona osaměla. Svlékla si tísnící kombinézu, a se zavřenýma očima se pomalu a s rozkoší spustila do vlažné vody. Když oči opět otevřela, uviděla v jednom z oken na pravé straně muže. Postával na venkovní straně bazénu a smál se na ni na celé kolo. Vypadal jako nahý. Měl tmavou pokožku, pokrytou lesklými chlupy, takovými, jako mají tuleni. Zrzavec to však nebyl. Jeho obličej byl holý, chráněný něčím jako glazurou stejné barvy jako byla jeho kůže.
Okamžitě jí došlo, že se nachází uprostřed rozlehlého mořského ledovce, a že už dlouhé měsíce nepotkala nikoho jiného, než stále stejné čtyři osoby, mezi kterými bylo jedno dítě. Vykřikla hrůzou a ve spěchu vylezla po žebříku z vody. Ve zmatku se otočila k oknu a spatřila neznámého, jak na ni dělá jakési posunky. Musela dlouhé minuty čekat, než oschla, a mohla se znovu obléknout. Vyšla ven, nikoho tam však už neviděla. Bez váhání zamířila do knihovny, kde pracoval Wark.
"Je tu s námi člověk!" vykřikla místo pozdravu.
"Cože?"
"Nějaký podivný muž, podobá se tuleni."
Uvědomila se, že musí vypadat jako šílenec. Klidně se tedy vydýchala, a potom pomalu vyprávěla Warkovi, jak se koupala a někdo se na ni díval oknem.
"Muž s kůží tuleně," doplnil ji Wark.
Nevysmíval se jí, ale zároveň také nevypadal, že ho novinka příliš zaujala.
"Vy tomu tedy nevěříte?"
"Možné je všechno," řekl rozvážně. "Nacházíme se na místě, které je hodně osamělé, žijeme v uzavřeném prostoru, vídáme stále stejné obličeje. Všichni už nutně potřebujeme nějakou změnu, vidět jiná místa, jiné lidi."
"Takže si tedy myslíte, že jsem měla halucinace."
"I já jsem je už měl. Jednou jsem pod okny viděl projíždět osobní vlak, z okna mi mávala dívka, kterou jsem kdysi znával. A přitom jsem nic nepil, a nebyl jsem ani moc unavený."
"Já vám ale přísahám, že tam ten člověk byl."
"Tedy Zrzavec? Někteří z nich občas trpí jistou chorobou, která jim obarví kožich dotmava. Moc by mě překvapilo, kdyby v tomto koutě žádní nebyli. Takové místo je přece musí neodolatelně přitahovat, už jenom vzhledem k bohatým zásobám oleje a potravin."
"Nebyl to žádný Zrzavec. Obličej měl bílý. I kůži měl bílou. Možná snad trochu přecházela do zelena..."
Než aby se nechala vyprovokovat k hádce, raději odešla. Procházela se nazdařbůh po mrtvém městě a pokoušela se spojit se Jdrienem. Ten však neodpovídal. Namířila své kroky k velrybáriu a doufala přitom, že tam nalezne alespoň starého Pavieho. Na stupních hlediště však tentokrát nikdo nebyl.
Pohled jí pomalu klouzal k manéži. Najednou ztuhla. V ledu byla obrovská díra a stěny prohlubně omývaly drobné vlnky. Jako kdyby v té díře právě něco nenávratně zmizelo.
"Jdriene," zavolala zděšeně.
Dítě přece klidně mohlo sestoupit až tam dolů a potom... Téměř ve stejném okamžiku ji však Jdrien uklidnil. Telepaticky jí řekl, že je právě s Paviem a že jeho mořský racek se konečně usadil na jeho hlavě. Pavie ho navíc právě krmil.
"Jdu za vámi," odpověděla.
Kdo ale mohl prorazit tak silný led a ponořit se tady do oceánu? Muž v tulení kůži? Ten by ale ani zdaleka nepotřeboval tak veliký otvor. A jak by si poradil s dýcháním? Tulení a velrybí otvory v ledu se občas opravdu nacházely v dost velké vzdálenosti od sebe. Ráda by se šla o všem přesvědčit až tam dolů, ale oceán, který se tak náhle objevil ve zlověstně lepkavé prohlubni, jí stále nahánět nevýslovnou hrůzu.
Z vodního cirkusu se vydala za Jdrienem. Viděla je už zdálky. Mořský racek skutečně trůnil na hlavě dítěte, dělajícího drobné krůčky, aby ho nevyplašilo. O několik metrů dál jim tiše tleskal Pavie.
Pátravě se rozhlédla okolo sebe. Věděl vůbec onen tulení muž, že tu není sama? A proč se objevil právě tehdy, když byla úplně nahá? Co když nakonec přece jenom šlo o nějaký přelud, jak si myslel Wark? Byla nahá, malátná účinkem teplé vody, možná i toužící po milostném laskání, a sama si tak v mysli vytvořila toho napůl člověka, napůl zvíře. Možná přišel jako odpověď na její nejtajnější přání, které by si nikdy nebyla ochotna přiznat.
Mořský racek stále mával křídly a začal kroužit okolo Jdrienovy hlavy. Natahoval k němu ruce. Pták však stále stoupal ke skleněné kopuli, usadil se na jednom z ledových sloupků a podivně nakláněl hlavu. Pak jim zmizel z dohledu a Jdrien se otočil k Yeuze.
"Viděla jste to?" zeptal se jí Pavie. "Nikdy bych nevěřil, že je něco takového vůbec možné. Vždyť mně neposlouchá ani moje vlastní koza..."
"Nikoho jste neviděli?"
Pavie na ni vytřeštil oči.
"Koho jsme tu tak mohli vidět?"
"I já vím, že je tu s námi někdo cizí," řekl náhle Jdrien. "Jednu chvíli nás pozoroval. Myslel jsem, že to jsi ty nebo Indirah. Ale ty bys nebyla tak udivena tím, že mi na hlavě sedí racek. A on byl velice udivený. Hlavně tím, že nás tu

vůbec potkal."
"A víš také, kde je právě teď?"
"Ne. Ztratil jsem jeho myšlenky."

19

Stanice fantomů

Wark vypadal, jako kdyby se na ně zlobil. A to kvůli onomu neznámému, kterého spatřila Yeuze a jehož přítomnost pocítil i Jdrien. Podrážděné sledoval i Pavieho, který nikdy nezapochyboval o tom, co dítě říkalo. Stejně tak Indirah přijímal vše, co Yeuze viděla, jako hotovou věc.
"Takže si sem připlula nějaká velryba, rozmlátila led v aréně a znovu si klidně odplavala. A potom se objevil váš tulení muž. Všechno to jsou směšné a hloupé povídačky."
"Nebyl to žádný tulení muž. Jenom měl na sobě kožich z tulení kůže, s krátkými a mastnými chlupy. A jeho tvář byla pokrytá něčím jako lakem, pružným, a nepraskajícím."
Wark pokrčil rameny. Upřel na ně svůj neklidný pohled a v duchu si říkal něco o tom, že by už v tomto mrtvém městě neměli zůstávat příliš dlouho.
"Vrátíme se na staveniště. I když tam neuděláme víc, než nějakých deset nebo patnáct kilometrů, pořád to bude k

něčemu dobré. Zítra začneme odšroubovávat další kolejnice. Vyjet bychom mohli asi tak za týden."
Během několika dní dostal jeho obličej znovu o něco přístupnější výraz. Pozval dokonce Yeuze na prohlídku jednoho zajímavého místa, nacházejícího se nedaleko velrybária. Byla to celá čtvrť složená z pěkných mobilních domků, uvnitř krásně vyzdobených a komfortně vybavených. Už sto let byly opuštěné, ale na jejich vzhledu to příliš znát nebylo. Chlad hodně věcí zachoval v jejich původní podobě. Nalezli pohovky z tulení kůže, a mladá žena si nemohla odpustit rozkoš se s ní prsty pomazlit, i když byla díky kruté zimě tvrdší než kov.
"Co si o tom myslíte?" zeptal se jí Wark.
"Kdo tu bydlel? Nějaké vysoce postavené osobnosti?"
"Ne. Krotitelé velryb. Našel jsem tu jejich účty. Vlastně to ani nebyli obyčejní krotitelé. Měli hluboké znalosti z elektroniky, psychologie zvířecího chování a z mnoha dalších oborů. V posledním období úpadku to byli právě oni, kdo město ovládali."
"I oni odtud odešli, anebo zemřeli, když tu nakonec nezbyl nikdo, kdo by jim tleskal," zašeptala. "Myslíte, že bychom v Panamerické našli jejich potomky?"
"Možné to je."
Šla s ním do knihovny. Bylo tam teplo a ona se nechala dovést až k pohovce. Zavřela oči. V duchu se jí opět vybavil muž za oknem, oděný do tulení kůže. Co kdyby tenkrát vešel dovnitř, sestoupil k ní do bazénu a tam...
Náhle ji pohladila něčí ruka, a pokusila se proniknout pod vlněné šaty. Otevřela oči a u svých nohou spatřila klečícího Warka. Málem vyprskla smíchy, jeho ruka však pokračovala ve svém hledání a ona pocítila mučivou touhu. Nevydržela vzdorovat dlouho.
Opět nakládali vagóny kolejnicemi, jako by je znovu ovládla naděje, že tam někde na obzoru spatří onen druhý konec sítě. Nazítří ráno opět město fantomů opustili. Yeuze se stále bezděčně ohlížela okolo sebe. Byla si naprosto jistá, že se jí nic nezdálo. A onen člověk, a nemusel být sám, se tu stále někde mohl ukrývat. Město bylo tak rozlehlé, že ho nikdy nemohli celé prozkoumat.
Znovu dojeli k přerušené trati a starým pražcům. Druhého dne se Wark při práci s kolejnicemi zranil. Protrhla se mu kombinéza, a on kromě zranění utrpěl i těžké omrzliny. Okamžitě ho odnesli do kupé, kde byla ošetřovna, a Yeuze se snažila co nejlépe se o něho postarat. Silný mráz mu ještě přitížil. Jejich izotermické kombinézy byly něco jako hnízda na mikroby. Ostatní se znovu pustili do práce, ale bez mechanika už nemohli pokračovat stejně rychle. Alespoň dvakrát za den šplhala Yeuse na střechu lokomotivy, aby důkladně prozkoumala obzor na západě, stále však se stejným výsledkem. Pražce v dálce v jejích očích splývaly a vytvářely něco jako únikovou cestu. Často podléhala svým pochybnostem, volala k sobě Indiraha nebo Jdriena, ti však nemohli udělat nic jiného, než znovu prodlužovat její bláhovou naději.
Wark se nemohl hýbat a snášel to velice těžce. Bylo mu líto, že nemůže být v knihovně mrtvého města. Stával se náročnějším ke svému okolí. Protože se s Yeuze vyspal, myslel si, že u ní dosáhne kdykoliv čehokoliv.
"Musíme se vrátit," řekl jednou při večeři Pavie. "Warkovi to bude lépe svědčit ve městě. Kdyby se jeho stav zhoršil, my s touhle poruchovou lokomotivou nic nezmůžeme."
Neustále museli něco svařovat a látat všelijaké díry. Materiál podstupoval těžkou zkoušku. Paviemu nahánělo strach hlavně to, že byli od mrtvého města vzdáleni dlouhé hodiny cesty.
"Mohli bychom tu kolejnice nechat, a vrátit se, až to půjde. Teď by bylo nerozumné v práci pokračovat."
"Všichni toužíte pouze po návratu do North-Pacific-Station," konstatovala s hořkostí v hlase Yeuze. "To mrtvé město vás fascinuje i ničí. Vás, Pavie, přitahuje velrybárium, tebe, Jdriene, mořský racek, Warka zase jeho knihovna a účetní knihy přednosty stanice. Jenom Indirah a já máme opravdové odhodlání se z toho všeho nějak dostat."
Náhle pocítila něco jako výčitky svědomí. Jdrien jí v duchu její slova vyčetl. Dal jí najevo, že by ho jeho mořský racek mohl následovat kamkoliv, kam by on jen chtěl.
"Promiňte mi to," řekla. "Jsem jenom unavená. Jestli chcete, tak se vrátíme už zítra."
Jednou se do toho města vrátí nadobro. Starý Pavie dříve nebo později umře, ona a Wark se dají dohromady a třeba budou mít i děti. Indirah? Neuměla si to představit. Jednoho dne toho nejspíš začne mít dost a vyrazí na lokomotivě směrem k Panamerické. A Jdrien? Zrzavci ho nakonec naleznou, ale za jak dlouho? Vždyť je s důstojností hodnou dospělého člověka požádal, aby jej nechali vyrůst, aby na něho zapomněli. Samozřejmě se nevyjádřil přesně těmito slovy, ale Zrzavci dobře pochopili, co jim chtěl říci.
Ne, ona v žádném případě ve městě fantomů nezemře. Nechce. Musí přece existovat nějaký způsob, jak se odtud dostat. A především bylo nutné, aby se nezbláznila. Copak na ně Kid a Lien Rag úplně zapomněli? Co vlastně udělali pro to, aby jim pomohli?
V noci vlakem otřásal děsivý vítr a nedovolil jim ani na chvilku usnout. Vagóny se zmítaly pod údery úlomků ledu.

20

Stanice fantomů

Sonny, matrona ze správní rady, ho přijala ve svým paláci. Byl sestaven z pěti vagónů, spojených ve tvaru hvězdy, a mohl se pohybovat po pěti kolejích najednou. Otevřít mu přišel mladý chlapec, který se jí až neuvěřitelně podobal, stejně jako dva další, které uvnitř potkal. I dívka, která jim v salónu nalévala čaj, se Sonny podobala. Ta ho už očekávala na mohutné pohovce, téhož hvězdicovitého tvaru, jako celý palác.
"To všechno jsou mí synové a mé dcery," řekla. "Celkem jsem měla šestnáct dětí. Některé už umřely, jiné odešly, ale stále jich je tu se mnou ještě deset."
Zase jedna pavoučí samice s břichem stále plným vajec, pomyslel si Lien Rag a posadil se. Neustále si ho měřila svým kosým pohledem.
"Jste v pasti," řekla. "Rada vás nikdy nenechá dostat se na Síť Zmizelých."
Alespoň byla upřímná. Netajila se s podmínkami obchodu, který se mu chystala nabídnout. Lienovi vůbec nebylo příjemně při pomyšlení, že by se měl milovat s touhle horou masa, namačkanou do vestičky z černého hedvábí a těsně upnutých nadouvajících se kalhot.
"Jste Lien Rag, pravá ruka Lady Diany. Poslala vás sem komise pro Dohody z NY Station, nemám pravdu?"
Bylo zbytečné vymlouvat jí to. Jeho minulost mu teď byla přítěží.
"Stal jste se disidentem v Panamerické. V Patagonii jste odhalil genocidu miliónů lidí. Byl jste tam tehdy se členy Komise, kteří tak záhadně zmizeli. I vy jste zmizel. Stal jste se tajným agentem komise, která se neodvažuje Lady Dianu přímo obvinit z jejích zločinů, ale pokouší se alespoň dokázat, že financuje činy, které jsou s Dohodami v rozporu."
Šálek s čajem mu donesla neskutečná krásná dívka. Všiml si jejích jemných prstů, téměř průhledných, stejně jako porcelán, který držela v rukou.
"Společnost Bonesových vás ještě nepřesvědčila? Jak důmyslně tam obcházejí Dohody! Tady jste mohl viděl, jak z kolejnic děláme šrot. A nejsou všechny rezavé a staré. Musel jste si určitě také všimnout, že některé byly vyrobeny teprve nedávno, z odlehčené oceli. Je to přesně tak. Jsme zloději, největší zloději na téhle planetě, a navíc ze všech nejpodlejší, protože vztahujeme ruku na to, co je na povrchu zeměkoule tím nejposvátnějším. Na koleje. Opovažujeme

se odmontovávat celé kilometry sítě, a nikdo nemá tu odvahu nás z této svatokrádeže obvinit. Zásobujeme všechny společnosti, které se živí svým vlastním masem, pokud to tak mohu říci. My, kdo máme asijský původ, milujeme totiž odvážné představy."
"Já nejsem tajný agent."
"Je mi líto, ale ostatní členy rady o tom nikdy nepřesvědčíte. Síť Zmizelých má opravdu příhodné jméno. I kdybychom vás nakrásně nechali projet, beze stopy se tam ztratíte. Řeholník vás do tohoto dobrodružství nikdy neměl zatahovat. Možná vás oklamal."
Bratr Petr ho neměl čím podvést. Lien Rag mu řekl vše, co věděl o Řehoři XVII., posledním papeži sluneční éry. Řeholník ho na oplátku dovedl až ke Klanu Železářů. Svému závazku tedy dostál.
"Jedině já vám mohu pomoci. Ale nejdřív mi řekněte, co vlastně na mořském ledovci hledáte?"
Lien Rag odpověděl podle pravdy. Jeho vyprávění ji zaujalo.
"Máte početnou rodinu, a tak můžete pochopit moji úzkost. Chtěl bych znovu nalézt svého syna."
"Řekli mi, že to samé chce i Lady Diana."
"Máte dobré informátory."
"Musíme toho vědět hodně. Náš podnik má kolosální rozměry. Je nejvýznamnější v této zóně, a zcela jistě i v celé federaci. Tou příšernou prací zaměstnáváme tisíce lidí. Většina uchazečů je z toho všeho nejprve zděšena, a bouří se proti tomu, že chceme sousedům ukrást kilometry kolejí. Je třeba dělat rychle, pracovat v noci, v ledových bouřích, vydávat se do nebezpečných zón na ledovec nebo do hor."
"Začíná se s výrobou nového druhu kolejí, na který bude potřeba pouze minimálního množství oceli. Bakterie jsou schopny vyrobit vysoce vodivou látku, nesmírně tvrdou a zároveň pružnou, která bude daleko lépe snášet změny ledu."
"My to dobře víme a připravujeme sabotážní skupiny. Budou dělat všechno pro to, abychom nezkrachovali."
"Dlouho to nemůžete vydržet. Tahle nová technika vás dostane."
"Železo bude potřeba i na další věci," vyhrkla zuřivě. "Budeme tak disponovat se všemi starými a opuštěnými sítěmi. Možná na tom budeme nějakou dobu hůř, ale dostaneme se z toho."
"Co je na Síti Zmizelých?"
"To já doopravdy nevím."
"Proč jste mě sem vlastně pozvala?"
Sonny na něho pohlédla a usmála se. Měla zkažené
zuby.
"Chci, abyste mi udělal dítě. Už dlouho vás obdivuji, Liene Ragu. Jednu dobu o vás Panamerické noviny, rozhlas i televize mluvily téměř bez ustání. Vždy jsem vaši kariéru pozorně sledovala."
Její našpulená pusa se stáhla do úšklebku.
"A vy jste mě zklamal. Myslela jsem, že tu příšernou ženskou vyženete někam do ledové pustiny a že se sám postavíte do čela Panamerické. Spal jste s ní přece?"
"Ne, nikdy."
"To jste neudělal dobře, byla do vás blázen. Mohl jste shrábnout její akcie a provést převrat. Ostatní panameričtí akcionáři, myslím ti největší, vedou zahálčivý život uprostřed luxusu. Nehnuli by ani prstem, pokud byste jim ovšem nadále garantoval jejich příjmy. Ta Společnost je zároveň mocná i zranitelná. Někdo jako vy by ji mohl ovládnout. Tak co vás to chytlo?"
"Mojí přirozeností je být disidentem, a ne někým, kdo je u moci."
"Uděláte mi to dítě?"
"Nechci vás."
Její smích byl zvonivý. Vůbec nevypadala šokované.
"Ale to přece vůbec nevadí. Nejde mi o nějaké zvláštní potěšení, jenom o trochu semena. Vaše dítě tu bude šťastné. Všechny mé děti jsou šťastné. A já mám ráda, když jsem těhotná, když je v sobě můžu celých devět měsíců nosit, a potom porodit a starat se o ně. Pro nic jiného nežiji. Stejně jako kdysi dávno včelí královny. Četl jste o nich někdy? I já jsem královna, a toužím po tom, abych mohla rodit. Je mi líto, že nemohu mít dítě každý rok. Začala jsem s tím, když mi bylo třináct. Už tehdy jsem dychtila po maličkém. Během dvaceti let jsem jich měla šestnáct. Tohle bude poslední. Vy jste v této chvíli jediným mužem, od kterého bych si to dítě přála. Dříve jsem ho chtěla mít i s vaším přítelem Kidem, ale bála jsem se, aby z něj nakonec nebyl takový trpaslík jako je on sám. Je sice úžasný, ale já si takové riziko dovolit nemohu. Jsem si jistá, že i Lady Diana s vámi chtěla mít dítě. Může ho mít pořád. Já jsem jediná, kdo ví, jak je stará. Ale neřeknu vám to."
"A já mám tím dítětem zaplatit mýtné? Abych znovu nalezl své dítě, mám tu zanechat jiné, napospas vám a vašemu okolí? Já ale odmítám to, co děláte, vaše krádeže kolejí. I dávno opuštěné sítě by měly být zachovány. Jednou přece mohou být znovu používány. Vztáhli jste ruku i na Síť 160. poledníku?"
"Byla už v hodně špatném stavu. Její koleje jsme nikdy neukradli. Na několika místech je zničil už mořský ledovec."
"A co Síť Raka?"
"Koncese nepatří Kidovi."
"Ale ano, z větší části."
"Vlastní pouze kousek a nikdy nedá dohromady všechny ty drobné vlastníky akcií té větší části."
"Netoužím po tom, udělat vám dítě. Byl jsem připraven se s vámi vyspat, abych vám udělal tu radost, ale dítě se mnou nebudete mít nikdy."
"A co Síť Zmizelých?"

"Nějak se dohodnu s dalšími členy vaší rady. Stále je možné o něčem jednat. V příštích letech budeme staré železo vykupovat ve velkém. Už teď vlastníme jednu malou ocelárnu, a brzy jich bude víc. Mořský ledovec se bude zalidňovat. Kid bude své sítě rozšiřovat do všech stran."
"I kdybyste si zabezpečil celou naši produkci na příštích deset let, tak se vám to nepodaří."
"Pak se tedy vrátím na jih. Opravíme Poledníkovou síť. Jsem si jistý, že do půl roku k trosečníkům na mořském ledovci dorazíme. Takovou dobu to mohou vydržet. Můj syn je obklopen skvělými lidmi."
"Jenom blufujete. Ve skutečnosti umíráte strachem, co s ním je. Čeho se vlastně bojíte? Že vaše dítě bude nešťastné? Zeptejte se tady, koho chcete. Všichni vám řeknou, že synové a dcery Sonny tu jsou těmi nejhýčkanějšími dětmi, nejsvobodnějšími na světě. Je to tak, Jael?"
Z přítmí vyšla jemná a vznešená dívka, a dala se do smíchu:
"Měl byste mamince to dítě udělat, jinak umře na neurastenii. Potřebuje další děťátko, když my už jsme tak vyrostli."
Jael došla ke své matce, poklekla před ni a vložila hlavu mezi její tlustá stehna. Zadívala se na Liena a znovu se usmála:
"Nebuďte tak přísný... I já bych chtěla malého bratříčka nebo malou sestřičku, kterým byste vy byl otcem."
Málem by se jí už zeptal, zda po dítěti netouží ona sama. Byl to však jen pohlavní reflex. Nikdy by své dítě nezanechal ve společnosti, které vládne násilí. I tahle krásná Jael byla přece zlodějkou železa, stejně jako všichni z její rodiny a z jejího klanu.
Vzpomněl si na Kidova kázání o morálce. V podvědomí vítězilo jeho poslání bránit koleje a Dohody z NY Station.
"Musím už jít," řekl.
"Škoda," odpověděla mu Sonny.
"Pokud mi Rada odmítne povolit průjezd, vrátím se do Společnosti Mořského Ledovce."
"Tak nashledanou," hlesla s poklidným úsměvem na rtech tlustá matrona.
Ani na okamžik ho nenapadlo, že by rodina Sonny zašla tak daleko, aby ho zde násilím zadržela a donutila, aby matce vyhověl. Už se chystal opustit salón, když se na něho vrhli. Byli tři a techniku boje zblízka ovládali dokonale. Za několik vteřin bylo po všem. Musel ještě snést dva nebo tři silné údery, a se skroucenýma rukama a nohama se jim vzdal. Stále si však byl jistý tím, že ho tahle prsatá a prdelatá obluda k ničemu nedonutí.
Najednou se ocitl připoutaný za ruce a nohy k nízkému lůžku. Zanechali ho samotného v malém pokojíku, který vůbec nevypadal jako železniční kupé. Jeho zdi byly pokryty jakousi látkou a těžký vzduch v sobě nesl tajemnou vůni.
Pak do místnosti náhle vstoupila Jael, a se záhadným úsměvem za sebou zavřela dveře. Přiložila si prst k ústům, jako by ho tím prosila, aby ničím neprozradil její přítomnost. Jen na chvilku si pomyslel, že ho snad přišla vysvobodit, tak jako ve starých románech nebo dobrodružných filmech. Ona si však tiše přisedla a její tvář se začala pomalu přibližovat k jeho obličeji. Zlehka ho políbila. Polibek byl něžný a jemný jako vonící květ. Na chvilku se odtáhla, ale pak ho opět začala líbat. Tentokrát do jeho úst pronikl i její vlhký jazyk. Po chvilce zaváhání jejímu podivuhodnému šarmu podlehl. Dívka tiše oddychovala, a její hruď se nadouvala touhou. Položila si na něj hlavu. Rozepnula si blůzku a nabídla mu svá nádherná nahá ňadra. Zhluboka vychutnával sladkou chuť jejich tvrdých růžových hrotů. Položila se na jeho hruď, rozepjala dva knoflíky a nechala svoji ruku vniknout na jeho kůži. Pomalu se spouštěla k opasku. Znovu si všiml zvláštní jemnosti prstů, které ještě před malou chvíli přidržovaly ouško jeho šálku. Dostal neodolatelnou touhu pocítit, jak tato ruka svírá jeho napjaté mužství. Nadále ho něžně líbala a hladila. Nemohl říct, že by to dělala se zkušeností, stále v ní pociťoval jisté váhání i obavu. Vztekle zatahal za svá pouta, která svírala jeho ruce daleko od drobného a teplého dívčího těla. Marně ji prosil, aby ho vysvobodila. Její ruka mu začala pomalu rozepínat kalhoty, a obnažovat břicho. Točila s ním divoká závrať. A právě ve chvíli, když kdesi hluboko v sobě poprvé pocítil vzdouvání neodvratitelně se blížící bouře, otočila se ke dveřím a zavolala: "Pojď, Matko, je připravený."

21

Stanice fantomů

V několika následujících dnech po svém návratu postavili Zrzavci pro Jdrienovu matku Jdrou ledové mauzoleum. Mělo tvar pyramidy, a přes průsvitný led bylo možno tělo mladé ženy dokonale rozpoznat. Mauzoleum se tyčilo nedaleko bývalé Skládky, na kterou si Ram a jeho druzi neustále činili nároky. Atmosféra mezi zaměstnanci Společnosti byla den ze dne napjatější.
Zrzaví stále zatvrzele odmítali usadit se někde jinde, i tam, kam Gilda Harpunářů nakonec začala vyhazovat část kosterních zbytků. Šéf Gildy Yal neměl ani v nejmenším v úmyslu jejich požadavkům vyhovět.
Mikado pořád hovořil o tom, že prodá svůj podíl. Jelikož však měna Společnosti nečekaně zaznamenala určitý vzestup, rozhodl se prodej ještě o několik měsíců odložit. Dolar se nyní dal koupit už za pět set padesát Kalorií, když předtím měl hodnotu šesti set i více.
Kid se nadále snažil prostřednictvím ústřední banky majetek Gildy a harpunářů kontrolovat. O těch nejdůležitějších transakcích ho měly za úkol informovat také soukromé banky ve městě. Nijak netoužil po tom, aby se lidé z Gildy stali jeho společníky. Velrybáři až příliš vyznávali zásadu, že síla je mocnější než právo, než aby si přál spolupracovat s nimi při výstavbě nové společnosti na tomto ohromném pustém území. Lov velryb byl stále intenzivnější, nicméně Institut, specializovaný na výzkum těchto kytovců, trpaslíka neustále varoval před blížící se katastrofou. Ta se ohlašovala lovem stále menších a menších kusů.
Jeho projekt byl ohromující - vytvořit velrybářskou stanici na východ od sítě Titanpolisu, tam, kde táhly ty nejkrásnější velryby. Některé z nich dosahovaly váhy až několika set tun, když v Kaempolisu byl průměr pouhých deset tun. Bylo nutné jít stále kupředu, i kdyby se proti tomu Gilda postavila.
Hovořil o tom všem se šéfem své policie Golou. Ani jemu lidi z Gildy nikdy k srdci nepřirostli. Původně byl Gola pověřen především bdít nad bezpečností Zrzavců a chránit je před různými rasistickými bojůvkami, pravidelně pociťujícími potřebu ničit lidi z Chladu a znásilňovat Zrzavé ženy. Rasisté je často nechávali zemřít prostě tak, že je zatáhli do svého příliš vytopeného loko-caru a tam je po celé hodiny zneužívali. Zrzavci nesnesli dvacetistupňovou teplotu více jak půlhodinu. Násilníci to velmi dobře věděli, a bylo jim to úplně jedno. Pro ně byl hlavní sex, i když to vždycky zuřivě popírali. Nenáviděli "samce" pro jejich příliš viditelný úd, příliš pevný a stále připravený k erekci. Toužili po "samicích", protože jejich zlaté zvířecí kožichy dávaly souloži punc smrtelného hříchu. Gola se při výkonu své služby osvědčil, a proto ho Kid jmenoval šéfem své policie.
"Nikdy stavbu takové stanice nepřipustí. Budou připravovat odvetu, jako ostatně už mnohokrát."
"Budou první, kdo se bude smět usadit na východě."
"Ztratí ovšem kontrolu nad Kaempolisem. Ve skutečnosti jsou všude. V obchodech, restauracích, továrnách, i všude tam, kam se lidé chodí pobavit. Bez váhání investují. Někdy třeba jen na deset procent, ale ve spoustě podniků mají většinu."
"Co byste tedy radil?"
"Přijmout k policii víc lidí. Vím, že se snažím získat pro sebe co nejvíc, ale oni jsou mocní, zvyklí na válečné útrapy a jsou také dobře vyzbrojení. Když je přijmete za společníky, na nějakou dobu toho nechají, ale pokud by se jednou stali členy správní rady, využijí toho, aby se dostali k důležitým informacím a pronikli do všech soukolí nové správy. Za dva nebo tři roky se vás i vašich přátel zbaví a chopí se moci. Na lov velryb není zapotřebí nějaké mimořádné odbornosti. Žádný jiný průmysl podporovat nebudou. Jejich společnost bude bohatá, zpátečnická a rasistická. Zrzavce, a všechny

lidi na okraji společnosti zlikvidují nebo vyženou. Nejvíc jim leží v žaludku čtvrť vnitřní správy, se svými řemeslníky a jejich krámky, tolik odlišná od světa na kolejích."
"Nemám tedy tu velrybářskou stanici zakládat?"
"Ale ano, pokud ale budeme mít možnost zavřít jim zobák. Pokud je budete moci zavřít do těch jejich továren a přinutit je ke kapitulaci. Jinak na vás budou stále útočit a ve městě vypukne občanská válka."
"A co nálada ve městě?"
"Bude pořád horší. Nejprve kvůli Zrzavcům, kteří budou neustále trvat na vrácení své Skládky. Je tu ale také záležitost Sítě 160. poledníku. Městem půjdou fámy, letáky budou tvrdit, že její rekonstrukce pohlcuje všechny daně, a to jenom proto, že vy chcete na mořském ledovci najít vašeho syna."
"Ale to je lež. Děláme přece spoustu věcí také jinde, ale hlavně v tomto městě."
"Váš adoptivní syn byl zrozen Zrzavou ženou a oni nikdy nepochopí, co vás k tomu klukovi tak váže. Bojí se, že na Skládce bude zase dvacet tisíc Zrzavců. Nikdy se s tím nesmíří."
O dvě noci později byli Ramovi Zrzaví přepadeni třicítkou křiklounů. Mauzoleum Jdrou bylo vyhozeno do povětří, tělo však naštěstí zůstalo téměř neporušené. Gola a jeho lidé zasáhli s rázností, která vyvolala všeobecné ohromení. Nikdo neočekával, že Kid zajde až tak daleko. On se však ocitl ve vleku událostí, a spíše kryl Golu.
Asi deset Zrzavých zaplatilo životem. Dvanáct nebo třináct žen bylo uneseno na přetopených drezínách, policie však rychle zasáhla a tak zemřela pouze jediná z nich. Ostatní sice byly znásilněny, zůstaly však naživu. Včasné ošetření je ještě zachránilo od účinků vedra.
Pět členů rasistických bojůvek bylo zastřeleno, dva zůstali ležet po ranách pažbou. Dvanácti z nich se podařilo utéci, a ještě té noci byl jejich zbytek vytlačen z území města, k Amertume-Station na druhé straně západní hranice.
Jakmile pominul první šok, přikročilo se k dalším krokům. Většina útočníků patřila ke středním vrstvám, byli to synové obchodníků, drobných řemeslníků nebo zaměstnanců. Kid s nimi odmítal jakkoli diskutovat a pohrozil vyhoštěním stovek osob.
"Musíme zřídit kartotéku, "řekl mu Gola. "Jinak můžeme mít brzy veliké potíže. Ty rodiny budou i nadále zdrojem nepokojů. Budeme je muset stále sledovat."
"Můžete také rozhlásit, že za nějaký čas budou někteří z vyhnaných moci požádat o vízum, ovšem pouze pokud se jejich příbuzní zatím budou chovat bezchybně."
Dobře věděl, že jím přijímaná opatření jsou nespravedlivá, že trestá nejenom viníky, ale i jejich rodiny, i to, že se kartotéka stane nebezpečnou zbraní. Potřeboval ale udržet pořádek. Gola byl přesvědčen, že komando proti Zrzavcům bylo řízeno Gildou Harpunářů, kteří si chtěli Kida otestovat.
"A ještě něco," řekl Kid, "zítřkem počínaje se bude kontrolovat kvalita oleje vyváženého za hranice. Máme tu spoustu stížností."
Ředitel Ústřední Banky mu to však rozmluvil. Kalorie byla určitým způsobem závislá na prodeji velrybího oleje a jakékoliv přerušení vývozu, třeba jen na krátkou dobu, by mohlo mít za následek růst nedůvěry vůči pevnosti měny.
"V současné době vykupujeme dolar ve velkém, abychom posílili naše devizové rezervy."
"Dobře, nechám to na nějakou dobu být."
Vydal se navštívit Rama, kterého krvavé události velmi rozrušily. Byl právě se svým přítelem Jdruim. Kid mu nabídl lékařkou prohlídku. Odmítl. Za každých okolností je stále stejně důstojný, pomyslel si Kid.

22

Stanice fantomů

Pavie už velrybárium znal jako svoje boty. Chodil se dívat na starožitné zařízení, zabraňující zamrzám bazénu v aréně, na bývalé lóže cvičitelů a různých umělců. Spolu s představeními živých zvířat se tu musely konat i rozličné přehlídky, vystoupení atletů anebo i spoře oděných dívek. Zčásti zatarasené vomitorium ho dovedlo až k tunelu, směřujícímu do hloubky ledovce, o mnoho níž, než byla úroveň vody v manéži. V dalším pátrání mu však bránil zával. Vždy když s malou elektrickou lampičkou sestupoval do hlubin ledovce, pociťoval zvláštní tíseň. Světelné paprsky se mihotavě odrážely od hladkých stěn a pomalu se ztrácely v nekonečnu. Všude jakoby hořely drobné ohníčky, klenuly se duhové oblouky, a odhalovaly ve tmě stále nové a nové tunely, do kterých se však neodvažoval vkročit. Byly tu i koleje, po kterých kdysi do těchto podzemních prostor vjížděly výklopné drezíny.
Občas se mu zdálo, jako kdyby zaslechl šplouchání vody. Bylo cítit i vůni jódu a soli. A potom ho jednoho dne udeřil pronikavý zápach rybiny, a současně před sebou uviděl novou cestu, na kterou dosud nikdy nenarazil. Toho dne neměl svou lampu připevněnou jako jindy u pravého boku, ale nesl ji v ruce. Možná právě proto objevil mezi dvěma ledovými stěnami ukrytý prostor. Otevřel se pod ním strmý sráz, se schodištěm, znovu ucítil rybinu a vůni oceánu, pozoruhodnou směs hniloby a života. To všechno k němu pronikalo i přes jeho dýchací masku.
Sestoupil na ledovou plošinu, na které ležely zbytky shnilých dřevěných nástupišť. A jenom o něco málo níže spatřil Tichý Oceán. Jeho černá hladina byla klidná a nehybná. Na bývalá dřevěná nástupiště se po tisících lepily škeble a korýši. Lampa osvětlovala ohromnou podzemní jeskyni, táhnoucí se do velké vzdálenosti od cirkusu. Její strop však byl velmi nízký, nikde se nezvedal výše než do čtyř metrů. Ledová stěna vrhala nekonečné světelné záblesky. Teplota zde však překvapivě nebyla příliš nízká. Zásluhu na tom měla protékající voda. Teploměr na jeho kombinéze ukazoval pouze nějaký ten stupínek pod nulou. Mohl dokonce sejmout z hlavu kuklu. Rázem se mu však zatočila hlava. Všude okolo něho bylo příliš mnoho jódu a rozkládajících se plynů. Na něco podobného si jeho starý organismus nemohl zvyknout, a tak si raději kuklu znovu nasadil, a filtr nastavil na maximum. Pokračoval v pátrání, snažil se držet v uctivé vzdálenosti od břehu oceánu, ze strachu, aby nesklouzl do vody. Nikdy by se z ní už nevyškrábal zpátky nahoru. Jednak neuměl plavat, a jednak by mu škeble nalepené na skále úplně rozřezaly ruce.
Sluj tvořila ohyb a Pavie si všiml, že se tu podmořský led zvedá a vytváří něco jako bazén. Vlastně několik bazénů v řadě za sebou. Ve třetím z nich objevil kostru obrovské velryby. Měla víc než třicet metrů. Do tmy zářily její bílé kosti. Podepsali se nich různí masožravci. Zakopával o kraby, kteří ve strachu před světlem prchali do tmavých zákoutí. Rád by pokračoval dál v cestě, něco ho však stále nutilo otočit se a vrátit se zpátky. Na jednom místě ho zaujalo odlišné zabarvení vody. Opatrně se přiblížil k hladině a uviděl tři ponořená vejce. Byla k nerozeznání od těch, která se nacházela ve skladišti města fantomů.
Vtom ho v dalším z bazénů upoutal nezvyklý hluk. Podíval se tím směrem, a viděl, že se voda vzdouvá. Ve světle lampy spatřil hemžení masožravých ryb, krabů, a malých žraloků, kteří se pustila do další velryby, stejně veliké, jako byla první. Byla ponořená do vody, přesto však část jejího trupu zůstávala nad hladinou a zdála se téměř nedotčená. I přes filtr pocítil zápach rozkládajícího se masa. Teplota stále stoupala, po ledových krápnících stékaly kapky vody.
Velryba byla mrtvá několik dní. Na hřbetě měla průsvitné vejce a Pavie mohl konečně vidět, jakým způsobem je tam připevněno. Průhledné buňky vypadaly, jako kdyby byly vrostlé nebo naroubované do zvířecího hřbetu, do ohromné masy masa a tuku, chránící páteř. Náhle si však uvědomil, že i na dalších místech obrovské masy byly další buňky stejného druhu. Po rozkládajícím se mase lezli obří krabi a zvětšovali zející otvor. Pavie namířil lampu na jedno místo a téměř nadskočil překvapením. Jedna z buněk připevněných blízko ocasu byla uvnitř "zařízená".
"Tak už jsem se úplně zbláznil, nebo co?" vykřikl nahlas.
Přemýšlel, jak vyhnat ty nestvůrné kraby, tvořící neproniknutelný krunýř. Při narážení na sebe vydávali temné zvuky, téměř zakrývali otevřenou trhlinu na velrybím hřbetu. Rozhlédl se okolo sebe, a jeho pohled se zastavil na několika ledových krápnících, které už účinkem tepla odpadly od stropu. Zvedl jeden z nich a hodil jím jako oštěpem směrem ke krabům. Rozprchli se na všechny strany, brzy se však za svou kořistí vrátili. Musel hodit ještě tři další, aby si mohl konečně buňku pořádně prohlédnout. Uvnitř bylo něco, co se podobalo nízkému lůžku, pokrytému bílou kožešinou. Obraz však brzy opět zmizel pod vrstvou lezoucích krabů. Uvědomil si také, že světlo mu už nevystačí na víc, než na čtvrthodinu. S těžkým srdcem se odtrhl od svého objevu. Ještě jednou se ohlédl, aby spatřil krabí hemžení, a víření vody, ve které se rvali žraloci všech možných velikostí. Ve své době musel toto místo osvětlovat důmyslný systém. Dřevěná nástupiště klouzala. Teplota nebyla dostatečně nízká na to, aby voda tuhla v led. Dostal se do hustého bahna. Směsice ledu a hnijícího dřeva. A právě zde uviděl stopy. Stopy lidských nohou. Silných bosých nohou. Byly většinou velké, našly se tu však i menší a méně hluboké.
V šíleném strachu se dal do běhu, dostal se do strmě stoupajícího tunelu, na schodišti znovu uklouzl a rána mu působila palčivou bolest. I při pádu držel křečovitě svoji lampu. Pomalu začínala vynechávat. Po čtyřech se škrábal nahoru. Odtud byl už jen kousek k vomitoriu, vedoucímu k jednotlivým stupňům ochozů. Venku už se téměř setmělo. Jakmile se dostal na čerstvý vzduch, zaznamenal Jdrienovo telepatické volání. Pod ledový krunýř neproniklo. Okamžitě odpověděl. Třásl se zimou a strachem. Spěchal k ostatním, pociťoval nezměrnou touhu hodit do sebe alespoň skleničku vodky. Netušil, zda v sobě najde vůbec odvahu vyprávět jim všechno, co zažil. Těžce popadal dech. Krk mu stále svíral onen zápach hniloby a jódu, změť smrti a osvěžujícího parfému.

23

Stanice fantomů

"Víte, že už jsem si opravdu myslel, že se budeme muset vrátit," řekl mu řeholník, když se druhý den brzy ráno před nimi otevřela trať číslo 34. Měli přesně čtvrthodinu, aby se dostali k východnímu spojovacímu uzlu.
"Tak vy jste se opravdu s tou ženou vyspal?" ptal se se zájmem. "Nemyslete si, že z toho dělám otázku morálky, a vím také, že jsem až přehnaně zvědavý. Vy jste skutečně mohl... s takovou ohavnou a tlustou ženskou?"
"Co kdybychom raději mluvili o něčem jiném," hlesl Lien Rag.
"V každém případě je vám odpuštěno, protože vás k tomu smilstvu přinutili."
"Nezapomeňte na to, že máme pouze čtvrthodinu na to, abychom se hlásili ve východním spojovacím uzlu... Kolej 34 je volná. Dávejte si pozor na světla."
Vláček jel pomalu kupředu, přejel výhybku, která po celé dva poslední dny zůstávala zablokovaná. Zabijáci i s Malťanem se vypařili už včera večer.
"Nevíme mnoho o vzdálenosti, kterou musíme urazit, ani o možnostech doplnění paliva a zásob. Sice nám tu jejich slavnou Síť Zmizelých otevřeli, ale to je také všechno."
Ve spojovacím uzlu museli chvilku počkat, než do stanice vjel nekonečně dlouhý konvoj plně naložený kolejnicemi. Potom už byla řada na nich. Tato trať však stále ještě nebyla součástí Sítí Zmizelých. Pořád se nacházeli na vnitrozemském ledovci, ne na mořském. Všude okolo sebe viděli hromady naskládaných kolejnic, tisíce plošinových vagónů. Potom se najednou ráz krajiny prudce změnil. Nadvládu opět převzala ledová říše. Jen tu a tam narazili na izolovanou stanici a také na několik gigantických skleníků. I železáři museli něco jíst.
"Sonny mě ještě jednou varovala. Prý je to opravdu nebezpečné místo. Když říkám místo, myslím tím celé tohle obrovské území. Vždyť ani ona sama neví, jak se tahle proklatá síť vlastně napojuje na Síť Raka. Snad je tam nějaké pohraniční stanoviště a jinak nic."
"Jezdí zde přece konvoje naložené kolejnicemi," řekl řeholník. "Už jsme jich potkali nejméně pět."
"Bude jich stále méně a méně. Železáři operují v Sibiřské, dokonce s pomocí rolníků z těch nejdivočejších zón. Lidí, kteří už nechtějí být závislí na ústřední správě a pro které je demontáž kolejí, alespoň těch, které směřují k severu a západu, něco jako boj za autonomii."
Mohutná síť, kterou projížděli, se náhle rozdělila na několik částí. Dostali se na druhořadou trať, skládající se pouze ze čtyř kolejí. Na celé dvě hodiny je pohltila krajina pokrytá vysokými závějemi. Stále se zvětšující sklon kolejí jim ale napovídal, že se přibližují k mořskému ledovci. Lokomotiva nabíral rychlost a museli začít brzdit, aby nepřekročili povolenou hodnotu. Daleko před sebou spatřili malinkou černou tečku, která se pomalu zvětšovala. Poslední stanice. A potom už přijde ta až příliš pověstná síť, kterou všichni líčili v těch nejčernějších barvách, když se je pokoušeli odvrátit od jejich úmyslu.
Stanice byla chmurná, včetně zaměstnanců, kteří se museli cítit spíše jako exulanti. Byl tam jediný krámek, kde bylo k dostání něco k jídlu a hlavně k pití. Přednosta, stařík stížený chronickým třasem, je varoval před kolonisty usazenými podél "téhle ďábelské sítě", jak neustále opakoval.
"Spíš než peníze si sebou vezměte všechno, co byste mohli vyměnit."
Když se otočil, řeholník za jeho zády významně zamrkal. Přednosta stanice měl určitě procenta z každého zákazníka, kterého přiměl k tomu, aby tam utrácel. Přesto si tam s vyhlídkami na výměnný obchod něco koupili. Na území, kam mířili, se nacházelo několik tavíren tuleního tuku, obsazených polovičními blázny, žijícími v neustálé hrůze a nikdy neodkládajícími své stařičké zbraně.
"Dejte si velký pozor... až je mi vás líto, jste mi tak sympatičtí. Ještě snad kdybyste měli obrněnou mašinu, kdyby vás bylo deset nebo dvacet, tak byste měli nějakou šanci na návrat, ale ve dvou a beze zbraní, bez množství zboží na výměnu, to bych si na vás nevsadil vůbec nic."
"Opravdu umíte člověka uklidnit," řekl mu Lien Rag, který ani teď neztrácel svůj humor.
"Doufám, že si nemyslíte, že jsem senilní? Vždyť je mi jenom pětatřicet. Byl jsem členem jedné expedice. Už bych to

nikdy neudělal. Mořský ledovec není místo ani pro chlapy."
Lien už slýchával stejné historky, stejně hrůzostrašná varování. Vyprávěli mu o Terror Pointu, meznímu místu, kde se i ti nejotrlejší obraceli, v šíleném strachu ze samoty a z mořského ledovce, který je kdekoliv mohl navždy pohltit.
"Co se tam vlastně děje, útočí tam snad zlí duchové?" zeptal se řeholník.
"Ach, Padre!... Možná, že ano. Hlavně v noci. Vypadá to, jako kdyby si tam dali rande všichni mrtví z celé Země za posledních deset tisíc let."
Nakonec se jen přeptali na cestu, a přednosta jim ještě ze své výhybky útrpně zamával. Pak je pohltil spojovací uzel a za chvíli už mírnou rychlostí vjížděli na mořský ledovec.
"Rád bych věděl, jestli se náhodou spolu nedohodli Železáři a Panamerická, že budou brát chuť všem dobrodruhům a opovážlivcům jako jsme my," řekl bratr Petr. "Lady Diana si tak může ponechávat tajné spojení s jihem Sibiřské. Mohla by ho případně využít při nenadálém útoku."
"Tady přece mohou projíždět jenom lehká komanda, návěštní lodě, nebo hlídkové čluny. Lady Diana přece dává přednost vysílání velkých konvojů, těch, co se pohybují na čtyřiadvaceti kolejích, obrněnců, křižníků. A nesmíme zapomenout na ty ohromné obrněné pevnosti, které si kupuje v Transevropské. Pokud by tomu bylo opravdu tak, musela by tyhle chaboučké koleje dvacetkrát zvětšit. Ale je opravdu docela možné, že to všechno je jenom uměle živená legenda."
"Pojedeme také v noci?" zeptal se jakoby mimochodem řeholník a jeho až příliš přiškrcený hlas prozrazoval určité hnutí mysli.

24

Stanice fantomů

Pavie si sám pro sebe dal dva dny na rozmyšlenou, a dospěl k rozhodnutí, že existenci něčeho tak nepravděpodobného může přijmout jedině Jdrien. A to proto, že se dítě mohlo spojit i s jeho duší a rozpoznat v ní jakýkoli podvod a lež, a také všechno ostatní, co už nedokázal vyjádřit slovy. Jak stárnul, stále méně a méně svůj jazyk ovládal. Když se tedy opět vracel do sluje, rozkládající se pod mořským ledovcem, doprovázel ho Jdrien. Měli sebou lampy a také nějaké zásoby. Yeuze nic neřekli, určitě by se polekala.
Yeuze však celé dny trávila ve společnosti Warka, který se postupně zotavoval ze svých poranění. Starý se jen potměšile usmíval. Cožpak ho proto, aby mu ošetřila zraněný bok, musela úplně svlékat? Nedávno je, aniž by to samozřejmě měl v úmyslu, ve Warkově kabině překvapil.
V klesajícím tunelu uchopilo dítě starce za ruku. Jeho důvěra ho hluboce dojala. Společně vešli do rozlehlé podzemní jeskyně.
Před první kostrou zůstal Jdrien nehybně stát. Na tváři se mu zračil smutek, dojetí a také obdiv. Zeptal se Pavieho, jak dlouho velryby žijí a starý mu nedokázal odpovědět. Někdo říká, že snad i celé století, ale cožpak to někdo může dokázat?
Brzy se však dočkali zklamání. Druhou velrybu, i když byla mrtvá teprve několik dní, už krabi a žraloci roztrhali na malé kousky. Na tom, co z ní zbývalo, si ještě pochutnávaly malé rybky.
"Ach jo," povzdychl si stařík. "A kde teď jsou ty jejich buňky, ta průsvitná vejce? Dočista zmizela."
Musela se od velrybího těla odpojit a potopit se. Možná je také odnesli nenasytní žraloci, pokud na nich ještě zůstal viset kousek velrybího masa.

"Bylo jich snad šest, stejně velkých, jako jsou ty, které jsme už viděli. Navzájem byly spojené takovými průhlednými trubkami. Tlustými jako tělo dospělého chlapa. Přísahám ti, že jsem tam viděl postel, byla pokrytá kožešinou z tuleního mláděte."
"Věřím ti," dal mu v myšlenkách najevo Jdrien.
"Tak ti ukážu aspoň ty stopy bosých nohou."
Už se téměř ztrácely. Rozkládající se velrybí maso zvyšovalo v této části jeskyně teplotu, a tak led roztával. Přesto tu však ještě zůstával sotva znatelný otisk drobné nohy. Jdrien si sedl na bobek a pozorně se na něj zadíval. Pak otočil hlavu k oceánu, který s šuměním narážel na břeh.
"Právě odtamtud museli přijít, myslíš si to i ty? Přece nejsem starej blázen. Rozumíš, sem kdysi cvičitelé velryby lákali, a tady je lovili... I když pořád ještě dost dobře nevím, jak... Do hřbetu jim narvali to vejce, připojili řídící pult k nervové soustavě... V těch dobách to dělali proto, aby se davy veselily. Možná o něco později, když už sem nikdo nechodil, když odtud všichni vypadli... vím, proč říkám možná, všimni si toho. Cvičitelé si řekli, že vlastně... Asi už začínám mluvit z cesty. Něco takového přece vůbec není možné. Není možné žít někde uvnitř velryby, synku, i kdyby měřila třicet metrů a i kdyby na ní dávali všelijaká vejce. Nebo zařízené pokoje. Velryba ale dává teplo, a to už samo o sobě znamená dost. Možná i trochu tuku, trochu masa. Jako zelenina tu je plankton... Polévka z planktonu vlastně ani nemusí být tak špatná... I když si to nedokážu představit. Možná by nám o tom mohl něco povědět někdo jako Wark, ale já ho dobře znám. I když něco vidí na vlastní oči, tak musí pořád pochybovat. On snad nevěří ničemu... Ani Síti Raka. Kdybychom ho měli poslechnout, tak v tomhle městě fantomů skejsneme do konce života, i se všemi záhadami, které nám tady tak dávají zabrat."
Dítě ho poprosilo, aby pokračovali dál v cestě.
"Tak dobře, ale jenom kousek, ještě půlhodinku a budeme se muset obrátit zpátky, aby nás, synáčku, nakonec nepřevezla ta naše baterka."
Ruku v ruce postupovali po nástupišti, které se stále zužovalo a přecházelo v úzkou římsu. Museli si teď dávat velký pozor, aby nesklouzli do hloubky pod nimi. Míjeli velké ledové závaly a Pavieho najednou přešla veškerá chuť pouštět se dále kupředu. Vždyť by stačil jeden drobný sesuv a zůstali by tu navždy pohřbeni, bez jakékoli možnosti se odtud dostat. V bazénech ležely další velrybí kostry, všude okolo nich jim naháněli strach plazící se obrovští krabi. Největší z nich vypadal, jako kdyby se jim vysmíval do očí. Pavie po něm mrštil prvním kusem dřeva, který se mu dostal do ruky, a krab zalezl do vody.
"Tak to už stačí, synku, co kdybysme se vrátili na čaj. Nekručí ti v břiše?"
Ale Jdriena cosi táhlo stále kupředu. Dal Paviemu na vědomí, že tam někde před sebou něco slyší.
"A co by to mělo být, nějaké zvuky?"
"Hudba."
"Ještě tohle," vyprskl starý nedůvěřivě, "muzika."
"Ano. Je tam žena, která zpívá."
Pavie, který se stále ještě nemohl vyrovnat se zmizením zařízené "buňky", kterou nakonec neviděl nikdo jiný než on sám, začal vážně pochybovat o jejich duševním zdraví. Dítě si určitě muselo něco představovat, stejně tak jako on, když už byl skoro přesvědčený o tom, že v těle těch obrovských velryb mohou žít nějací lidé.
"Tak synku, půjdeme. Čelem vzad."
Jdrien se ale pevně zapřel na podpatcích.
"Ještě kousek."
"Ani nápad."
"Ještě chvilku, dojdeme jenom k tomu cípečku země a pak už se s tebou vrátím zpátky."
Pavie si jen povzdechl. Ten kluk ho ale má otočeného okolo prstu. Přijdou pozdě a Yeuze jim vynadá. Tím spíše, že se s ní dítě přes ledový příkrov nemůže telepaticky spojit.
"Tak dobře, půjdeme na ten ledový útes, ale dál už ani krok. Tahle jeskyně nemá konec."
Do oceánu se opravdu nakláněl šikmý pruh země. Římsa se stále více zužovala. Nebyla teď širší než jeden metr. Dostali se blíž a Pavie náhle pocítil, jak mu na hlavě hrůzou vstávají vlasy: byla tam opravdu žena, která zpívala.

25

Stanice fantomů

Nakonec se rozhodli, že pojedou i v noci, ovšem pouze sníženou rychlostí a se zapnutými světlomety. Silný reflektor vrhal svůj světelný kužel dostatečně daleko na trať, aby mohli v případě překážky vlak kdykoli zastavit. Střídali se u řízení přibližně po třech hodinách, což jim však bohatě stačilo k tomu, aby si odpočinuli. Oba byli na probdělé noci zvyklí, a ani přetržený spánek jim nečinil žádné potíže.
Třetího dne, poté, co urazili rovný tisíc kilometrů, začala jejich pozornost pomalu ochabovat. Jeden jako druhý si téměř současně pomysleli, že obyvatelé Společnosti Bonesových asi přece jenom pořádně přeháněli, aby všechny případné zvědavce odradili.
Museli se potýkat jenom s několika bezvýznamnými problémy, například zablokovanými výhybkami, nebo závějemi, proti kterým byli nuceni použít laseru nebo dynamitu. V jedné tuleňářské stanici se setkali s velice drsnými lidmi. Směnili s nimi olej za alkohol a nějaké pro ně neobvyklé jídlo. Ti lidé se k nim nechovali právě přívětivě, nicméně žádnou opravdovou hrozbu z nich nepociťovali.
Pak však nadešla třetí noc. Lien Rag, který se v jednu hodinu po půlnoci ujal řízení, náhle zpozoroval jakousi bělostnou hmotu, postupující proti nim. Byla to ohromná masa, pórovitá, něco jako kdysi za dávných časů bývala mlha. Nyní, v Ledové době, už žádné mlhy nebyly. Jenom nejrůznější formace ledových krystalů poletující ve vzduchu. Ale toto bylo něco úplně jiného. Světlo reflektoru masu nezbarvilo do duhova, naopak se v ní úplně ztrácelo. Jako kdyby masa světelný kužel přímo pohltila. Zpomalil jízdu, jak jen to šlo, a vlak se změnou rychlosti mírně otřásl. Řeholník se probudil a okamžité se k Lienu Ragovi přidal.
"Že by to byla mlha? Viděl jsem ji jenom v důlních štolách, nebo blízko sopečných kráterů..."
"Tohle není mlha. To je nějaká obrovitá masa, které, jak se zdá, ohromně chutná světlo. Řítí se to přímo na nás a já mám sto chutí dupnout na zpátečku."
"A co kdybyste zkusil vypnout reflektor? Mohli bychom přece rozsvítit infračervené světlo."
Masa si ovšem stejným způsobem poradila i s infračerveným světlem a její postup proti nim nadále pokračoval. Její rychlost však nebyla vyšší než pár kilometrů za hodinu a její čelo se nyní nacházelo asi pět set metrů od nich. Masa nebyla homogenní. Pozorovali v ní protuberance, výtoky, pohyb nitkovitých chapadel, která postupně narůstala, navzájem se spojovala, a pak opět ztrácela v celé té obrovité hmotě, která tak vždy pokročila o dalších několik metrů.
"To je opravdu zvláštní," ozval se řeholník. "Pokud se nepletu, rozkládá se to po celém obzoru, od jednoho kraje našeho zorného pole k druhému."
"Pozor, znovu zapínám světlo."
Světelný svazek se zabodl do vlnící se duchny a téměř ve stejném okamžiku zmizel. Nic se nezbarvovalo, nic se neodráželo. Paprsek se prostě a jednoduše ztratil.
"A co kdybychom použili laser?"
"Pro ten náš jsme stále ještě příliš daleko. Museli bychom se přiblížit až na nějakých dvacet metrů a já popravdě řečeno nemám moc chuti se o něco podobného pokoušet. Budu s vlakem couvat stejnou rychlostí, jakou se ta věc pohybuje. Přece se musí rozednít."
"Asi tak za šest hodin," připomněl řeholník. "Museli bychom couvnout o dvacet kilometrů. To by samozřejmě nebyla žádná katastrofa. Ale nedaleko odtud je přece ta tuleňářská stanice. Pokud je tohle něco nového, tak by jim to mohlo ublížit. A pokud ne, tak na to musí být zvyklí."
"Podívejte se, jak se to dokonale přimyká ke kolejím," řekl Lien Rag. "Jako kdyby po nich celá ta masa klouzala. Její chapadla postupují po pražcích kupředu, a potom se na trať nabaluje celý zbytek masy."
"Můžete proti tomu vypustit páru?"
"V téhle zimě vydrží jenom několik vteřin, a pak se přemění na ledové krystaly. Spíš bych tam nalil olej. Po celé délce."
Mezi oběma kolejnicemi nechal silnou vrstvu. Ta v několika okamžicích ztuhla a utvořila na ledě temnou skvrnu. S napětím očekávali výsledek.
"Kristepane," vyklouzlo řeholníkovi z úst.
První chapadlo se přiblížilo ke kaluži a začalo sát. Tak nějak by to kdysi v zoologické zahradě udělal chobotem slon. Chapadlo tulení olej vdechovalo, doslova jej vychutnávalo. Chvilku ještě mohli pozorovat pohyb oleje uvnitř masy, kde se pomalu ztrácel, rozpadal na molekuly a pak nenávratně mizel.
"Nemohl byste vyzkoušet minerální olej?"
Lien na chvilku odešel a přinesl jeden kanystr. Minerální olej byl v tomto ledovém světě velikou vzácností. Na okamžik zaváhal, pak však s vlakem zacouval o dvě stě metrů a seskočil na štěrk. Malým cepínem na trati vyhloubil kolmý příkop a naplnil jej olejem. Pomalu začínal tuhnout. Tento druh oleje však úplně zamrzal až při extrémně nízkých teplotách.

Tentokrát poodjel na vzdálenost pouhých padesáti metrů. Chtěl co možná nejvíce zblízka pozorovat první kontakt oné věci s minerálním olejem.
"Prudce se mění teplota," oznámil mu řeholník. Ještě před malou chvílí ukazoval vnější teploměr pětatřicet stupňů, a i to už v tomto kraji není příliš normální. A teplota stále stoupá až na minus patnáct. Ta hmota musí být horká."
"Na pohled to ale vidět není, a my nejsme vybaveni na to, abychom rozpoznali nějakou neviditelnou auru."
"To máte pravdu."
Jedno chapadlo se natáhlo až k načernalému pruhu, který mu přehrazoval cestu, a jako kdyby dostalo elektrickou ránu, křečovitě se stáhlo. V okamžiku se spojilo s beztvarou hmotou. Stejně tak i všechna ostatní. Obrovská masa, zabírající plochu několika čtverečních kilometrů, se náhle rozdělila a začala olejovou šmouhu obcházet. Vypadalo to, jako kdyby někdo zabodl nůž do obří hroudy másla a vyřízl v ní kaňon se svislými stěnami.
"Že by tomu nedělal dobře už samotný zápach minerálního oleje?"
Lien znovu sestoupil na trať a horečně hloubil na ploše několika desítek metrů další příkopy. Po tom, co je s těžkým srdcem zaplnil vzácným olejem, se vrátil do kabiny.
"Snad nechcete pokoušet ďábla?" vykřikl polekaně řeholník.
"Musíme se dostat dál. A teď víme, jak to udělat, rozumíte? Ta kouzelná hmota nás po obou stranách obepluje, aniž by nám způsobila sebemenší škrábnutí."
Opět vzal do ruky kanystr, sestoupil na trať a nastříkal olej na pravý i levý bok soupravy. Chvilku nehybně čekali. V naprostém tichu viděli, jak se mlha rozděluje na dva proudy a nechává dostatečně širokou mezeru, v jejímž středu se nacházeli oni.
"Můžeme dokonce popojíždět dopředu," řekl Lien, "a ono se to před námi rozevře. Chápejte přece, že tahle věc musí jíst, právě tak jako vy nebo já. A vy byste přece olej z nafty nepozřel. Ona také ne."
"Dejte pozor," varoval ho řeholník. "Pokud je To živé, tak se to nikdy úplně nerozdělí. Někde tam dál směrem na východ to musí zůstat celé, jinak by to mohlo zemřít. Pokud pojedeme dál, tak to přitlačíme ke zdi a ta věc si mezi smrtí a tím odporným olejem musí zvolit právě olej."
"Takže máme couvnout?"
"Na to už je příliš pozdě."
Lien Rag zapnul světla na zádi vlaku. Uviděl, že se ona věc za nimi spojuje dohromady.
"Tak vidíte, nemůže to zemřít, když se to vzadu slévá," zvolal vítězně. "Vaše teorie není správná, padre."
"Prosím vás... Tahle živoucí hmota musí někde mít svůj kořen. Ve skutečnosti se nepohybuje, ale jenom protahuje. Snažil jsem se změřit její rozměry a došel jsem k závěru, že musí být elastická, že stejně tak, jak se vzdaluje od určitého bodu, tak se i zmenšuje její objem. Někde se to její rozpínání musí zastavit a pak se naráz smršťí. Pokud ovšem najde to, co hledá."
"A to znamená?" zeptal se znepokojeně Lien.
"Svoji potravu. Tahle věc vypadá jako nějaká améba, živící se fagocyty. Ta chapadla jsou její panožky. Také se ovšem může jednat o obří bakterii. Nejsem tak zběhlý v biologii, abych rozpoznal, jaký je v tom vlastně rozdíl."
Na první pohled se zdálo, že se masa otírá o stěny, ve skutečnosti však mezi ní a vlakem zůstávala asi metrová mezera, zabraňující jakémukoli kontaktu.
Musí strašně zuřit, když cítí takovou blízkost naší nádrže s tulením olejem. Tisíce litrů na dosah jejích panožek. Neustále pociťuje hlad, a u nás by si určitě vybrala. Nemyslí na nic jiného. Samozřejmě, pokud vůbec myslí. Žije v neustálém nedostatku."
"Vy si myslíte, že by nás přece jenom mohla... spolknout?"
"Fagocytóza určitě. I když například krev nebo tělesné šťávy člověka pro ni nebudou to nejlepší. Nemyslím si, že by se na nás mohla dostat spodem, rozumíte? Není možné, aby unesla naši tíhu. To bychom si měli pamatovat, pokud by nás tahle hrůza někdy měla napadnout."
"Ale pod námi je především led. A co můžeme použít my, abychom tomu unikli? Snad naše zuby? Teď už chápu, že tady někdo zmizel. A že zmizelých muselo být hodně. Ale ta síť je přece v dobrém stavu, a je dokonce používaná. Sice jenom zřídka, ale přesto používaná. Těm, kteří o tom něco vědí, musí být i známo, co na to platí."
Obří bakterie nebo améba mezitím neustále protékala po obou stranách vlaku. Občas v želatinovém oparu rozeznávali o něco tmavší skvrny, něco jako jádra. Šlo vůbec o jedinou amébu nebo bakterii?
"Lidé se o bakterie zajímají stále víc," prohodil zamyšleně Lien Rag. "Donutili jsme je, aby nám vyráběly spoustu druhů materiálu, kopule pro naše města, koleje, nebo desky stejně pevné jako je ocel nebo keramika. Buňky občas vzdorují i velkému chladu nebo vysokým teplotám, anebo i atomovému záření. Jiné, jako například anaerobní bakterie, se dokonce mohou vyvíjet i bez vzduchu. Vědci je v každém případě podrobně studovali už hodně dlouho před začátkem Ledové éry a během Velké Paniky se jim podařilo mnohé kultury zachránit. V některých případech by mohli lidstvu, které přežilo, i hodně pomoci... Ale kam se všechny ty ztracené kultury vlastně poděly?"
"Právě tady bychom možná našli odpověď," prohodil řeholník, nikterak neskrývající svůj odpor k oběma slizkým a průsvitným housenkám, které okolo nich bez přestání defilovaly.
"Byl jsem přesvědčen, že už jsem se setkal se všemi možnými hrůzami, se všemi děsy tohoto ledového světa. Tam daleko na severu, v polární samotě jsem viděl garuy... všech druhů."
"Nejste sám," odpověděl mu Lien... "I když je Zrzavci ze Západní zóny chovají v naprosté tajnosti. Nikdy jsem se vlastně nedozvěděl, kde a proč je ukrývají. Ale když před čtyřmi lety zaútočili na transevropská města, měli na šňůrách připoutány psy s lidskou tváří i rukama. A s jejich pomocí terorizovali Lidi z Tepla. Tohle se stalo v Knot Station na severozápadě, na síti malého Polárního kruhu. Moje přítelkyně Yeuze toho byla svědkem."
"Tahle želatinová masa ale přesahuje všechno, co jsem kdy poznal... Dnes pociťuji opravdový strach, jako kdybych

spatřil démona nebo dokonce samotné peklo."
"Musíme se z toho přece dostat, padre," řekl Lien s nucenou veselostí v hlase.
V pohledu bratra Petra se zračilo něco nepřirozeného. Lien Rag mu donesl trochu vodky.
"Zkuste si představit, co by se stalo, kdyby se ta věc neustále zvětšovala, kdyby ji hlad donutil tenhle kraj opustit a vrhnout se někam směrem k západu, nejprve do Společnosti Bonesových, do Australské a potom hlavně do daleko hustěji obydlené Sibiřské, kde by ve sklenících nebo v místech, kde se chová dobytek, našla daleko více potravy?"
"Nějací cestovatelé už tu síť určitě projeli a unikli tomu. Jsem si jistý tím, že Železáři jsou neustále ve střehu Třeba ji i sami nějakým způsobem nějak živí, aby zabránili jejímu rozšíření."
Lien Rag vyslyšel řeholníkovo naléhání a zastavil vlak. Ve stejné chvíli se přestala v opačném směru pohybovat i ona želatinová masa.
"Smršťuje se," řekl bratr Petr. "Není to na první pohled vidět, ale je tomu skutečně tak."
Lien Rag byl jiného názoru. Houbovitá masa se nadále válela všude okolo nich, jako kdyby se právě vynořila z toho nejčernějšího snu. Na chvíli v sobě musel potlačit sžíravé nutkání vrhnout se do tmy a nechat se jí pomalu pohltit a strávit. Dodal by jí tak další potravu, další pomoc, snad by se i spojil s tisíci dalšími tvory žijícími v nějaké komunitě, snad by to byl návrat až někam daleko ke kořenům, do dob, kdy život ještě nebyl ničím jiným, než nepatrnou špetkou rosolu v nekonečném oceánu.
"Ustupuje k severu a ne k východu. Opouští síť, Liene, ten pohyb je stále zřetelnější. Dívejte se. Tak dívejte se přece."

26

Stanice fantomů

Pavie ukryl světlo lampy mezi prsty a dál pokračovali poslepu. Po nějaké chvíli však začali rozeznávat nejasnou zář. Jako kdyby stěny té rozlehlé jeskyně vydávaly své vlastní světlo, které se v nich nějakým tajemným způsobem nashromáždilo. Přelezli další skalní výběžek, ještě lépe teď mohli vidět onen převis i oceán, v odlesku světla jasně zářícího v dálce. Viděli také další vodní plochy, další velrybí kostry všech možných rozměrů, ležící tu očividně velice krátký čas, stejně tak jako ty starší, které se už začínaly rozpadávat. Před nimi se rozkládal opravdový velrybí hřbitov, kde končili svou pouť ti největší kytovci, jaké kdy tato planeta nosila. Mohli teď jít i bez lampy, a starý horník to přivítal, protože si byl moc dobře vědom toho, jak moc ještě budou světlo při návratu potřebovat.
"Už jsme blízko," řekl mu v myšlenkách Jdrien. "Je tam jedna žena, ta, která zpívá, ale v její blízkosti se nachází rovněž jeden muž a potom ještě jeden mladší muž."
"Dítě?"
"Je větší než jsem já."

"Co právě dělají?"
"Stojí na ledu a pozorují velrybu, plující po vodní hladině."
Pavie ho musel zadržet. Dítě se už už hrnulo k oněm záhadným lidem, které on stále ještě neviděl. Jdrien se mu pokusil telepaticky předat jejich podobu, stále však ještě nebyla dostatečně zřetelná. Vtom je oslepilo zářivé světlo, a on je spatřil. Zůstal stát jako přikovaný.
Žena stála po pás ve vodě. Zdálo se jim, jako kdyby jí ramena pokrývala tulení kůže. Byla prostovlasá. Její vlasy byly velmi světlé, skoro bílé. Zpívala, a vedle ní se do výše tyčila hlava velryby. Velryby spočívající na nakloněné rovině ledovce, nořící se do oceánu. Kůži jí pokrývaly tisíce drobných kráterů, tvořených parazity všeho druhu.
Muž i mladík seděli o něco výše na ledové zídce. Také oni byli oděni do tuleních kůží. A stejně tak byli bledě světlovlasí jako zpívající žena. Světlo vycházelo z jakési do běla rozžhavené koule, zavěšené u stropu jeskyně.
"Jsou to dobří lidé," dalo dítě svou horečnatou myslí vědět Paviemu. "Mají strach o velrybu."
Staroch pomalu začínal rozeznávat průhledné vejce, které velryba nesla na svém hřbetu, i když slovo nesla neodpovídalo přesně skutečnosti. Vejce se nořilo do zvířecího masa a tuku, a na povrch vystupovala pouze horní kupole. Větší část obrovského mořského savce se nacházela pod vodou. Podle pohybujícího se ocasu musela tato velryba dosahovat až padesáti metrů.
"Bude mít maličké."
Jdrienova věta se mu v mozku zobrazila v přesných obrysech. V jediném zlomku vteřiny "uviděl" malou velrybu v břiše své matky, připravené vrhnout se každým okamžikem do okolního světa. Sdílel trápení rodičky, i starost a lásku, kterou jí věnovali oni tři lidé.
"Velrybě se zpěv té ženy líbí."
Byl to zpěv beze slov, stoupající po oktávách bez zjevného úsilí, a hned nato sestupující k důvěrném šepotu, naznačující radostné taneční kroky i hledající noty tak vzácné a čisté jako drahokamy. Pavie nikdy v životě nic podobného nepoznal, ani když jeho tranzistor hrával staré dávné písně, ani když se zaposlouchával do tónů houslí. Do očí mu stoupaly slzy, duši mu zaplavoval příval něžnosti. Jdrien také pociťoval krásu tohoto zpěvu a vnitřně se chvěl ještě silněji než on. Měl tu nádhernou schopnost předávat všem, co přebývali v jeho blízkosti, štěstí, které on sám pociťoval.
Hlas se náhle vytratil. Hlava velryby se začala zvedat a vzduchem se nesla jiná píseň, křehká, zlomená, plná slz a utrpením.
"Velryba zpívá," řekl Pavie.
Nijak ho to nepřekvapilo, i když nevěděl, že zvířata jsou něčeho podobného schopna. Toto nové poznání přesto splývalo s jedinečnou harmonií této chvíle.
A potom se rozhostilo hluboké ticho. Spatřili mohutné pohyby ocasní ploutve. Tmavé moře ještě více zčernalo a Pavie si na chvilku pomyslel, že velrybí mládě snad svou matku roztrhne, jen aby se dostalo na svět.
"Rodí se," dal mu vědět Jdrien.
Skvrna se šířila a žena pomalu plavala směrem k ní. Muž i dítě opatrně vstali, a úzkostlivě se snažili nepřerušit působení zpěvu. Cílem ženy bylo dovést velrybu k tomu, aby se s ní spojila do společného dueta, které by jí dalo zapomenout na její bolest. Žena přestávala plavat, a pozorně se zadívala pod vodu. Potom zmizela z hladiny. Oba muži se přiblížili k vodě. Nevypadali přitom, že by se nějak obávali oceánu, jehož teplota se blížila nule. Pavie stiskl Jdrienovu paži, a nechal ho formulovat hypotézy, které mu pak předával. Žena se ponořila do vody proto, aby pomáhala velrybí matce, aby pomohla i mláděti v jeho obtížné cestě na tento svět. I on dříve pomáhal v příchodu na svět malým srnečkům.
"Cožpak může dýchat pod vodou?" divilo se dítě. Už to byly dobré dvě minuty, co neznámá světlovlasá žena zmizela pod hladinou. Jak mohli ti lidé tak dlouho zůstávat po hladinou? Pavie, který se, tak jako většina obyvatel Tepla, obával vody v bazénech a nádržích, teď neskrýval svoje okouzlení.
Za pět minut se světlovlasá hlava znovu objevila v oblaku husté krve, žena se několikrát nadechla a potom opět zmizela v hlubinách.
Velryba opět začala žalostně zpívat. Něžně žalostně, nikoli však plačtivě. Paviemu naskočila husí kůže, jako kdyby se před ním v jednom okamžiku zjevila veškerá bída světa. A pak se náhle zpěv zlomil, na chvíli ustal, aby se přelil do radostného vzdechu.
Žena vyplavala na povrch a spolu s ní i něco kulatého a zároveň vřetenovitého. Zrodila se velryba a ona jí pomáhala ke břehu, aby se poprvé nadechla vzduchu. Nádech probíhal jako vnitřní trhlina, jako kdyby se plíce prudce a bolestivě narovnávaly.
Mladík byl rychlejší než muž, a první se novorozence dotkl. Pohladil ho a začal očišťovat, zatímco se žena znovu ponořila, aby se podívala, zda velryba neztratila příliš mnoho krve.
"Jdeme k nim?" zeptal se Jdrien.
Pavie zakroutil hlavou. Nikdo jim nedal právo vtrhnout do života těch lidí a živočichů, naplnit je v takové chvíli strachem a obavami. Byli svědky vážné a krásné události, odehrávající se mimo ně, a teď nastal čas odejít. Pavie dokonce trochu zalitoval, že tajemství těch tří lidí pronikl, že vůbec tuto jeskyni objevil. Určitě byl šťasten, nicméně věděl, že si toto tajemství nebude moci nechat pouze sám pro sebe. O tak obrovskou radost se musel s někým dělit. Také Jdrien pociťoval stejnou potřebu a třebaže mlčel, jeho výjimečné schopnosti naplňovaly ostatní štěstím i bez jeho vědomí.
Nikterak starému neodporoval a vydal se s ním na zpáteční cestu. Pavie se ještě jednou ohlédl. Světlovlasá žena se právě vynořovala z oceánu a uklidňovala své společníky. Velryba se po vyčerpávajícím porodu zotavovala.
Jak ale ostatním přiblížit tento nadpozemský zázrak, jak jim předat to zmatené poselství, kterého se Paviemu dostalo? Byl tu pouze Jdrien se svými nadpřirozenými schopnostmi. Stále však byl jen dítětem, kterému byly čtyři roky.

27

Stanice fantomů

Vrásčitá žena neovládla svoji zuřivost. Měla na sobě kalhoty ušité z kožešiny a přes ně ještě šaty ze zamaštěné vlny. Ještě jí nebylo ani třicet let, prožité zoufalství a strach ji však proměnily na zlostnou a prchlivou stařenu Tři přítomní muži ji teď nechávali mluvit, neboť byli až příliš zmožení na to, aby se ještě snažili o něčem diskutovat.
Ne ne, ani galon... Jděte pryč. Tady už vůbec nic není. V téhle díře už žádného tuleně neuvidíte. Nebo jste snad slepí?" řvala na ně a ukazovala přitom někam k jihu. "Vždyť to můžete vidět i přímo odtud. Už několik dnů tam není jediné zvíře. I my půjdeme pryč."
"Máte plné cisterny! Můžeme dostat nějaký olej? Dáme vám za něj zboží."
"Vypadněte, ať už vás tady nevidím. Že se vám vůbec chce otravovat někoho takového, jako jsme my."
"Proč vlastně tuleni zmizeli?" zeptal se řeholník.
"Nezmizeli," řekl třetí muž.
"Mlč, Moije, mlč přece."
"Nemá to nějakou souvislost s tou želatinovou mlhou?" vpadl do rozhovoru Lien Rag.
Jim se nakonec podařilo z mlhy dostat, a ona věc se stáhla někam k severu. Potom narazili na tuhle malinkou tuleňářskou stanici. Nežilo tu víc než nějakých deset dospělých, a čtyři nebo pět děcek. Ztratili zájem o cokoli, vypadali jako živé mrtvoly.
"Nemluvte o žádné želatinové mlze! O co vám jde? Chcete nás snad přivést do neštěstí, nebo nám překazit prodej našeho zařízení? Právě očekáváme kupce. Tuleni jsou jenom kousek cesty na jih, stačí postavit čtyřicet kilometrů trati, ale nám chybí peníze."
"Ale vždyť přece pocházíte z Klanu Železářů," podivil se Lien Rag, a myslel tím, že by si mohli obstarat koleje opravdu levným způsobem.
Žena si ho pohrdavě změřila.
"My jsme ale vyhnanci. Nenáležíme k žádnému klanu. Lovili jsme tuleně a prodávali olej, maso a kůže. V téhle díře byly čtyři tisíce tuleňů a my jsme jich nezabíjeli víc než deset procent ročně, aby byla zachována rovnováha. Před deseti lety jich tu byly dva tisíce, a to je důkaz, že jsme naši koncesi spravovali čestně. I s jedním tuleněm za den se dalo žít. Také jsme obchodovali a pak tu byl také plat šéfa stanice. Nebyl příliš velký, ale tak tomu bylo vždycky."
"A jak jste dokázali žít s tou mlhou?"
Ten, kterému říkali Moije, zakašlal a významně zamrkal. Měl sto chutí něco říci. Už toho na ně bylo příliš, toho každodenního utrpení. Nikdy si na to úplně nezvykli. Ale žena zůstávala stále stejně umíněná, bála se, že tak malou stanici nikdy neprodají.
"Vy nemáte důvěru ani v řeholníka?" zeptal se bratr Petr.
Hodila po něm opovržlivým pohledem.
"Poslední misionář nové církve tady lákal děti do svého vagónu a tam si s nimi užíval. Do toho, co se tu děje, nikomu nic není. Vlastně se tu neděje nic vážného."

"Nic vážného," posmíval se Lien. "Tahle houbovitá želatina vás každou noc zaživa pohřbívá, polyká vaše odpadky a nakonec i všechny ty tuleně, co tady žili. Všichni ostatní to pochopili a rozhodli se odtud vypadnout."
"Je tu spousta ryb," řekl Moije. "Kdybyste jenom věděl... Bohatě nám stačí a navíc je ještě prodáváme. Také nám to něco vynášelo, ale pokud odtud vymizí tuleni díra se znovu zacelí a my nebudeme mít prostředky na to, abychom ji udržovali otevřenou. Nikdy to nezaplatíme, ani kdybychom denně nalovili metrák ryb. Zpočátku jsme smetí i odpadky odnášeli hodně daleko. I ryby druhé kategorie. Dostali jsme se až za železnici. Varovali nás. Správní rada nám řekla, že Jelly nesmí překročit síť."
Takže vy tomu říkáte Jelly," ozval se řeholník a neubránil se přitom úsměvu.
"Moc mluvíš, Moije. Tahle stanice nám zůstane na krku. Kde bys chtěl sehnat čytřicet kilometrů trati, co? V každém případě ona vždycky dosáhla toho, čeho chtěla."
"To je pravda," řekl Moije, a také ostatní pokyvovali hlavou. "Zpočátku ten chlap, co ho sem k nám poslala Rada, říkal, že musíme vydržet. Nechal nás dodávat jí odpadky, shromažďované klanem Železářů i Okovanými holínkami. Pak se rozhodli s tím přestat. Jelly byla pořád hladová, až příliš. A my jsme ji nikdy nemohli nasytit."
"Ale ještě nikdy přece nebyla tak mohutná, jako teď," řekl bratr Petr. "Odkud vlastně pochází, má nějakou sídlo?"
"Určitě má, padre, určitě... Na severu je jedna stanice... Tam někde se Jelly začala vyvíjet, a tam se pevně uchytila. Leží tam malý vnitrozemský ledovec, a pod ním ostrov, už ani nevím jak se jmenuje, ale na tom vlastně ani nezáleží. Jelly k tomu, aby mohla žít, něco potřebuje. A jak se zdá, nachází se to v zemi právě toho ostrůvku. Nikdy jsem se tam nebyl podívat. Přinášeli jsme jí odpadky, zbytky masa, olej, a hlavně proteiny. Ale toho dne, co se dostala přes koleje, jsme tu bitvu prohráli. Bylo je třeba potřít minerálním tukem, ale to jsme tehdy nevěděli. A navíc je minerální tuk strašně drahý. Bylo by ho třeba na tisíc kilometrů trati, abychom jí zabránili v cestě na sever. A tak jednoho dne zaútočila i na naše ovce. Dobře snášely chlad, žily právě v tom iglú vedle vás. A ona je všechny spořádala. Nezůstal z nich ani chlup, ani kopyto nebo roh. A tak jsme pochopili, že se Jelly nezastaví před ničím. Pokoušeli jsme se s ní bojovat plamenometem, ale ona má teplo a světlo ráda. Všechno v ní zmizelo. Tulení díru jsme museli hlídat dnem i nocí."
"Měli jste také oběti mezi lidmi?"
"Jak se můžete takhle ptát!... Byly jich stovky, vypukla panika, chápete? Do té masy se dostal i celý vlak, a nemohl dopředu ani zpátky. Chybí tam vzduch. Mašina brzy vyhasla, přestal fungovat hořák. To, co následovalo, si asi dokážete představit."
Lien se hrůzou otřásl, a na čele mu vyvstal studený pot. Přesně takhle mohli přece skončit i oni sami, nebýt nápadu s minerálním olejem.
"Věděli jste o její existenci už před tím, než přišla sem?"
"Všichni to vědí už alespoň sto let, ale... Nikdy se nepřestala zvětšovat. V tomhle kraji jsou takových děr na tuleně desítky."
"Tak už konečně vypadněte," ozvala se znovu žena. "Nechte nás na pokoji i s našimi starostmi. Žádný olej vám neprodáme."

Stanice fantomů

Už několik nocí měla Yeuze stále stejný sen. Viděla v něm muže a ženy vstupující do něčeho, co vypadalo jako loď vyplouvající na oceán. Ta loď však nebyla ničím jiným než velrybou a v okamžiku, kdy byli oni lidé v jejím ohromném těle uzavřeni, se ponořila do modrozelených hlubin. Yeuze ve snu vídala i gigantické ryby, žraloky, tuleně a kraby.
"Z těch tvých historek o cvičitelích velryb mám jenom noční můry," řekla jednoho rána Warkovi.
Teprve za několik dní si uvědomila, že jí Jdrien takto předává svoje vlastní sny. Dosud nikdy se to ještě nestalo. Dítě muselo být podle všeho velmi vzrušeno, když k ní vysílalo obrazy, které ji tak vyváděly z míry. Jako kdyby odrážely veškeré citové vazby, které ji se Jdrienem spojovaly.
"A proč se ti vlastně zdá o lidech, projíždějících se ve velrybím těle?" zeptala se ho.
Otázka mu podle všeho nebyla moc příjemná. Stočil pohled na Pavieho, popíjejícího naproti němu svoji ranní kávu z ječmene. Starý horník si jenom povzdechl:
"Musíš jim všechno říct, i kdyby ti nevěřili. Potom nám však budou muset slíbit, že vůbec nic nepodniknou."
Když Jdrienovo vyprávění, pronášené napůl nahlas a napůl telepaticky, skončilo, zdálo se, že je to Yeuze, kdo mu věří ze všech nejméně. Naopak Wark, muž velice prozaický a uznávající pouze fakta, překvapeně nevypadal.
"Já už jsem dokonce na podobnou evenutalitu myslel," ozval se. "Podle účetních knih zahrnovaly výdaje na velrybárium i některé dost překvapivé položky. Měli tam například výzkumné laboratoře zabývající se živočišnou biologií, nervovým systémem, a třeba i stavbou různých pozoruhodných elektronických přístrojů, spolupracujících s neurony. Můj dojem z toho všeho je, že výzkumníci tehdy svoji opravdovou práci těmi cirkusovými představeními jenom maskovali. Ve skutečnosti hledali cestu, jak z toho všeho uniknout. Vůbec nebyli egocentričtí, chtěli pouze člověka učinit šťastným tím, že by mu umožnili únik z hrozných podmínek Ledové éry. A tak se jejich myšlenky soustředily právě na velryby Tito obří živočichové mohli, po určité úpravě nebo zdokonalení, pokud to tak mohu nazvat, do sebe přijmout několik lidských tvorů, kteří tak nalezli stravu, ubytování a teplo a mohli si cestovat po celém světě, naprosto nezávisle na přísných zákonech vyplývajících z Dohod z NY Station."
"Takže v NP Station vypuklo něco jako revolta?" skoro vykřikla Yeuze. "A nebyl to také důvod jejího úpadku?"
"Myslím, že ano. Právě tady, na širokém mořském ledovci, jsou koleje doslova pupeční šňůrou, spojující lidi se zbytkem světa, a tak zde veškerá hrůza nové skutečnosti vyvstala v celé své šíři. Jakákoliv rebélie měla za následek totální přerušení Sítě Raka. Žádný elektrický proud, žádné zásobování, žádné styky."
"Mohli žít jen sami pro sebe," poznamenal Indirah.
"To samozřejmě mohli, ale co to může být za život bez přátelských a obchodních vztahů, bez výměny informací všeho druhu, kulturních, politických nebo vědeckých s ostatními lidmi? V tomto izolovaném městě přece všichni věděli, že jinde žijí milióny jiných lidí. Úpadek musel nutně přijít. A s ním i ona nezřízená záliba ve slavnostech, sterilní módě, umění pro umění, v absenci jakýchkoli politických ambicí. To všechno toto město zruinovalo. Ti, co měli chuť se podřídit cizí moci, utekli do Panamerické. Ostatní tu vydrželi až do konce. Smrt je zastihla ve městě v naprostém rozkladu. A nakonec tu ještě byla hrstka lidí, kteří se nikdy nesmířili s osudem Člověka z Tepla, člověka odsouzeného k veřejné péči, člověka - otroka kolejí, člověka zmanipulovaného velkými společnostmi."
"Počkej," skočila mu náhle do řeči Yeuze. "Kdysi dávno, když jsem byla ještě dítě, jsem na farmě mých rodičů četla něco podobného... Měli tam bibli. Ano, to je ono, bibli, a tam se také mluvilo o někom, kdo žil v břichu velryby. Ani si už nepamatuji jeho jméno. Víte vůbec, co to je bible?"
Nevěděl to pouze Indirah.
"Jmenoval se Jonáš," řekl Wark.
"Lidé - Jonáši," šeptal starý Pavie, "to není špatné, že? My už jsme viděli tři. Jsou krásní, vypadají šťastně... A vůbec si nemyslím, že by si ty velryby nějak zotročili. Naopak se mi zdálo, jako by mezi nimi vládlo něco jako kamarádství, a naprosté porozumění. Ti lidé tak trpěli, když ji viděli rodit... Opravdu trpěli, chápete to? Se Jdrienem jsme přímo cítili

jejich znepokojení i jejich naději... To byste museli vidět, když to mládě pořád nemohlo ven a ta blonďatá se ponořila, aby ho vytáhla... V oblaku krve. Z té ženy vyzařovala veškerá láska, a nejenom strach z toho, že ztratí svůj příbytek, jídlo, a teplou vodu... Určitě ne. Oni se báli o přítele. Přítele, který má na délku padesát metrů a váží nejméně dvě stovky tun, možná i víc."
Wark jim už řekl, že výzkumy o velrybách šly mnohem dál, než by potřebovali cirkusoví cvičitelé. Analyzovala se jejich krev, nervové vzruchy, a všechny orgány.
Ona slavná vejce z průsvitné hmoty nejsou nic jiného, než ztvrdlé měchýře. Díky chemických procesům se Lidem - Jonášům podařilo je ještě více zprůhlednit, a měli tak světlo, ve chvílích, kdy se velryby vynořují, nebo plazí po mořském ledovci. Spojovací chodby musely být ze stejné hmoty. Zvířata ji vylučovala. Nějaké přístroje musely z velrybí krve získávat potravu, a stejně tak maso a tuk, i když v nepatrném množství. Ani ne v poměru sto tisíc ku jedné. Bylo samozřejmě nutné se takovému životu přizpůsobit, zato však získali naprostou svobodu, a navíc, jak řekl už Pavie, totální spojení s vyšším živočichem. Bylo v tom něco jako návrat k přírodě, k životu oproštěnému od všech zákazů. Pár stovek mužů a žen tady muselo nalézt něco, co se podobalo stvoření světa, naší Zemi v době, kdy měla o několik miliónů let méně."
"A to jsem řekl já?" podivil se naoko Pavie. "Nikdy bych si nepomyslel, že jsem takový básník."
"Jenomže velryby se loví," řekla Yeuze. "Myslíte si, že jednoho dne..."
"Lidé - Jonáši jim pomáhají, aby se dokázaly vyhnout všem nástrahám. Tyhle velryby v okolí Kaempolisu nikdy neuvidíte."

29

Stanice fantomů

Jelly byla hlášená skoro celou noc a tak raději v té ubohé tulení stanici zůstali a čekali, až se rozplyne. Žena trvala na tom, že jim tulení olej neprodají. Muži tak neoblomní nebyli a vypadali na to, že by pár galonů za nějakou tu režnou vyměnili. Tak jako ve spoustě jiných stanic, i tady se vyráběl alkohol z glycogenu získávaného z tuleních jater, a ochucoval se tím, co bylo právě po ruce. Bylo to neskutečně příšerné pití, které pořádně obracelo jícen i vnitřnosti každého pijáka.
‚Tak si dělejte, co chcete," vykřikla najednou a z očí jí vyhrkly slzy.
Ale no tak, Boh, tak už na to nemysli. Tuhle stanici prodáme."
Ve skutečnosti jim ovšem vůbec nepatřila, protože byla závislá na Společnosti Bonesových. Ani ona však žádné opravdové právo na tuto koncesi neměla. Nacházely se tam tavicí pece, mobilní domy, a také vytápěcí systém, který právě toho večera chtěli znovu uvést do chodu.
Ze stanice, ležící o nějakých osmdesát kilometrů dále, a nesoucí jméno Tusk-Station, dostávali rádiem zprávy o postupu Jelly. Příjem byl velmi špatný, hlas pochrchlával, a Lien se sám sebe ptal, zda to nemá něco společného s přítomností oné baktérie. Říkal bakterie kvůli zjednodušení, byla to však spíše améba nebo třeba také něco úplně jiného.
Ten muž se jmenoval Rolly a už třicet let lovil mrože pro jejich kly, neboli tusky. Po nich dostal jméno i jeho post na úplném okraji Sítě Zmizelých. Podle jeho vyprávění přišla Jelly už před měsícem, a kradla mrože. Ze dne na den tu náhle zbyla pouhá tisícovka zvířat, na obyvatelstvo, které bylo šestkrát početnější. Ti, co přežili, odejít nechtěli, ale pokud by se Jelly dál blížila, nezůstalo by tu nic, co by se dalo lovit. Se svými ženami a dětmi rozlévali okolo díry, kde zvířata lovila ryby, petrolej, něco však museli nechat tak, jak bylo.
"Zpočátku jsme dělali příliš širokou šmouhu, a tak nám petrolej brzy začal chybět. A Jelly už zase šplhá po naší skleněné kopuli. Můžeme ji vidět. Na chvilku jsme zhasli světlo a mysleli si, že ji to odláká, ona však přesto zůstala. Byly tam kůže na ucpání děr, a ona je zbaštila. Všechno začne pomalu mizet. Nejdříve je to tmavé, pak se to zesvětluje, rozdělí, drobí na stovky malých skvrnek a pak najednou nic."
Popíjeli whisku zakoupenou u Okovaných bot. Moije přinesl plátky z uzených ryb. Byly silně kořeněné. Měli po nich žízeň a Lien vypil hned několik skleniček. I padre už měl trochu vypito a začal spřádat plány na vyhlášení křížové výpravy proti Jelly, která nebyla ničím jiným, než ztělesněním zlého ducha. Od Jelly přešel k Zrzavcům, kteří podle něho byli pouze jeho jinou formou. Lien mu už už chtěl velice příkře odpovědět, ale pak v sobě přece jenom nalezl dostatek chladnokrevnosti, a ovládl se.
"Tady žádní Zrzavci nejsou," řekl Moije... "Musejí mít z Jelly strach a držet se v uctivé vzdálenosti."
Rádio znovu zachrčelo, Rolly si dělal starosti kvůli konvoji, ohlášenému před dvěma hodinami. Už dávno měl být na místě. Byl to konvoj přepravující jiné lovce tuleňů, a vezoucí do Společnosti Bonesových asi třicet cisternových vagónů.
"Jestli jim při plnění ukápla jediná kapka oleje, tak to to zvíře ucítí a zaútočí. Obklopí vlak, zabrání mu v jízdě, zbaví ho vzduchu..."
Stále stejné schéma, pomyslel si Lien Rag. Pokud by
někdy proti Jelly vypravila nějaká expedice, musel by
postavit nějaký úplně speciální vlak, nezávislý na okolním vzduchu, jehož lokomotiva by fungovala i v zajetí obrovské masy.
"Měřili jste ji, víte, jak je velká?"
"Není to vždycky stejné. Může se prodloužit i na stovky kilometrů. Potom není moc hustá, a nedosahuje ani výšky vlaku. Když se ale scvrkne, tak se promění v horu tak vysokou, že nedohlédnete ani na její vrcholek."
Vypili několik lahví a s chutí se zakusovali do uzené ryby. Muž odešel pro další jídlo, rybí játra ve sladkokyselém nálevu a zmrazené skopové maso. Ženy přinesly koláče a nějaké sladkosti. V kanceláři Společnosti bylo stále více tepleji a vzdálená noční můra, ohrožující Tusk-Station, dávala celému večeru ještě o něco zvrácenější nádech.
"Stále nepřišly žádné zprávy o vlaku s olejem, Rolly?"
"Pořád nic. Bylo tam šest chlapů, možná i víc. Určitě ten olej rozprodali a nakoupili za něj spoustu zboží. Chtěli by také na jih. Potřebovali by postavit pětasedmdesát kilometrů železnice, aby mohli pronásledovat mladé tuleně, kteří tam utíkají a zakládají nové kolonie."
"Ubozí lidé," zašeptala Boh, která už hodnou chvíli neříkala nic.
Slzy na tváři jí mezitím oschly, a trochu se i napila alkoholu. Dříve byla určitě velice krásná, ale v životních podmínkách, které panovaly na ledovci, zestárli muži i ženy ještě dříve, než dosáhli třicítky.
"Kdyby tak jenom byl vítr silnější než dvě stě kilometrů za hodinu," prohodil kdosi.
"Ano, vítr," opakovala Boh.
Navzdory vypitým sklenicím zaznamenal Lien Rag, o čem byla řeč a těžce zaartikuloval:
"Jak to, vítr? Copak se ta bestie bojí větru?"
"Vydrží až do dvou set kilometrů za hodinu, ale pak byste tu špínu měli vidět, jak bere nohy na ramena. Když se vrátí na své pozice, tak se zase dává dohromady."
"Vítr silnější než dvě stě kilometrů za hodinu," opakoval si pro sebe Lien Rag. Třeba je to řešení. Chtělo by to vytvořit

u nohou Jelly nějakou zónu, kde by foukal co nejsilnější vítr. To by jí znehybnilo na místě a chcípla by hladem. Ano, to je ono, musí chcípnout hlady.
Dlouho do noci bylo v Tusk-Station slyšet hlasy. Všichni mysleli na vlak s cisternovými vagóny, utopený někde hluboko v Jelly i se všemi lidmi na palubě, kteří, než aby se zadusili, raději vystoupili a nechali se tou příšerou pohltit. Zítra ráno z vlaku zbyde jenom prázdná kostra, a vyschlé kádě. Panožky Jelly byly tak jemné, že se dostaly všude a sály na co přišly.

30

Stanice fantomů

Když se vrátili do Tusk-Station, foukal silný vítr, dvou set kilometrů za hodinu však zdaleka nedosahoval. Meteorologické údaje, které Lien Rag vyčetl z miniaturního počítače v pilotní kabině, je naplňovaly optimismem. Pouhým okem nebylo Jelly vidět, pouze s dalekohledem mohli na severu, kam až obzor sahal, zahlédnout válející se mlhu. Infračervené detektory hlásily ve stejném sektoru zónu vyzařování horkých vln.
Tusk-Station se ničím nelišila od jiných tuleňářských stanic. Její obyvatelé se nespokojovali s tím, že by uloveným mrožům pouze odebírali kly. Rozpouštěli mroží sádlo, vydělávali kůže. Slonovina však vynášela zdaleka nejvíc. Nacházela své využití v mnoha oborech, nikoli pouze v bižuterii a pro jinou ozdobu. Byla to nejtvrdší hmota, kterou bylo možné na ledě nalézt. Pro všechny ostatní se už muselo dolů do podzemí, pod vnitrozemský ledovec, často do velice obtížných podmínek. Dlouho se slonovina používala na výrobu různých nádob a skříní motorů. Ještě se dala sehnat třeba starodávná rádia ze slonoviny. I když se teď už nějaký čas používala o něco méně často, stále se prodávala velice dobře.
"Buďte zdrávi," oslovil je Rolly, který je celou noc informoval o všem, co se děje. Vlak našli. Byl vysušený jako stará velrybí kost. Nikde ani kapka oleje, na palubě nikdo. Nasycená bestie se stáhla k severu a díky větru zůstávala na místě. Mohli teď počítat s osmačtyřiceti hodinami klidu.
Zbytek rodiny však dělal dojem někoho, kdo se již vzdal jakékoli myšlenky na odpor. Rolly měl tři ženy a tucet dětí, z nichž čtyři už byly dospělé. Mrožů bylo stále méně a bylo třeba se za nimi vydávat dále na jih.
"Teď musíme čekat, až si vyhloubí jiný otvor, anebo se usadí v nějakém ze starých. Mají schopnost mořský ledovec na jeho nejtenčích místech provrtat. My jsme ta místa hledali mnoho let a bez úspěchu. Přijeli sem i vědci se svými aparáty, a nikdy jim to nešlo o nic líp, než tuleňům a mrožům. Hlavně, že zvířata neputují moc daleko. Stačí postavit dvacet nebo třicet kilometrů kolejí Mimo to si však budeme muset něco vypůjčit na koupi slonoviny a to bude těžké."
Vítr otřásal skleněnou kopulí tyčící se až úplně nahoru nad ledové zdi. Tento systém umožňoval uchovat co nejvíce okolního tepla, i když na druhé straně se občas nedostávalo světla. Rolly používal digestoř organických látek, produkující ve velkém množství metan. Zabraňovalo se tak plýtvání olejem, který pak mohli dále prodávat. Život tu byl organizovaný lépe než ve stanici, kde strávili noc. Rolly ani nikdo z jeho rodiny podle všeho nepili alkohol, pouze pivo, které si sami vařili.
Jelly existovala tak dlouho, kam až paměť obyvatel této zóny sahala. Teprve během posledních dvou desetiletí však dostávala své nynější rozměry a začala všechny malé lovecké a rybářské stanice bezprostředně ohrožovat.
"Došla už ke staré síti 160. poledníku," řekl Rolly, velitel Tusk-Station.
"Vy tu síť znáte?" zeptal se vzrušeně Lien.
"Nachází se asi osm set kilometrů odtud a tato trať ji překračuje v pravém úhlu. Dřív byla na tom místě Cross-Station, která hlavně díky intenzivnímu obchodu docela prosperovala, potom se ale všechno nějak pokazilo."
"A co je dál na téhle trati, ještě za Cross-Station?"

"To nevím. Ale určitě by se tam dalo jet."
Vypadal ovšem až příliš zdrženlivě. O něco později o tom Lien Rag mluvil s řeholníkem, a oba se se svým dojmem naprosto shodli.
V noci venku zuřil bouřlivý vítr. Nikdo ve stanici nespal. Báli se, aby vítr neodnesl skleněný poklop, a proto se jej Rollyho rodina snažila ještě více upevnit. Lien Rag vstal a pomáhal jim. Když pak okolo páté hodiny ranní zasedli ke štědré snídani, Rolly se zničeho nic o Síti Zmizelých rozpovídal.
"Projíždějí po ní tajemné konvoje. A nejsou to vždycky vlaky s tulením nebo velrybím olejem. Sice tak vypadají, ale my už víme, že tomu tak není. Cisterny plné oleje se vždycky třpytivě lesknou, protože na jejich stěnách mrznou kapky přelitého oleje."
"Odkud ty vlaky přijíždějí?"
"Z Panamerické. Já si myslím, že vozí zbraně a také zásoby pro Sibiřany. Anebo pro sibiřské disidenty, usídlené na jihovýchodě koncese. Možné je všechno."
"Slyšel jste někdy o Síti Raka?"
"Samozřejmě. Spojovala Panamerickou se sto šedesátým, ale o mnoho dále na jih... Jenom..."
Podíval se na své ženy a děti, jako kdyby chtěl zjistit jejich názor. Bylo to však pouze zdání, protože patriarcha nikdy neposlouchal nic jiného, než sám sebe.
"Síť je přerušená na více než tisíci kilometrech, určitě dvanácti až třinácti stech. Vzali si kolejnice. Představte si tu kořist. Byl tam půltucet kolejí, nevím to přesně. Celkem dvacet tisíc kilometrů kolejnic. Něco mezi šesti a sedmi sty tisíci tunami železa. Při současných cenách je to celé jmění, nemám pravdu?"
"Udělali to Železáři?"
Já to neřekl," zaprotestoval Rolly.
"A proč je tedy neporušená Síť Zmizelých?"
Muž si nervózně pohrával s prsty. Panamerická platí a když to nestačí, tak posílá své návěstní lodě, a strážní čluny. Ti neopatrní, kteří chtěli na koleje zaútočit, to draze zaplatili. Před dvěma lety dokonce poslali trestnou výpravu, a na něco podobného se nezapomíná. Ještě štěstí, že nás se to netýkalo."
"Takže existuje severní propojení se Sítí Raka?" Přesně tak. Spojem je však zamaskované, takže o něm nikdo neví. Vlaky, jedoucí po Síti Raka k západu, proto nezahnou a pokračující stále rovně, až se dostanou k přerušení. Dvanáct set kilometrů bez kolejí. Někteří si mysleli, že by trať mohli obnovit. Pražce totiž zůstaly na svém místě. Ti nešťastníci se tam dřeli celé roky, nikdy nepostavili víc než dvacet nebo třicet kilometrů, než se po nich slehla zem."
Lien Rag se vzrušením chvěl. I Yeuze a Wark museli být přesvědčeni, že přerušení není příliš velké. Také oni určitě dřeli jako šílení, a snažili se trať obnovit. V nelidských podmínkách.
"Takže když chce někdo dojet do cíle, musí jet po Síti Raka a potom se obrátit na západ?"
Rolly znovu naplnil sklenice, chvíli vypadal, že přemýšlí, a potom zakroutil hlavou.
"Všude tam jsou hlídky, nikdo tam neprojede."
Lien Rag se zadíval na bratra Petra, jako kdyby mu chtěl vyčíst jeho lež. Řeholník se Rollyho zeptal na důvody jeho pesimismu.
"Lidé z Panamerické všechny přechody přísně střeží. I vy jste se přece museli nějak dohodnout s Okovanýma botama. Načerno s Panamerickou obchodují. Čas od času tu jedou vlaky se čtyřiceti vagóny plnými alkoholu, a oni v tom umějí chodit, dokonale ovládají všechny možné lsti a projíždějí."
"Uplácejí posádky hlídkových člunů?"
"Ano, snad, ale vždycky to není možné, protože se často vyměňují."
"Takže jak to tedy dělají?"
"Nevím. Opravdu to nevím. Ale daří se jim procházet. A dokonce to vypadá, že při tom ani moc neriskují."
"Síť Poledníku pokračuje k severu?"
"Část kolejí byla rozkradená. Z Cross-Station to ještě vidět není. Ale o nějakých třicet kilometrů dál už nejsou ani pražce."
"A směrem na jih?"
"Tam je to stejné."
Glaciolog si spočítal, že by při pokračování stavby na sever bylo potřeba nejméně dvou let, aby bylo možné dostat se na použitelnou část Sítě Raka. Tak moc by se tam chtěl vydat, blíže ke svému synovi. Kdyby tak šlo všechny potíže vyřešit do týdne, určitě by narazili na jejich stopu, na stopu jejich soukromého vlaku.
"Nevšimli jste si ničeho, pokud jde o ten obchod s alkoholem?" zeptal se ho řeholník. "Musí se přece uskutečňovat v přesně daných podmínkách."
"Dohled Panamerické funguje hlavně po křížení se Sítí Poledníku. Cross-Station je sice opuštěná, ale o něco dál, v zóně závějí, si zařídili pohodlnou stanici."
"Nejsou na trati nějaká odbočení?"
"Ne."
Zaváhal přitom a to znamenalo, že ještě něco věděl. Nakonec promluvil:
"Možná říkám nějakou hloupost, ale Okované boty posílají své konvoje vždycky v době, kdy je tam Jelly. Panameričtí mají z té živé mlhy příšerný strach a hned jsou takhle maličcí. My už s ní žijeme dlouho a víme, jak přemoci hrůzu, kterou tahle Věc vyvolává. Ale nově příchozí hlídkový člun se nechá snadno dostat. Většina z nich je z toho úplně vedle. Proto je tak rychle vyměňují."
"Okované boty tedy Jelly využívají?"
"Pomalu, je to jenom hypotéza."

"Možná nesnáší alkohol," řekl řeholník.
"Anebo ti pašeráci nalezli nějaký jiný způsob, jak jí dostat dál od svého konvoje. Za tou hlídanou zónou už se musí jezdit snadno?"
"Panameričtí si nemohou dovolit příliš upoutávat pozornost na tuhle trať, po které se dá přejet ledovec."

31

Stanice fantomů

Po tom, co se úplně zotavil, souhlasil Wark s návratem západním směrem na staveniště Sítě Raka. Ostatní během jeho rekonvalescence naložili kolejnice, postačující na dalších asi dvacet kilometrů. Navíc na místě zůstaly i kolejnice opuštěné po mechanikově nehodě.
Pavie s nimi poprvé odmítl jet a také Jdrien se rozhodl zůstat.
"Co kdyby se nám ale tentokrát podařilo dostat na druhý břeh?" ozvala se Yeuze.
"Tak se pro nás vrátíte," odvětil Pavie. "Nebojte se, iá se o něho postarám. Už jsme toho spolu prožili dost, od té doby co utekl z dětského vlaku, a nikdy si nestěžoval. Budeme jenom tam, kde bez problémů funguje topení. Máme z čeho žít.

Tam bychom vám nebyli moc platní. A Jdrien by se tam bez toho svého racka pořádně nudil."
Pták byl stále přátelštější. Každé ráno teď přilétal pod okno svého kamaráda a rámusil tak dlouho, dokud se Jdrien nevzbudil a nehodil mu pár kousků masa nebo ryby.
"Ve skutečnosti se ale určitě půjdete znovu podívat na Lidi - Jonáše a na ty vaše obydlené velryby?" nadhodil Wark.
"To bych řekl," odpověděl mu Pavie. "Vůbec se s tím neskrývám. Určitě pro nás nejsou ničím nebezpeční. Tvorové, kteří jsou schopní žít v takovém souladu s největším živočichem na světě, nemohou mít přece žádné špatné úmysly."
"Náš starý přítel se začíná vyjadřovat jako profesor," posmíval se Wark. "Je vidět, že mu naše společnost opravdu svědčí. Když ještě žil sám, nic ho k tak pěkné mluvě nenutilo. Půlku slov polykal a vůbec mluvil příšerně."
Pavie si z toho nic nedělal. Snažil se hlavně kvůli Jdrienovi a ne kvůli mechanikovi. Pravdou však bylo, že dlouhé roky samoty zredukovaly jeho slovník na podivnou změť, často téměř nesrozumitelnou.
Yeuze stále ještě váhala:
"A co kdyby..."
"Ne," řekl pevně Pavie. "Nějakou dobu tady ještě vydržím. Jdrien si myslí, že za týden ještě budu naživu a vy se vrátíte. Myslíte si snad, že bych si mohl vzít na svědomí takové riziko? Možná je to naposled, kdy s tím klukem budu o samotě... Nemůžete mě o to připravit. Ani není proč."
Dojetím začal trochu koktat. Yeuze nakonec kývla hlavou na znamení souhlasu. Vyrazili časně ráno, zatím co stařec a Dítě ještě spali v místnostech stanice. Ale už chvilku na to přiletěl pod okna Jdrienova nového pokoje jeho racek a začal o sobě dávat pořádně vědět.
"Půjdeme se trochu projít, synáčku..."
"Do jeskyně?"
"Teď ještě ne, chlapče. Půjdeme se podívat, jestli se naši kamarádi už vrátili, ale až později."
Ve skutečnosti si stařec myslel, že Lidé - Jonáši přicházejí na ono místo pouze výjimečně. Pouze když se některá z velryb odebírala na věčnost, anebo rodila, a potřebovala pro to velkou hloubku. Byl přesvědčen o tom, že pod mořským ledovcem existovaly i další přírodní jeskyně, kde mohly velryby, rodící svá mláďata, snadněji dýchat. Její vypětí v té chvíli si vyžadovalo značné množství kyslíku.
"Myslíš si, že chodí i jinam," řekl Jdrien.
Vždycky zapomínám na to, že si ve mně můžeš číst jako v knize, nebo jako kdyby ses díval na televizi. Ano, myslím si to, synku. Připlavou sem, když jsou zrovna blízko odtud. Možná je to proto, že právě odtud pocházejí."
Šli se podívat na průhledná vejce. Pavie se domníval,
že už v této podobě používány nebyly. Princip však zůstával stále stejný. Z rybího měchýře, jak říkal Wark. Velryba rybou vlastně není, a pokud se chtěla dostal na ledovec, potřebovala svoje tělo odlehčit a po tři století si vytvářela tento druh balónu.
Pavieho představy však zacházely ještě mnohem dál. Starý si říkal, že kytovci možná produkují i plyn lehčí, než je vzduch. Kdysi i on sám nafukoval papírové pytlíky horkým vzduchem, a díval se, jak odlétají. Málem dokonce strávil několik měsíců ve vězení pro děti, protože výroba létajících přístrojů byla přísně zakázána. Byl to horký plyn, velmi horký, který velrybě pomáhal zmenšit svoji váhu ve chvílích,kdy se nacházela na ledě.
"To vůbec není hloupé," odvětil mu zase telepaticky Jdrien.
"A co kdybys se mnou občas mluvil nahlas, synáčku? Když si na tohle zvykneš, ostatní začnou remcat a říkat, že ti všechno dovolím."
"Je to příliš pomalé," stěžovalo si dítě. "Když mluvím nahlas, tak vyjádřím jen desetinu toho, co si myslím."
"No tak dobrá, synku, ale kdybys takhle myslel pořád, tak ti nikdy nebudu stačit. Občas také potřebuji slyšet, jak na mně někdo mluví. Přece nezůstaneme celé dny bez toho, abychom si popovídali?"
Tu noc měl Jdrien neklidné spaní. Pavie k němu okamžitě přispěchal a vzal ho za ruku. Ve starcově mozku se formovaly nejasné obrázky, byl to snad nějaký muž, ale s velice nejasnými konturami.
"Copak tě dneska tak trápí, maličký?"
"Myslím, že se mi zdálo o mém otci," odpověděl mu Jdrien.
"O tom glaciologovi?"
"Ano. Byl blízko odtud... Nevěděl ale, jak se ke mně dostat. Proč se usmíváš, asi mi nevěříš, co? Myslíš, že si vymýšlím, abych si udělal radost?"
"Poslyš," řekl Pavie suše, "přestaň už konečně ve mně číst. Já chci mít také nějaké soukromí. Můžu mít přece také nějaké sprosté myšlenky. Tohle je intelektuální diktatura."
Vybaveni zásobami a několika lampami se vrátili do podzemní jeskyně, ale žádnou stopu po Lidech - Jonáších nenalezli. Chvilku postáli u nádrže, ve které velryba rodila, a potom podél římsy pokračovali dál v cestě. Viděli další kostry. Stezka se neustále zužovala, šli jeden za druhým a Pavie zakoušel obrovský strach, aby dítě nebo i on sám nesklouzli dolů do černého oceánu, rozkládajícího se jim po boku.
"Já ale dávám pozor," řekl mu Jdrien, když si jeho znepokojení povšiml.
"Nesmíme se zapomenout včas vrátit."
"Ta jeskyně je ohromná. Možná bychom tu našli i další nádrže, a třeba i stopy našich přátel."
Slovo přátel bylo značně nadnesené, neboť Lidé - Jonáši neměli samozřejmě ani zdání o tom, že nějací tvorové z Tepla vůbec o jejich existenci vědí.
"Až dojdeme někam, kde bude více místa, tak musíme něco sníst."
V jednom záhybu se zastavili. V jeskyni nebyla zima, oceán tu zahříval vzduch do výše dvou metrů. Nahoře, směrem ke klenbě, však teplota prudce klesala.
Po jídle pokračovali ještě asi půlhodinu v pátrání

a bylo to dítě, kdo v ledové stěně objevil vyhloubené hroby. V buňkách přikrytých průhledným ledem leželo několik desítek mrtvých. Pohřbeni tu byli lidé různého stáří, muži, ženy, i malé děti, stejně tak jako starci s bílými vlasy. Myslíš, že to všechno jsou Lidé - Jonáši?" zeptal se tiše Jdrien. "Tak sem je tedy dávají?"
Pavie se posadil na zídku a pozorně se na ně zadíval. Ti všichni svůj život prožili uvnitř velryb. Nikdy nic jiného nepoznali. Nejstarší z mrtvých byla žena, které mohlo být asi sedmdesát let. A ještě o mnoho dříve se její předkové rozhodli spojit svůj život s velkými kytovci. Paviemu vyhrkly slzy při představě nádherného života, který musela žít, před tím, než v míru spočinula v hlubinách mořského ledovce.

32

Stanice fantomů

Téměř celý týden čekali v Tusk-Station na vhodnou příležitost. Vítr se po dvou bouřlivých dnech utišil, a přitom nic neohlašovalo Jelly, onu zlověstnou želatinovou mlhu. Lien Rag s řeholníkem pomáhali Rollyho rodině při opravách. Jeden ze synů se vydal směrem na jih, a hledal tam jiný využitelný otvor pro lov mrožů. Odešel pěšky s dobrým vybavením, a jeho otec už o něj začínal mít starost.

Stále udržovali rádiové spojení s tuleňářskou stanicí Boh a Moije, nic nového se však nedozvěděli. Všechno jelo dál ve svých kolejích.
‚Až se Jelly objeví, poznáme to podle poruch v rádiu," opakoval Rolly. "To je vždycky neklamné znamení."
Pro všechny případy přitáhl z druhé strany sítě několik mrožích koster a doufal, že tak zažehná nebezpečí. Byla to obrovská zvířata, váha některých z nich dokonce přesahovala dvě tuny. Získávali z nich až sto galonů oleje, a navíc kly, maso, kůži a zbytky, které používali v digestoři při výrobě metanu.
Šestého dne se Lien Rag začal rozmýšlet, zda by se přece jenom neměl pokusit stanout tváří v tvář panamerickým strážím. Stále měl svůj pas a přemýšlel, zda nemá alespoň nějakou šanci udělat na policii dojem.
Okolo čtvrté hodiny odpoledne však rádio začalo pochrchlávat a Rolly okamžitě věděl, kolik uhodilo.
"Haló, Moije. myslíš si, to co já?" zakřičel do mikrofonu. "Vypadá to, že Hrůza znovu začíná s těmi svými fantasmagoriemi."
"Tak nějak."
"Dej si na sebe bacha."
"To víš, že jo."
Jedna z dalších tuleňářských stanic měla za úkol okamžitě hlásit příjezd konvoje s alkoholem. Lien Rag a bratr Petr by tak měli ještě dobrou hodinu na to, aby se připravili na cestu v jeho stopách.
"Ničeho si nevšimnou, dokud budete na této straně poledníku. Pak to ale bude něco jiného. Budou si dávat velký pozor, aby se na ně zezadu nepřilepily hlídky. Na Síť Raka byste se ale měl dostat bez problémů."
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Musíte počítat alespoň s padesáti hodinami. Snadné to nebude. Okované boty mohou zopakovat jeden ze svých pověstných kousků a napadnout vás. Buďte pořád ve střehu."
Do půlnoci se situace nezměnila. Jelly stále nebylo vidět, i když na rádiových vlnách se nepřestávaly hlásit poruchy. Rollyho rodina odešla spát a Lien Rag zůstal na hlídce. Okolo třetí hodiny se poruchy stávaly čím dál tím víc zřetelnějšími. Muž, který bděl před ním, jistý Louroc, mu říkal, že Jelly už částečně dosáhla sítě, spořádala jejich odpadky a také několik zmrzlých tuleních koster.
Lien Rag si šel lehnout, a vystřídal ho řeholník. Brzy ráno se Jelly usadila na čtyřech stech kilometrech a dvě jiné tuleňářské stanice ji hlásily na východě. Pokoušela se dostat svými panožkami dovnitř do stanic, což ještě nikdy předtím neudělala. Polévali ji minerálním olejem, tentokrát za pomoci rozprašovače, aby co nejvíce ušetřili.
"Tohle svinstvo se nespálí," řekl Rolly. "Zvíře má rádo teplo. Trošku se stáhne, ale potom zaútočí jinde. Jedině olej jí nechutná. Ani sůl, to se ale jenom stáhne, zatímco šmouha oleje ji opravdu paralyzuje."
"Musí ležet víc na východ. Jestli tu ten pašerácký vlak má projet, tak nepřijede přímo ze Společnosti Bonesových. Zajede do některé ze stanic na trati, a jakmile se Jelly objeví, bude pelášit pryč."
"Přesně tak," řekl Rolly.
Očekávaná zpráva ze západu přišlo okolo poledne:
"Tak je tady... Třiadvacet cisternových vagónů, maskovaných jako vagóny s olejem. Pokud pojede stejnou rychlostí, bude u vás asi za hodinu. Teď jede po trati číslo dvě. Zlomte vaz."
Řeholníkův vlak vyjel pomalou rychlostí po koleji číslo jedna. Nezpozorovali je. Ostatně pašeráci arů nepostavili stráže. Jak se blížil okamžik setkání, Lien Rag pomalu přidával rychlost. Když se k cisternovému vlaku přiblížili asi na jeden kilometr, navedla je výhybka na trať číslo dvě. Teď už jim jen zbývalo zezadu se na něj nalepit.
"Už je tady," řekl řeholník a zapnul přitom zadní kameru. "Jedou pořád stejně rychle."
Topič jim při průjezdu poslal rádiový vzkaz:
"Dejte si pořádnýho bacha, kluci, na východě je Jelly. Radši byste se měli otočit a někam zalézt."
"Díky," řekl jenom Lien.
Vypnul mikrofon a obrátil se k řeholníkovi.
"Asi na Jelly hodně věří. Myslím si, že určitě projedeme, když se na ně nalepíme. Musíme si ale dát pozor, aby nás nezpozorovala jejich kamera."
"Nechcete nás za ten konvoj zapřáhnout?"
"Chci."
"Určitě mají přístroje, které nás musí zaznamenat."
"Jejich rychlost poklesne maximálně o dvacetinu. To přece nemůže stačit na to, aby vydaly poplašný signál. Je jenom nutné, aby se nám to povedlo udělat rychle, a ještě před poledníkem."
Když řeholník pochopil, co od něho Lien Rag vlastně očekává, začal si vymýšlet všechny možné důvody, proč to nejde. Bál se o Lienův život.
"Schovám se za poslední vagón, a to není cisterna. Bude mě chránit před větrem. Uvidíte, že všechno půjde jako na drátkách."
Ze silného kabelu si připravil poutací lano a nasoukal se do izotermické kombinézy. V rychlosti sto kilometrů za hodinu dosahoval chlad nejméně osmdesáti stupňů pod nulou. Rádio bylo stále nesrozumitelnější. To bylo výmluvným důkazem toho, že se Jelly svou největší částí nachází přímo proti nim.
Lien prošel vnitřkem prázdné cisterny a otvorem v její horní části se vyšvihl na střechu. Plazil se dopředu k lokomotivě. Současně začal řeholník zrychlovat jízdu, a na metr se přiblížil k poslednímu nákladnímu vagónu. Lien Rag začínal pomalu sestupovat dolů, přidržoval se přitom závěsů kamery a laseru. Za chvíli se dostal až k pohyblivé mříži, překrývající ledový pluh. Nacházel se teď pouhý metr nad kolejemi, ale vzdálenost mezi oběma vlaky byla stále ještě příliš veliká na to, aby mohl své lano zavěsit na hák připevněný na zadní části pašeráckého vlaku.
Vtom si na straně všiml houbovité hmoty a záda mu okamžitě polil studený pot. Byla tu Jelly a určitě už musela zaměřit

svůj chtíč i na jednoho bláznivého chlapa. Izotermická kombinéza odrážela vlhkost a zároveň pach čerstvého masa.
"Pro živého boha, bratře Petře, přibliž se k němu na šedesát centimentrů... Na co ještě čekáš?"
Řeholník opravdu nebyl nejlepší strojvůdce. Bál se, aby do vlaku před sebou nenarazil příliš prudce a nevyvolal tak poplach. Ti vepředu mohli také z nějakého důvodu náhle zpomalit a oni by se roztříštili na kousky. Z Liena Raga by nic nezbylo.
Ty zasranej špinavej neokatolíku... Tak přiblížíš se,
nebo ne?"
Rádio muselo vynechávat. Uvědomil si, že křičí, a že by ho třeba mohl i někdo slyšet. A potom buď velký vlak před nimi neznatelně zpomalil, nebo si řeholník konečně dodal odvahy, a Lien Rag mohl svoje lano upoutat k automatickému spojovacímu systému. Vztyčil se na mříži, a zamával rukama. Petr vypnul stroje, jejich vlak byl nyní ve vleku.
"Promiňte mi to," řekl mu později bratr Petr, "ale měl jsem opravdu moc velký strach, aby se vám něco nestalo. Byla tam přece Jelly... Jsem si jistý, že už o nás ví."
"Je teď všude okolo nás, dokonce i nad námi. Projíždíme tunelem v samém středu téhle špinavé améby, nebo bakterie, nebo cože to vlastně je."

33

Stanice fantomů

Strach je úplně ochromil. Neodvažovali se na sebe ani pohlédnout. Jeden jako druhý předpokládali, že pašeráci znají způsob, kterým se dá Jelly roztáhnout nejenom z obou stran, ale i "seshora", a oni se zatím nořili do tunelu. Želatinová hmota nepropouštěla žádný vzduch. Pašeráci na to určitě museli být vybaveni, oni však žádnou zásobu kyslíku neměli.
"Od Sítě Raka nás ještě dělí celých padesát hodin," připomněl Lien. "Řekněme, že v téhle odporné špíně pojedeme asi deset hodin. Víc než dvě hodiny ale nevydržíme."
"A co tedy budeme dělat?"
"Dýchat se musí. Půjdu se podívat dopředu... poslední z vagónů je nákladní, je tam pár chlapů, takže tam musí být i nějaký kyslík."
"To je ale šílenství."
"Nic jiného nám nezbývá. Buď se o tom pokusíme, nebo tady s otevřenou hubou pojdeme."
Vzal si svoji zbraň a řeholník ho začal natírat minerálním olejem.
"Co kdybychom jenom s tím olejem vylezli na střechu?"
"To nemůže stačit. Vzduch by unikl pryč, místo toho, aby šel dovnitř. Všude okolo nás je neproniknutelná masa. Zachránit nás mohou pouze kyslíkové přístroje."
Vyšplhal se na lokomotivu, a Jelly se s téměř hmatatelným odporem stáhla. Několikrát okolo sebe zamával rukama, což stačilo, aby si pro sebe vytvořil dostatečně velký prostor. Snadno přeskočil na nákladní vůz, slezl dolů po žebříku, a objevil zadní kameru. Měl sto chutí ji zničit, rychle si to však rozmyslel. Někdo by se určitě brzy přišel podívat, co s ní je. Raději ji přetočil tak, aby se jejich vlak ocitl mimo její zorný úhel. Otevřel poklop, spustil se do hermetického spojovacího uzlu a potom dále do vagónu. Bylo tam jakési podpalubní skladiště zavazadel, nikde však neviděl žádný kyslíkový přístroj. Teploměr ukazoval patnáct stupňů. Tiše otevřel další dveře, uviděl rozsvícenou noční lampičku a čtyři lehátka. Všechna byla obsazená. Znovu zavřel, a pokračoval v hledání. Rezervní přístroje visely na chodbě. Vzal si jich šest a okamžitě mu hlavou projela myšlenka na to, co se tu asi za pár hodin bude dít. Nejdříve vypukne panika, a potom nelítostná bitva. To, co tu zanechal, stačí na přežití pouze dvěma lidem. A ti dva ostatní... Smutně se pousmál. Prostě nemá na výběr, tak proč váhat.
Při návratu také pochopil, jak si vlastně může pašerácký vlak v tomhle "zvířátku", jak říkali lovci tuleňů, vyvrtat podobný tunel.
"Můj bože," přivítal ho řeholník. "Tam jich musela být celá zásoba. Nebudou někomu chybět?"
"Rozhodně ne, nemusíte si dělat žádné výčitky."
Řeholník se dále neptal.
"A mimochodem, víte, proč se vlastně Jelly chová právě tak, jak se chová? Proč v sobě nechává ten jejich vlak projet jako chlípná děvka?"
"Prosím vás, Liene..."
"Je to tak... Vlak není nic jiného než pyj, který ji dře zepředu zezadu. Má v sobě difuzér rozprašující nějakou látku, která ji sexuálně vzrušuje... Vždyť je to docela jednoduché. Je to určitě plyn, který se snadno vyrábí. Skladují jej v nákladním vagónu a rozptylují pomocí trysek rozmístěných na několika místech. Musí jich být alespoň půltucet. Jedna z nich je na mašině a odtud na ni stříká něco jako ejakulát. Tím ji přivádí do extáze a ona se rozevírá. Proto se nestahuje jako v případě minerálního oleje. Chce si ten zážitek vychutnat až do konce, a tak tou svojí obří julinkou obepíná celý vlak i s pašeráky. Také nás to mohlo napadnout. Dělá si radost, a tak nemůže myslet na něco tak přízemního, jako je jídlo."
Vy si myslíte, že nějaká améba nebo baktérie může opravdu prožívat orgasmus?"
A proč by nemohla? Copak o téhle jednobuněčné potvoře, velké jako celý světadíl, něco víme?"
Pašerácký vlak nezměněnou rychlostí uháněl na východ. Brzy už budou na Síti Raka, a bez zastavení jí přejedou. A potom, díky Jelly, udělají dlouhý nos na pohraniční stráže Lady Diany a ocitnou se na panamerickém mořském ledovci. Za nějakých dvacet hodin se odpojí. Cisternový vlak nechají zmizet v dáli a znovu nahodí svůj motor. Povedlo se jim ušetřit dost paliva, které budou ještě moc potřebovat, až po tom všem zamíří Sítí Raka na západ.
Řeholník odpočíval, zatímco Lien Rag ještě zůstal vzhůru. Za malou chvilku zemřou pár metrů od nich, v nákladním vagónu, dva lidé.

34

Stanice fantomů

Už se setmělo, a Jdrien s Paviem připravovali večeři. Před chvílí se vrátili z jeskyně, kde bylo opět zklamáno jejich očekávání. Lidé - Jonáši skutečně do podzemí tohoto města přicházeli jen velmi zřídka. Pouze tehdy, když pochovávali své mrtvé, a když jejich velryby umíraly, nebo rodily mláďata.
Co je ti?" zeptal se stařec. "Jsi dneska nějaký divný..."
"Už tu brzy bude."
Po zádech mu přejel mráz.
"Kdo?"
"Můj otec. Za několik minut se tady objeví. Jsem s ním ve spojení... Dokonce ho k nám navádím. Nemám ale odvahu na něho přímo mluvit. My se totiž moc neznáme, rozumíš, vždyť jsme se naposledy viděli před čtyřmi lety..."
"To je neuvěřitelné," řekl starý. "Ani s celou svojí magií jsem nikdy nic podobného nedokázal. A jak sem jede? Je sám?"
"Je to nějaký malý vlak, a je s ním společník. Musíme rozsvítit světlo, aby věděl, že tahle stanice fantomů není úplně opuštěná..."
"Tak mu řekni, aby sem přišel."
"Ne," odpovědělo dítě. "Je to můj otec, rozumíš, a tak se bojím vetřít se do jeho duše. Ano, bojím se. Co kdybych tam třeba objevil, že už mě nemá rád? Že sem jede jenom z povinnosti, nebo ze zvědavosti? To by bylo něco hrozného..."
Paviemu se zachvěla brada. Raději šel zavěsit na dveře rozsvícenou elektrickou lucernu.
"Poslouchej."
Supění páry. Bylo slabé. Stejně dobře to mohl být i hlídkový člun té příšerné Lady Diany, ale když ten kluk říká, že to je jeho táta... Co je to vlastně za chlapa? Je vysoký nebo skrček, tlustý, hubený, s pleší, mladý, má modré oči, nebo snad kaštanové?
"Pojď," řekl Jdrien.
"Vem si ale kožich, chlapečku. Já ho mám taky. Dneska večer je tam pořádná zima."
Často říkal tenhle vtip a vždycky byl jediný, kdo se mu smál. Nikdo z lidí, kteří už tři sta let vzdorovali teplotám, nikdy nestoupajícím výše než na třicet stupňů pod nulou, ho nikdy nemohl pochopit.
"Vezmi mě za ruku, bojím se," zašeptal Jdrien.
Lien Rag se krokem přibližoval, a snažil se rozpoznat, co je to za lampičku, houpající se na dveřích kanceláře bývalého přednosty stanice. A potom se náhle dveře otevřely a v kuželu světla se vynořily siluety starce a dítěte.